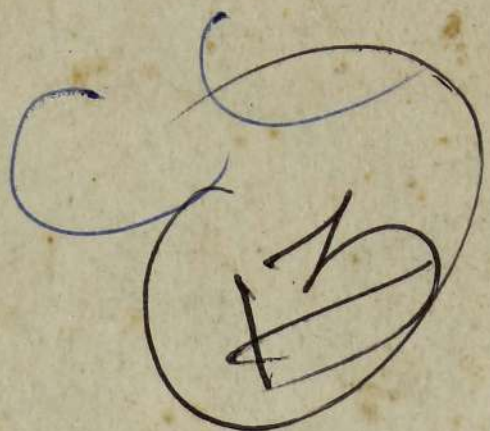
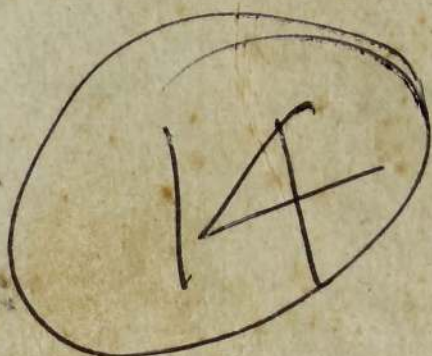

சிந்தனை

சாலைப்பாடல்கள்
மேலும் மலர் மலர்
புத்தகம் மலர்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடம்

வருடம் மும்முறை வெளியீடு,
தொகுதி II, இதழ் I,
பங்குனி 1984.

சிந்தனை யாழ். பல்கலைக்கழக கலைப்பீடத்தினரால் ஆண்டுக்கு மும்முறை பங்குனி, ஆடி, கார்த்திகை மாதங்களில் பிரசுரிக்கப்படுகின்றது. கட்டுரைகள் பொருளாதாரம், அரசியல், வரலாறு, தொல்லியல், சமூகவியல், மானிடவியல், மொழியியல், தமிழ், வடமொழி, சமயம் முதலிய துறைகளில் உள்ள பொருட்கூறுகள் பற்றியனவாக இருக்கும்.

சந்தா விபரம்

இலங்கை	ரூபா	75-00
இந்தியா	இந்திய ரூபா	75-00
பிறநாடுகள்		£ 6-00 \$ 12-00

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ஆசிரியர், சிந்தனை, வரலாற்றுத் துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரிக்கு அனுப்பப்படல் வேண்டும். கொடுப்பனவுகள் சிந்தனை நிர்வாக ஆசிரியருக்கு இலங்கையில் காசுக் கட்டளை, காசோலை, தபாற்கட்டளை மூலமும் பிறநாடுகளிலிருந்து வங்கிக்கட்டளைகள் மூலமும் அனுப்பப்பட வேண்டும்.

மாற்றிதழாக சிந்தனையைப் பெற விரும்பும் நூலகங்கள், நிறுவனங்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி: நூலகர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம், ஸ்ரீலங்கா. விமர்சனத்துக்குத் தரம்வாய்ந்த நூல்களை ஆசிரியர் குழு வரவேற்கின்றது.

கட்டுரைகளில் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவர். அவை யாழ். பல்கலைக் கழகத்தினதோ அல்லது சிந்தனை ஆசிரியக் குழுவினதோ கருத்தாக அமையாது.

சிந்தனை

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

ஆசிரியர்
சி. க. சிற்றம்பலம், M. A., Ph. D.

தொகுதி II, இதழ் I
கலைப்பீட வெளியீடு

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்,
ஸ்ரீலங்கா.

CINTANAI is published once in four months in
March, July and November every year.

Editor: **S.K. Sitrampalam**

Managing Editor: **S. Murugaverl**

Annual Subscription:

Sri Lanka   **Rs. 75-00**

India (Ind. Rs.)   **Rs. 75-00**

Other countries   **£6-00 or \$ 12-00**

Published by:

**FACULTY OF ARTS, UNIVERSITY OF JAFFNA,
THIRUNELVELY, SRI LANKA.**

Printed at:

Mahathma Printing Works,

Earlalai West,

Earlalai.

கட்டுரை ஆசிரியர்கள்

சபா. ஜெயராசா

M. A.

துணைவிரிவுரையாளர்,
கல்வித்துறை.

வி. சிவசாமி

M. A.

தலைவர்,
சம்ஸ்கிருதத்துறை.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

M. A., Ph. D.

துணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை.

இரா. சிவசந்திரன்

M. A.

விரிவுரையாளர்,
புவியியற்றுறை.

பார்வதி கந்தசாமி

B. A., Ph. D.

விரிவுரையாளர்,
மொழியியற்றுறை.

இ. மதனாகரன்

M. A., D. D. P.

விரிவுரையாளர்,
புவியியற்றுறை.

த. குணசேகரம்

B. Sc.

(புவிச்சரித இயல்)
குளோபல், பொறியியற் சேவை)
யாழ்ப்பாணம்.

சி. க. சிற்றம்பலம்

M. A., Ph. D.

தலைவர்,
வரலாற்றுத்துறை.

சிந்தனை

தொகுதி II. (புதியதொடர்) பங்குனி, 1984

இதழ் I.

உள்ளுறை

- இடைநிலைப் பாடசாலைக் கல்வி அனுபவ
ஒழுங்கமைப்பின் நவீன வடிவங்கள் 1
— சபா. ஜெயராசா
-
- இசைமேதை பாபநாசம் சிவன் 7
— வி. சிவசாமி
-
- ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம் 28
— கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
-
- இலங்கையின் வன்னிப் பிரதேச
விவசாய அபிவிருத்தி 54
— இரா. சிவசந்திரன்
-
- ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்
தமிழ்மொழிப் பயிற்சிகளில்
சில அவதானிப்புகள் 73
— பார்வதி கந்தசாமி
-
- யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில்
சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளை
அகற்றுவதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் 100
— இ. மதனாகரன் த. குணசேகரம்
-
- ஈழமும் இந்து மதமும் - அநுராதபுர காலம் 108
சி. க. சிற்றம்பலம்

இடைநிலைப் பாடசாலைக் கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பின் நவீன வடிவங்கள்

சபா. ஜெயராசா

கற்போருக்குரிய கல்வி அனுபவங்களை ஒழுங்குபடுத்தி வழங்கும் பாரம்பரியமான செயல்வடிவங்களுள் ஒப்பீட்டளவில் அதிக முதன்மை கொண்டதும், பரந்தளவிலே பின்பற்றப்படுவதும் பாடக்கலைத்திட்ட ஒழுங்கமைப்பாகும். அறிவு நோக்கை நிறைவேற்றி வைக்கும்பொருட்டு, பரந்து ஆழ்ந்து, வியாபித்துச் செல்லும் அறிவு நிதியத் தொகுதியைப் பாடங்களாக வகுத்து, பாடங்களின் அடிப்படையிற் கற்றலை வளம்படுத்தி, எண், எழுத்து, வாசிப்பு என்ற பாடங்களுடன் ஆரம்பித்து, அவற்றை அடியொற்றிய தனித்தனி பாடத்துறைகளாகக் கல்விச் செயற்பாடுகள் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றன. பாடங்களை நடுநாயகமாகக் கொண்ட கற்றல் - கற்பித்தல் ஆகியவை இயக்கமுறும்பொழுது, அவை மனனக் காட்டுருவகை உருவாக்கிய எதிர்மறைப் பண்புகளுடன் இணைந்து நின்றமை நவீனவடிவங்கள் பற்றிய தேடுதல்களுக்குரிய தேவையைக் கொடுத்தன.

ஐரோப்பியர் வருகையும் இந்நாட்டின் கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பிலே நிகழ்ந்த வளர்ச்சிநிலைகளும், சமூகக்கட்டுமானத்துடன் இணைந்ததாகப் பாடக்கலைத்திட்டவகை சார்ந்த ஏற்பாடுகளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தங்கொடுத்தன. சொல்சார்ந்த கற்பித்தலின் மிகை அழுத்தநிலைகள் பரீட்சைகளின் ஆதிக்கநிலைகள், தனியாள் வேறுபாடுகளைத் தழுவாத கற்பித்தல் முயற்சிகள், பாடப் பரப்புக்களை உள்ளடக்கிய ஆசிரியர்பயிற்சி, பாடநெறிகளை உள்ளடக்கிய வாண்மைத்தெரிவுகள் என்பவை வளர்ந்து சென்ற நிலையில் அவை வாழ்க்கையின் இயங்கியல் மாற்றங்களுடன் பூரணமாக ஒன்றிக்கவில்லை. பாடக்கலைத்திட்டத்துடன் இணைந்த எதிர்மறைப் பண்புகளைச் சீர்திருத்தும் பரிசோதனை ஒழுங்கமைப்பு உபாயமாக 'ஹன் தெச' கலைத்திட்டம் 1932ஆம் ஆண்டில் அறிமுகம் செய்யப்பெற்றதாயினும்,¹ அது வரலாற்றுக் காரணிகளினால் ஆழ்ந்த செல்வாக்குச் சுவடுகளைப் பதிக்க முடியாதிருந்தது. அரசியற் சுதந்திரத்தின் பின்னரும் சமூக அறைகூவல்களை அணுகக்கூடிய கல்வி ஒழுங்கமைப்புக் கட்டியெழுப்பப்படவில்லை என்று கூறப்பெற்ற கண்டனங்கள்,² பாடக்கலைத்திட்டச் செயற்பாடுகளின் பிரதிகூலங்களுடனும் இணைந்து நின்றன.

உலகளாவிய முறையில், பாடக்கலைத்திட்ட ஒழுங்கமைப்பின் குறைபாடுகளை மாற்றியமைக்கும் நடவடிக்கைகளுள், பாடங்களிடையே சமநிலையைப் பொதிதல், உட்கருவாகும் பாட உள்ளடக்கத்தை நிறுவுதல், பாடங்களிடையே ஒன்றிணைப்பை ஏற்படுத்தும் உபாயங்களைக் கையாளுதல் என்பவை மேற்கொள்ளப் பெற்றாலும், அனைத்துத் துறைகளையும் தழுவிய முழுமையான கல்வி, பாடங்களால் மட்டும் நிறைவேற்றப்பட முடியாதென்பதை ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டினர்.³

மாணவரின் ஆளுமைக்கோலங்கள், தனியாள் வேறுபாடு என்பவற்றுடன் இணைந்தவகையிலே பொங்கிவரும் அறிவுப் பெருக்கை இணைக்கவல்ல கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பாகப் பின்வரும் கலைத்திட்ட வடிவங்கள் மலர்ச்சிகொண்டன.⁴

(அ) வகுப்புப்படிநிலைகள் குறிக்காக் கலைத்திட்டம். Non Graded Curriculum.

(ஆ) இரு செயல்வழிக் கலைத்திட்டம். Dual Process Curriculum.

(இ) ஒடுபாதைக் கலைத்திட்டம். Track Curriculum.

(ஈ) சுழல் ஏணிக்கலைத்திட்டம். Spiral Curriculum.

(அ) மாணவரது நெடுங்கோட்டு முன்னேற்றம், தனியாள் வளர்ச்சி நிலைகள் ஆகியவை பாரம்பரியமான வகுப்பு அடுக்கு ஒழுங்கமைப்புக்களாற் கட்டுப்படுவதை வகுப்புப்படிநிலைகள் குறிக்காக் கலைத்திட்டம் நீக்கி வைக்க முயல்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கற்றல் வேகங்களுக்கு ஏற்பவும், ஆளுமைக் கோலங்களுக்கு அமையவும் விரைந்து முன்னேறிச் செல்வதற்குரிய ஏற்பாடுகளை வகுப்புப்படிநிலை குறிக்காக் கலைத்திட்டம் கொண்டிருந்தாலும், குழுமுயற்சிகளும், சமூகவளர்ச்சிக்குரிய கூட்டுறவு மனோபாவங்களும் இதனால் வளம்படுத்தப்படும் என்று கூறமுடியாது.

(ஆ) இரு செயல்வழிக் கலைத்திட்டம் அ-வகைக்கலைத்திட்டம் போன்று மாணவரின் நீள்முக வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடைய பிறிதொரு ஒழுங்கமைப்பாக உள்ளது. பரிசோதனை முறையாக முதலிலேப் பாடசாலைகளிலே முகிழ்த்த இக்கலைத்திட்ட வடிவம், அண்மைக்காலமாகக் கனிஷ்ட இடைநிலைகளிலும் வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது.⁵ பொதுத்திறன்களுடன் ஒழுங்குபடுத்தப்பெற்ற ஒரு பொதுநிகழ்ச்சித் திட்டத்தை உள்ளடக்கிய அனுபவங்களை ஒரு பாடசாலை நாளில் அரைப்பங்கிலே மாணவர் பெறுவதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றுள்ளது. மிகுதி அரைப்பங்கும் சிறப்பார்ந்த துறைகளைக் கற்கும் அனுபவங்களிலுமாக, இருசெயல்வழி முன்னேற்றத்தை ஈட்டும் நடவடிக்கையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பாரம்பரியமான வகுப்புநிலைகள் கொண்ட கலைத்திட்டத்தையும், நவீன ஏற்பாடாகிய வகுப்புநிலைகள் குறிக்காத கலைத்திட்டத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் ஏற்பாடாக இந்த ஒழுங்கமைப்பு இயக்கங் கொண்டுள்ளது. வகுப்புப்படிக்கள் என்ற தடைகளையும், தனியாள் வேறுபாடுகளையும், இவ்வகைக் கலைத்திட்டம் ஒப்பீட்டளவில் அதிக கவனத்துக்குக் கொண்டதேயன்றி, கல்வியின் குறியிலக்கு, நிரல்ஒழுங்கு, தொடர்புறுபண்பு, ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவற்றுக்குரிய அழுத்தங்களை ஆழமாக்கவில்லை என்று கொள்ளமுடியும்.

(இ) ஒடுபாதைக் கலைத்திட்டம் என்பது ஒவ்வொரு மாணவரதும் ஆற்றல், உளச்சார்பு, ஆளுமை என்பவற்றுக்கேற்றவாறு ஒவ்வொரு ஒடுபாதைகளிற் கல்வியைப் பெறும்வண்ணம் அவர்களை வேறுபிரித்துவிடும் ஒழுங்கமைப்பைக் கொண்டது. 1956ஆம் ஆண்டில் வாஷிங்டன் டி. சி. சிரேஷ்ட உயர்பாடசாலையில் நான்கு ஒடுபாதைகள் கொண்ட கலைத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.⁶ அவை வருமாறு அமைந்தன.

இ-1 சிறப்புநிலை ஒப்போதை - இது மீத்திறன் கொண்டவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களுக்குரிய ஆழ்ந்த கற்றல் அனுபவங்களைக் கொண்டிருந்தது.

இ-11 கல்லூரித் தயாரிப்புநிலை ஒப்போதை - இ-1 இல் தகுதி பெற முடியாத மாணவர்களுக்குரிய கல்வி அனுபவங்களை இந்த ஒப்போதை கொண்டிருந்தது.

இ-111 பொதுஒப்போதை - இ11 இல் தகுதி பெறாத மாணவர்களுக்கு உகந்தமுறையிலே இங்கு அனுபவங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பெற்றன.

இ-1V அடிப்படை ஒப்போதை - இ111 கல்விகற்கத் தகுதியற்றோர் என்று கருதப்பெற்ற, நூற்கல்விபெறமுடியாத உளவளர்ச்சி குன்றியோருக்குரிய அடிப்படைத் திறன்களை வழங்கும் உபாயமாக இது அமைக்கப்பெற்றது.

இவ்வாறாக ஒப்போதைகளையமைத்துக் கல்வி அனுபவங்களை ஒழுங்குபடுத்துதல் தனியாள் வேறுபாடுகளுக்குரிய தீவிர அழுத்தங்களைக் கொடுக்கின்றதாயினும் கல்வியிலே சமத்துவம் என்ற கோட்பாட்டின் அடிநிலையை இந்த அமைப்புத் தகர்த்துவிடும் அபாயங்களும் உண்டு.

(ஈ) சுழல் ஏணிக் கலைத்திட்டம் - இது பல்வேறு பாடத்துறைகளுக்கு மிடையே காணப்படும் பொதுவான எண்ணக்கருக்களைக் கூட்டான முடிவுகளின் அடிப்படையாகப் பெற்று, அவற்றை அடியொற்றிய ஒழுங்கமைப்புத் தொடர்பான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, பொதுவான எண்ணக்கருக்களை மத்தியாகக் கொண்டு, கற்றல் அனுபவ அடுக்குகளைத் தொடர்ந்து உயர்த்திச் செல்லும் உபாயங்களைக் கொண்டது.

1964 ஆம் ஆண்டில் வாஷிங்டனில் நிகழ்ந்த தேசிய விஞ்ஞான ஆசிரியர் சங்கத்தின் கலைத்திட்டக்குழு, அடிப்படை விஞ்ஞானக் கருதுகோள்களை இனங்காண்பதிலும் பல்வேறு வகுப்புமட்டங்களிலும் அக் கருதுகோள்களை வலியுறுத்தல் தொடர்பான வரையறைகளைச் செய்வதிலும் கவனம் செலுத்தியமை,⁷ இவ்வகையான கலைத்திட்டத்துடன் இயைந்த ஒரு நடவடிக்கையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வாறே வரலாறு, பொருளியல், அரசியல், சமூகவியல், குடியியல் போன்ற பாடங்களுக்குரிய பொதுவான எண்ணக்கருக்கள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக அரசு, மக்களாட்சி, சமூகம், கூட்டுறவு, அபிவிருத்தி, பண்பாடு போன்ற பொதுவான எண்ணக்கருக்களை இனங்கண்டு ஒவ்வொரு படிநிலைகளிலும் எவ்வாறு அந்த எண்ணக்கருக்களைத் தொடர்புபடுத்திக் கற்பிக்கலாம், எளிதிலிருந்து சிக்கலுக்குச் செல்லும் வகையிலே கல்வி அனுபவங்களை எவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்தலாம், என்பவற்றைக் கூட்டுமுயற்சியினாலே தீர்மானிக்கும் ஒழுங்கமைப்பாக இது விளங்குகின்றது.

இந்த ஒழுங்கமைப்பு மேலும் மேலும் ஆழ்ந்த ஆய்வுகளினால் விருத்தி செய்யப்படவேண்டிய கோலங்களைக் கொண்டுள்ளமை ஒருபுறமிருக்க, ஒரே எண்ணக்கருவைப் பல்வேறு மட்டங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் கற்பிக்கும்

இரட்டித்தல் ஏற்படும் என்ற விமர்சனமும் எழுப்பப்படக் கூடியதே. இந்த அமைப்பு பாரம்பரியமான பாடக்கலைத்திட்ட ஒழுங்கமைப்பைத் தழுவி நின்றாலும், பாடங்களுக்கிடையேயுள்ள ஒருங்கிணைப்பையும், ஒத்த மூலக் கூறுகளையும், பொதுமையாக்கலையும் வலியுறுத்திப் பாட அனுபவவழிக்கற்றலை வளம் மிக்குடையதாக்கும் நடவடிக்கையாகவுமுள்ளது.

நவநவமானதும், வகைவகையானதுமான வழிவகைகளைக் கையாண்டு பாடசாலைகளின் நிலையை உயர்த்துதலுமாகிய “புதிய யதார்த்தத்தை” உருவாக்கும் கருத்துக்கள் இன்று பரந்து வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியுள்ளன.⁸

கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பை வினைத்திறனுடையதாக்குவதற்குரிய ஆசிரியத்துவம் பற்றிய கண்ணோட்டம் மேலும்மேலும் வலிமைபெற்று ஆசிரியர்க்குரிய பயிற்சிகளிற் கவனம் செலுத்துதலோடன்றி, ஆசிரியர் ஒரு பாட அனுபவத்தைத் தனியாகக் கற்பித்தலை விடுத்து ஒவ்வொரு துறைக்கு முரிய ஆசிரிய ஆளணிக்குமு்வொன்றை அமைத்துக் கூட்டாகக் கற்பித்தலை வளம்படுத்தும் நடவடிக்கைகளும் கடந்த இரு பதின்மங்களில் வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியுள்ளன.⁹ கூட்டுமுயற்சியுடன் பொறுப்புக்களைப் பரவலாக்கிப் பல்வேறு ஆசிரியர்களதும் திறன்களை ஒருங்குபெய்து, கற்பித்தலை வளம்படுத்த முடியுமாயினும், கூட்டுறவு, மனோபாவத்தை வளர்க்கக்கூடிய சமூகநெறிப்பாடு அற்ற போட்டியும், தனிமனித முயற்சிகளின் ஆளுகையும் மேலோங்கியுள்ள நிலையில் இவ்வகையான கற்பித்தல் வலுவிழந்துவிடலாம்.

இடைநிலைப்பாடசாலைக் கல்வி ஒழுங்கமைப்பின் வினைத்திறனை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் மேற்கொள்ளப்படும் கலைத்திட்ட நடவடிக்கைகள், நேர அட்டவணைகளின் நிரல் ஒழுங்கிலும் கவனஞ் செலுத்துகின்றன. இத்துறையில் நெகிழ்ச்சியுள்ளதும், வலிவும் மெலிவும் உள்ளதாகிய பாடசாலைச் செயல்நிரல் ஒழுங்கமைப்புப் பற்றிய கண்ணோட்டம் சிறப்புப் பெறுகின்றது.¹⁰

இலங்கைப் பாடசாலை நேர அட்டவணைகள் பொதுவாக நெகிழ்ச்சி அற்றவையாகவும், சமகூறுகளாகப் பாடநேர அலகுகள் பிரிக்கப்பட்டவையாயும், தேவைக்கேற்றவாறு தளர்த்தப்படக்கூடிய பாங்கு அற்றவையாயும் காணப்படுகின்றன. பிள்ளைகள் ஆசிரியர்களோடு கலந்து தமது தனிப்பட்ட இடர்களையும், இலக்குகளையும், இன்பதுன்பங்களையும் மனத்திறந்து பேசுவதற்கும் இயங்குவதற்குமுரிய சுதந்திரமான கற்றற் பாடநேரங்கள் ஒழுங்கு செய்யப்படவில்லை. இவ்வாறான குறைபாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு நெகிழ்ச்சியும், வலிவும், மெலிவும் உள்ளதாகிய பாடசாலைக் கால அட்டவணை துணைசெய்யும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. தேவைக்கேற்றவாறு பல்வேறு வகுப்பு மாணவர்களையும் இணைத்துச் சிறப்புக் குழுவாகக் கற்பித்தல், பல்வேறு வயதுத்தொகுதிகளைக் கொண்டவர்களைச் சிறப்புக் குழுவாக இணைத்துக் கற்றல் நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப் படுத்துதல் என்பனவும் நெகிழ்ச்சிக்காட்டுருவுடன் இணைத்துச் செயற்படுத்தக்கூடிய உபாயங்களாகும்.

முதனிலைப் பாடசாலையிலும், கனிஷ்ட- இடைநிலைமட்டங்களிலும் கல்வி அனுபவ வழங்கலைத் தீவிரப்படுத்தும் நடவடிக்கையாக “தனியாளுக்குரிய வழிகாட்டுகைக்கல்வி” (ஐ. ஜி. ஈ.) விளங்குகின்றது.¹¹ ஒவ்வொரு மாணவரதும் வேறுபடும் கற்றல் நடையியல்புகளுக்கேற்ப வெவ்வேறுபட்ட கற்பித்தல் நடைகளைத் தனித்தனியாகவும் தனியாளமீது சிறப்புக் கவனத்தைச் செலுத்தும் நடவடிக்கையாகவும் பயன்படுத்தக் கூடியவாறு அந்த அணுகுமுறை அமைந்துள்ளது.

அரசியற் சுதந்திரத்தின் பின்னர் கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பின் நவீன வடிவங்களாக இந்நாட்டிலே அறிமுகம் செய்யப்பெற்ற நடவடிக்கைகளை நோக்கும்பொழுது, 1957 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கல்வித்திணைக்களம் 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் தரங்களுக்கு இயைபுபடுத்திய பொதுவிஞ்ஞானப் பாடத்திணைக் கற்பிக்கக் கருதிய நடவடிக்கை,¹² பாடங்களிடையே ஒன்றிணைப்பையும், பொதுமையாக்கலையும், ஒத்த மூலக்கூறுகளைக் காணும் திறனையும் வளர்க்கும் ஒழுங்கமைப்பாக அமைந்தது. 1965 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தாவரவியல், விலங்கியல் என்ற பாடக்கூறுகள் நீக்கப்பட்டு, உயிரியல் என்ற ஒன்றிணைந்த அனுபவம் கனிஷ்ட இடைநிலைகளிலே புகுத்தப்பட்டமை,¹³ மேற்கூறிய செயற்பாட்டின் வளர்ச்சிநிலையினைத் தொடர்புபடுத்துகின்றது.

1972 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் தொடக்கமாகக் கலைத்திட்ட ஒழுங்கமைப்பிலே நிகழ்த்தப்பெற்ற மாற்றங்கள்,¹⁴ தற்செயல் நிகழ்ச்சியாகவோ, தூய கல்விவடிவில் அமைந்த மாற்றங்களாகவோ கொள்ளப்படாது, நாட்டில் நிகழ்ந்த அரசியல் மாற்றங்களின் கூட்டுமொத்த விளைவாக, பொருளாதார நெருக்கடிகளின் அறைகூவல்களுடன் இணைந்த செயற்பாடாக அமைந்ததென்று கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையது. கலை, விஞ்ஞானம் என்ற துறைகளை உள்ளடக்கிய சமநிலைக் கலைத்திட்டத்தை உருவாக்கியமை, ஒன்றிணைந்த கல்விநெறியைச் செயற்படுத்தியமை, குறிப்பாக, சமூகக்கல்விப் பாடத்தை வலுவுள்ளதாக்கியமை, தொழில் அனுபவங்கள் வாயிலாகக் கற்றலை வளம் படுத்தியமை என்ற வகைகளிலே மாற்றங்கள் புகுத்தப்பெற்றன. சிரேஷ்ட இடைநிலையில் உட்கருவான பண்புகள் உட்புகுத்தப்பட்டு, கலை, விஞ்ஞானம், அழகியல் ஆகிய எத்துறையைச் சார்ந்த மாணவர்களும் பொதுவாகக் கற்கவேண்டிய மையமாக அமைந்த பாடங்கள் ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றன.

1981ஆம் ஆண்டிற் கல்விச் சீர்திருத்தத்துக்காய ஆலோசனைகளின் வழங்கலிற் கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பை நவீனப்படுத்துவதற்குரிய உபாயங்களுள் முதன்மை கொண்டதாகக் கொத்தணியமைப்பு விளங்குகின்றது.¹⁵ இம்முறை, மூலவளங்களின் பயன்பாட்டிலே உச்சப்பயனை ஈட்டும் முகாரிப்பு ஏற்பாடுகளை வலியுறுத்தும் சால்பினைக் கொண்டதாக மொழியப்பட்டுள்ளது. சமநிலையான கலைத்திட்ட அனுபவங்களும், பாட ஏற்பாடுகளும், முன்னைய அமைப்பின் தொடர்ச்சியை மீளவலியுறுத்துவனவாகவே பெருமளவில் நிகழ்ந்துள்ளன.

தொகுத்து நோக்கும்போது கல்வி அனுபவ ஒழுங்கமைப்பின் நவீன வடிவங்கள், ஒழிப்பின் ஒழிப்பாக நடைமுறை கொள்ளும்பொழுது, பின்

னது பழையதின் பயனுள்ளவற்றை நிலைபேறுகொள்ள வைக்கின்றது. காலமாற்றங்களின் அறைகூவல்கள், புதிய புதிய தேடுதல்களைப் பிறப்பித்த வண்ணமுள்ளன. அவை ஓர் இடையரு இயக்கமாகப் படிமலர்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றன.

உசாவியவை

1. ஈ. எல். விஜேமான்ன, "பாடவிதானவிருத்தி" இலங்கையிற் கல்வி, இலங்கை கல்வி கலாச்சார அலுவல் அமைச்சு, வெளியீடு, கொழும்பு, 1969, ப. 1080.
2. கல்வியமைச்சு, கல்வியில் புதியபாதை, கல்வியமைச்சு வெளியீடு, 1972, ப. 3.
3. Hilda Taba, Curriculum Development Theory and Practice, Harcourt Brace and World INC, New York, 1962, p. 387.
4. Weldon Beckner and Joe Cornet, The Secondary School Curriculum: Content and Structure, Intext Educational Publishers, Scraton, 1972, p. 443.
5. Ibid. p. 444.
6. Ibid. p. 445.
7. National Science Teachers Association, Theory into Action in Science Curriculum Development NSTA, Washington, 1964, p.20.
8. Danial C Neale and others, Strategies for School improvement, Cooperative Planning and Organization Development, Allyn and Bacow, INC, Boston, 1981, p. 49.
9. Rocert W. Richey, Planning for Teaching An Introduction to Education, Mc Grow-Hill Book Company, New York, 1979, p. 94.
10. Ibid. p. 100.
11. Ibid. p. 104.
12. இலங்கையிற் கல்வி, முற்சட்டியநூல், ப. 1095.
13. மேலது, ப. 1100.
14. கல்வியில் புதியபாதை, முற்சட்டியநூல், ப. 1.
15. கல்வியமைச்சு, கல்விச்சீர்திருத்தத்துக்காய ஆலோசனைகள், 1981, ப.10.

இசைமேதை பாபநாசம் சிவன்

வி. சிவசாமி

இந்திய இசை நீண்டகால வரலாறு கொண்டது. சிந்துவெளி நாகரிகத்திற்கு முன்பே அது தோன்றிவிட்டது. எனினும், வரலாற்று மூலங்களின் திட்டவாட்டமான அடிப்படையிலே நோக்கும்போது, சிந்துசமவெளி நாகரிக காலம்தொட்டு இக்காலம் வரையுள்ள அதன் வரலாற்றிலே பல்வேறு அபிவிருத்திகளும், மாற்றங்களும் ஏற்பட்டுள்ளமையினைக் காணலாம். பரந்த பாரததேசத்திற்குரிய பொதுவான சாஸ்திரீய இசைமரபுகளுடன், அவ்வப் பிராந்தியங்களுக்குரிய தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த இசைமரபுகளும் நிலவிவருகின்றன. இவ்வாறு உற்றுநோக்கும்போது, தென்பாரத நாட்டிலுள்ள தமிழகத்திலே சங்ககாலத்திற்கு முன்பே தனிப்பட்ட இசைமரபுகள் தோன்றிவிட்டமை தெளிவு. சங்கநூல்களிலும், குறிப்பாகச் சங்ககால முடிவில் எழுந்த கலித்தொகை, பரிபாடல் போன்றவற்றிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் இவ்விசைமரபுகள் நன்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. இயற்கை நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பண்ணிசை சங்ககாலத்தைத் தொடர்ந்து, பல்லவர் - பாண்டியர் காலச் சைவநாயன்மார்களின் தேவாரம், திருவாசகம் ஆகியனவற்றிலும், வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களின் திருப்பாசுரங்களிலும் மிக்க வளர்ச்சியடைந்தது; தொடர்ந்து, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆகியனவற்றிலும் அது நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. மேலும், அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழிலே தமிழிசை நன்கு வளர்ச்சிபெற்றமையினைக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப்பகுதியிலே கர்நாடக இசைக்குரிய இராகங்களும் பிரபல்யமடையலாயின. தமிழ்ப் பண்ணிசையினை அடிப்படையாகக் கொண்டதான் தென்பாரதத்திற்குரிய கர்நாடக இசைக்கான இராகங்கள் தோன்றின எனப் பல ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இவ்விராகங்களின், லக்ஷணங்கள் இராமாமாத்தியரின் ஸ்வரமேளகலாநிதி, சோமநாதரின் ராகவிபோதம், கோவிந்த தீக்ஷிதரின் சங்கீதசுதா, வேங்கடமகியின் சதுர்தண்டி பிரகாசிகா முதலிய நூல்களில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இவ்விராகங்களில் அமைந்துள்ள சாஹித்யங்களை அன்னமாச்சாரியர், புரந்தரதாசர், க்ஷேத்திரஜ்ஞர், ஸ்யாமாசாஸ்திரிகள், தியாகராஜசுவாமிகள், முத்துசுவாமிதீக்ஷிதர் முதலிய வாக்கேயகாரர் இயற்றினர்; தொடர்ந்தும் பலர் இயற்றி வந்துள்ளனர். இசைக்குரிய பாடலை இயற்றுபவரே வாக்கேயகாரர் (வாசம் கேயம் ச யஹ குருதே ஸ வாக்கேய காரஹ்) எனச் சார்ங்க தேவர் சங்கீதரத்னாகரத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற்குறிப்பிட்ட பெரும் பாரம்பரிய இசைமரபிலே ஓர் இசைஞானியாகச் சமீபகாலத்திலே வாழ்ந்தவர்களிலே பாபநாசம் சிவன் நன்கு குறிப்பிடத்தக்கவர்.

தமிழகத்திலே நுண்கலைகள் குறிப்பாகக் கர்நாடகஇசை, பரதநாட்டியம் ஆகியனவற்றின் சிறந்த கேந்திரஸ்தானமாகத் தஞ்சாவூர் பலநூற்றாண்டுகளாக விளங்கிவருகின்றது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே இந்திய இசைத்துறைப் பேராசிரியராகவும், தலைவராகவும் திகழ்கின்ற கலாநிதி எஸ். சீதா என்பவர் 17, 18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே தஞ்சாவூர் ஓர்

இசைமையம்” என்ற தலைப்பிலே கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக்கட்டுரை ஒன்றினை எழுதியுள்ளார்.¹ இந்நூலிலே தஞ்சாவூரிலே வளர்ந்த இசை, நாட்டிய மரபுகள் பற்றி நன்கு ஆராயப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கலைநிலையமாக விளங்கும் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நன்னில தாலுகாவி லுள்ள போலகம் என்ற கிராமத்திலே ராமாமிர்த ஐயருக்கும், யோகாம் பாளுக்கும் புதல்வராகப் பாபநாசம் சிவன் 1890 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இளம்பிராயத்திலே, ஏழு வயதில் இவர் தந்தையாரை இழந்தார். பின்னர் தமிழ்ப் பண்டிதரான தமையனுடன் பாபநாசம் என்னுமிடத்திலே சிலகாலம் வாழ்ந்தார். திருவனந்தபுரத்திலுள்ள மஹாராஜா சம்ஸ்கிருதக் கல்லூரியிலே 1902-1910 வரை சம்ஸ்கிருதத்தைக் குறிப்பாக வியாகரணம் (இலக்கணம்) கற்று ‘உபாத்யாய’ பட்டம் பெற்றார். இவருக்கு இயல்பாகவே சங்கீதத்தில் ஈடுபாடும், குரல்வளமும் இருந்தன. திருவனந்தபுரத்திலே கல்விபயின்றபோது, இவரின் வாழ்க்கையின் முக்கியமான திருப்பு கட்டம் ஒன்று ஏற்பட்டது. காலப்போக்கில், இவர் ஒரு சிறந்த பஜனைப்பாடகராகவும், வாக்கேயகாரராகவும் உருவாகுவதற்கான சூழ்நிலை இங்கு நிலவிற்று. அக்காலத்திலே வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற பக்தரும், தமிழிசைப் பாடல்களை இயற்றியவருமான கரமணை நீலகண்டதாசரினதும், சுமார் முந்நூறுபேர் கொண்ட அவரின் பஜனைக் கோஷ்டியினரதும் தொடர்புகள் இவருக்கேற்பட்டன. இப்பெரியாரின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டவராக, அவரின் பஜனைவட்டத்தில் ஒருவராக இவர் மிளிர்ந்தார். நீலகண்டதாசரின் பாடல்கள் பலவற்றை இவர் மனனஞ் செய்தார்; அவற்றைத் தமிழகத்தில் அறிமுகம் செய்துவந்தார். மேலும், சிவன் இரு ஆண்டுகளாக (1911-12)த் தஞ்சை மாவட்டத்திலே நாமசித்தாந்தம், பஜனை ஆகியனவற்றிற்குப் பேர்போன கேந்திரநிலையங்களிலொன்றாக மருதநல்லூரிலே விளங்கிய சத்குருசாமி மடத்திலே தங்கியிருந்தார். இதனாலே மேலும் பஜனையிலீடுபாடு கொண்டவராகச் சில ஆண்டுகளுக்குத் தெற்கே கன்னியாகுமரி தொடக்கம், வடக்கே திருப்பதிவரையுள்ள திருத்தலங்களுக்குச் சென்றுவந்தார்.

பல ஆண்டுகளாகப் பஜனைக்குப் பேர்போனவராகவும் சிவனைப் பலர் அறிந்திருந்தனர். மிகப்பெரிய இந்திய இசைவாணரில் ஒரு சாரார் பஜனையிலே மிக்க ஈடுபாடுள்ளவராகவும் இலங்கிவந்துள்ளமை ஈண்டு குறிப்பிடற்பாலது. தென்னிந்தியாவிலே திருவாரூர், நாகபட்டினம், திருவையாறு போன்ற இடங்களிலுள்ள பெரிய கோயில்களுக்கு மஹோத்ஸவகாலங்களில் இவர் செல்லுவது வழக்கமாகும். இவர் முதன்முதலாகப் பாடிய கீர்த்தனை திருவாரூர் தியாகராஜரைப் பற்றியதே. “உன்னைத்துதிக்க அருள்தா” எனத் தொடங்கும் இக்கீர்த்தனை குந்தவராளி இராகத்தில் அமைந்துள்ளது. திருவாரூரிலேதான் 1917இல் இவர் திருமணஞ் செய்தார். மயிலாப்பூரிலுள்ளவர்களுக்குச் சிவனின் பஜனைபற்றி நன்கு தெரியும். வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியிலே மயிலாப்பூர் கபாலீஸ்வரன் இவரின் இஷ்டதெய்வமாக இலங்கினார். கபாலீஸ்வரன், கற்பகாம்பிகைபற்றி இவர் பல கீர்த்தனைகளைப் பாடியுள்ளார். 1921 தொடக்கம் அங்கு பஜனை செய்துவந்தார்.

ஆரம்ப இசைக்கல்வியினை இவர் நூரணி மகாதேவபாகவதர், சம்பபாகவதர் முதலியோரிடம் பயின்றார். ஆனால் அக்காலப் பிரபல சிரேஷ்ட

இசைஆசான்கள் எவரிடமும் ஒழுங்காக இவர் இசை கற்றிலர். ஆனால் கோனேரிராஜபுரம் வைத்தியநாத ஐயரின் இசையிலும், பாடலிலும் இவருக்கு மிக்க ஈடுபாடு இருந்தது. இதனால், அவருடைய இசைக் கச்சேரிகளுக்கு எட்டு ஆண்டுகளாகச் சென்று வந்தார். அவருடைய இசையின் தாக்கம் இவரிலே நன்கு ஏற்பட்டது. ஓரளவுக்கு அவரே இவரின் குரு எனலாம். இதனை “மும்மூர்த்தி பெருமையறியும் பக்குவம் பெற்றபின், அதன் இசை அமுதைப்பருகி, அதன் உயர்வினை அறிந்தேன். அவருடைய பாட்டே என்னைக் காந்தம் ஊசியினைக் கவர்வது போல லயிக்கச் செய்தது. எவருடைய பாட்டைக் கேட்டு வெளியேறினேனோ அந்தக் கோனேரிராஜபுரம் வைத்தியநாத ஐயரையே இன்றளவும் என் முதற்குருவாக மதித்து வருகிறேன்”² என 1971 இலே சிவன் கூறியிருப்பது கவனித்தற்பாலது. மேலும் தமது கீர்த்தனைகளின் முதலாவது தொகுப்பினை அவருக்கே சமர்ப்பித்துள்ளார். “இணையற்ற சங்கீத வித்துவானும், நாதோபாசகரும், சுருதிலயஸோதரரும், கர்நாடக சங்கீதத்திற்குப் புதியதோர் அழகினைக் கற்பித்தவருமாகிய என் குரு நாதன்” என அவரைப்பற்றி அச்சமர்ப்பணத்தில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தம் குருவின் பெருமையினை இருவகையில் எடுத்துக்காட்டினார். முதலாவதாக, இவருடைய வாய்ப்பாட்டிசைப்பாணி அப்பெரியாரின் பாணியினைத் தத்ரூபமாகக் காட்டிற்று. வைத்தியநாத ஐயரின் இசையிலே காணப்பட்ட சிறப்பு அம்சங்கள் யாவும் இவருடைய பாடல்களில் அழியாநிலையடைந்து விட்டன.³

பாபநாசம் சிவனின் முதலாவது இசைக் கச்சேரி 1916இலே மிகப் பொருத்தமாகப் பெரிய நாதோபாசகரும், மும்மூர்த்திகளில் முதன்மையானவருமான தியாகராஜசுவாமிகளின் சமாதியிலே நடைபெற்றது. கர்நாடக இசையைப் பொறுத்தமட்டிலே தியாகராஜசுவாமிகளுக்குப் பின் தோன்றிய பெரிய இசைமேதையெனக் கருதப்படுபவரின் முதற்கச்சேரிக்கு இது சாலப் பொருத்தமானதே.

அக்காலத்திலே “ஹரிகதா காலக்ஷேபங்கள்” தமிழ்நாட்டிலே போற்றப்பட்டன. இவை முற்பட்ட மராட்டியத் தொடர்பாலும், வேறுசிலவற்றாலும் பிரபல்யமானவை. இவர் பத்துச் சரித்திரங்களைப்பற்றி ஹரிகதா காலக்ஷேபங்கள் நடத்தினார். தருமபுத்திரர் ராஜகுயயாகம் பற்றிய ஹரிகதாவிட்கான நிருபணத்தையும் (கவர்ச்சிகரமான சிறிய இசைப்பாடலையும்) தயாரித்து, அதனை ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட தடவைகள் செய்தார்.

இவருடைய கல்வித்தகைமைகளை நோக்கும்போது, ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு சம்ஸ்கிருதத்திலேதான் கூடுதலான தகைமை பெற்றிருந்தார்; இயல்பாகவே இசைமேதையாக விளங்கினார். இதனோடும், முறையான படிப்பிலும் பார்க்கக் கேள்விஞானம் மூலமே இசையினை நன்கு விளங்கி அறிந்துகொண்டார். இவ்வுண்மையினை அவர் “எனக்குச் சங்கீதமும், தமிழும் கேள்விஞானத்தால் தெரிந்தவைதாம்”,⁴ என வெளிப்படையாகவே கூறியுள்ளார். இந்திய சங்கீதத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இதன் ஞானம் பெரும்பாலும் சிஷ்யனுக்குக் குருவின் நெருங்கிய தொடர்பினாலேயே ஏற்படும் என்ற கருத்து நெடுங்காலமாக நிலவிவருகின்றது. சங்கீதம் மட்டுமன்றி வேறுபல நுண்கலைகளின் ஆழ்ந்த ஞானம் இவ்வாறுதான் ஏற்-

படும்; ஏட்டுச்சுரக்காயாக இவற்றைப் பயில முடியாது. இக்கருத்தினைச் சமீபகாலத்திலே ஒரு பிரபல இசைவித்துவான் சென்னைச் சங்கீதவித்வ சபையிலே நிகழ்த்திய தலைமையுரையிலே “கர்நாடக இசையின் தொண்ணூறு விகிதஞானம் குருவின் நேரடித்தொடர்பிலேதான் சிஷ்யனுக்கு ஏற்படும்; பத்து விகிதம்தான் பிற தொடர்புகளாலேற்படும்” என அழுத்திக் கூறியுள்ளார். பாபநாசம் சிவன் இதற்கு ஓர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

சிவன் விவேகபோதினி என்னும் சஞ்சிகைக்கு இலக்கியக்கட்டுரைகள் சில எழுதியுள்ளார்; ஜயதேவரின் அஷ்டபதியினைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார். மார்க்கண்டேய என்னும் நாடகத்தினை அதற்கான பாடல்களுடன் எழுதினார்; இசைவாணருக்கு உதவியாக ஓசைநயமுள்ள வடமொழிச் சொற்களின் அகராதி ஒன்றினையும் தொகுத்துள்ளார்.

நாடக சங்கங்கள் பலவற்றில் ஈடுபட்டு வந்தார். தமிழ்வாக்கேய காரர், வாய்ப்பாட்டிசைக்கலைஞர் என்ற வகையிலே பலருக்கு இவரிடம் பெருமதிப்பு இருந்தது. திருவாரூரிலுள்ள ஸ்ரீவிலாசசபா சார்பிலே நாடகம் ஒன்றிற்காகப் பாடல்களை இயற்றினார்; பாபநாசத்திலே பரதரஞ்ஜனி சபாவிற்சாகச் சாகுந்தலம், உத்தரராமசரிதம், சுபத்திராபரிணயம் முதலிய சுவார் பதினைந்து நாடகங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதினார். பாபநாசத்திலும், திருத்துறைப்பூண்டியிலும் தமக்குப் பொருத்தமான மார்க்கண்டேய எனும் பாத்திரமாகத் தாமே நடித்தார்.

இந்நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலே தமிழ்ச் சினிமா (திரைப்படம்) தொடங்கியபோது, இவரும் அதிலே தொடர்பு கொண்டார். பேராசிரியர் வி. ராகவன் இத்தொடர்பேற்பட அவருக்கு உதவிசெய்தார். இதன்மூலம் இவருக்கும், கர்நாடக இசைக்கும் பிரபல்யமேற்பட்டது. திரைப்படமூலம் கர்நாடக இசையினைப் பல மட்டங்களிலுமுள்ள ரசிகர்கள் கேட்டுமகிழ்ந்தனர். தரமான கர்நாடக இசைப்பாடல்கள் திரைப்படங்களில் இடம் பெற்றன. இன்று கர்நாடக இசையெனில் பலர் எளிதில் சமூகமளிக்கமாட்டார்கள். இதனால், இக்காலத்தில் உயர்ரகக் கர்நாடக இசையைப் போற்றி வளர்ப்பதற்கு இசைப்பிரியர்க்குரிய அவைஇசை (Chamber Music) அவசியம் என இசை அபிமானிகளில் ஒருசாரார் கருதுகின்றனர். ஆனால் அன்று சிவனின் பாடல்களுக்காகவே ஓடிய படங்கள் பல குறிப்பிடத்தக்கவை. எடுத்துக்காட்டாக, சிந்தாமணியில் ‘ராதே உனக்குக் கோபம் ஆகாதடி’, ஹரிதாஸில் ‘இது நிஜமா’, ‘அன்னையும் தந்தையும்’, சிவகவியில் ‘சொப்பனவாழ்வில் மகிழ்ந்தே’ போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். “மக்களின் ரசனையை உயர்த்த வேண்டியதே கலைஞரின் கடமையாக இருக்க வேண்டும்”⁵ எனச் சிவன் வலியுறுத்தியுள்ளார். இவர் பாடல் எழுதிய முதற்படம் சீதாகல்யாணம். 15 ஆண்டுகளாக 130 திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். பக்தகுசேலர், தியாகபூமி, பக்தசேதா முதலிய படங்களிலே நடித்துள்ளார். திரைப்படங்கள்மூலம் கிடைத்த பணத்தின் ஒரு பகுதியைக்கொண்டு சொந்த ஊரான போலகத்திலே பழுதடைந்திருந்த சிவன்கோவிலைத் திருப்பிக் கட்டுவித்துக் கும்பாபிஷேகம் நடத்துவித்தார். “அவன் (இறைவன்) தந்ததை அவனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்தேன்” என

அவர் மகிழ்ச்சி கொண்டார். சிலகாலமாகச் சினிமாத் தொடர்பினாலே சினிமாப்பாடல் ஆசிரியராகவும், நடிகராகவும் சௌகரியமாக வாழ்ந்து 1950 அளவில், இதைவிட்டு மறுபடியும் பெருமளவு பொருளாதார வசதி குறைந்த வாக்கேயகாரராகவும் விளங்கினார். இதனால் இவருக்குப் பொருளாதார நன்மை போதிய அளவு இல்லாவிடினும், இவரின் சிறந்த இசைப் பாடல்களாலே கர்நாடக இசை பெருவளமுற்றது. உள்ளத்திலெழுந்த இறை பக்தி மேலீட்டினாலே அல்லது திரைப்படங்களுக்காகவோ, இவர் இயற்றிய பாடல்கள் அனைத்திலும் இசையின் தரம் மேலோங்கியிருந்தது. பொதுவாக, இவரின் கீர்த்தனைகளிலே எளிமையும், பக்திப்பிரவாகமும் நன்கு மிளிர்ந்தன. இவை சமகாலத்திலேயே நன்கு பிரபல்யமாகிவிட்டன. பல பிரபல சங்கீத வித்துவான்களும், விதுஷிகளுமிவற்றைத் தத்தம் இசைக் கச்சேரிகளிலே நன்கு பயன்படுத்தினர். அக்காலத்திலே வாழ்ந்த திருப்பழனம் பஞ்சாபகேச சாஸ்திரிகள், முத்தையா பாகவதர் ஆகியோர் இவருடைய கீர்த்தனைகளை நன்கு பாராட்டினர். மேலும், மஹாராஜ புரம் விஸ்வநாதஐயர், செம்பைவைத்தியநாத பாகவதர், முசிறி சுப்பிரமணியஐயர், டி. கே. பட்டம்மாள் செம்மாங்குடி ஸ்ரீநிவாஸஐயர், எ. சி. வசந்தகோகிலம், மதுரை மணிஐயர், ஜி. என். பாலசுப்பிரமணியம், எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி, எம். எல். வசந்தகுமாரி முதலியோர் சிவனின் பாடல்களை இசைக்கச்சேரிகளிலே பயன்படுத்திப் பிரபல்யமாக்கினர். திரைப்படங்களுக்கு எழுதியவற்றைவிடச் சுமார் 2500க்கு மேற்பட்ட பாடல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார்.⁶ இவை 75 க்கு மேற்பட்ட இராகங்களிலமைந்துள்ளன.⁷ இவற்றுட் பெரும்பாலானவை தமிழிலும், சிறிதளவு வடமொழியிலும் இயற்றப்பட்டவை.

இவருடைய பாடல்களைப்பற்றிச் சிறிது ஆராயுமுன், அக்காலத் தமிழக அரசியல், பண்பாட்டு நிலைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. முதலாவதாக, இவர் வாழ்ந்த காலத்தின் முற்பகுதி இந்தியா அடங்கலும் சுதந்திர இயக்கம் தோன்றிவளர்ச்சி பெற்றகாலம்; தொடர்ந்து இதன் விளைவாகச் சுதந்திரம் ஏற்பட்டகாலம். இவரின் இளமைக் காலத்திலேதான் திலகர், பாரதியார் போன்ற தேசீய வீரர்கள் வாழ்ந்தனர். 1920 க்குப் பின் காந்திஜி பிரபல்யமடையத் தொடங்கி விட்டார். தமிழகத்திலும் சுதந்திர இயக்கத்தின் உத்வேகமும், விழிப்புணர்வும் நிலவின. தமிழகத்தின் பிரபல தேசீய வீரர்களில் ஒருவரான சத்தியமூர்த்தியின் மேடைமுழக்கங்களுக்குச் சிவனின் பாடல்கள் பெருமுற்சாகமூட்டின. 'நவசித்தி பெற்றாலும்', அல்லது 'மலைகளிலே உயர்மலையை மகிழ்ந்தணையும் நாடு' எனும் பாடலைப்பாடி அதன் கடைசி வரியான 'கல் மனதுடையர் முதலோர் கடிந்து சுட்டநாடு' என்பதை அவர் பாடும்போது கூட்டங்களிலே குழுமியிருந்தோர் கண்ணீர் சிந்தினர்.⁸

மேலும் சிவன் தலைசிறந்த தமிழ்வாக்கேயகாரராக விளங்கிய காலத்திலேதான் தமிழிசை இயக்கம் 1931இலே தோன்றிற்று. தமிழகம் தொன்மையான இசை மரபு கொண்டது. ஆனால், சில காலமாகத் தமிழிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகத் தெலுங்கு, கன்னடம், சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள கீர்த்தனைகளே இசைக்கச்சேரிகளில் இடம் பெற்றுவந்தன. பெருந்

தொகையான கர்நாடக இசை உருப்படிகள் இம்மொழிகளில் இருந்தமையும் இதற்கான ஒரு காரணமாகும். எனினும் தமிழிசைக்குத் தமிழகத்தில் உரிய இடம் அளிக்கப்படாமை மிக வருந்தத்தக்கதே. தமிழிசை இயக்கம் இக்குறைபாட்டினை நீக்குதற்கு முயற்சித்தது. இதற்கு மிக்க இசைநுட்பங்கள் பொருந்திய உருப்படிகளை மேன்மேலும் தமிழிலே இயற்றுவதும் அத்தியாவசியமே. பாபநாசம் சிவன் இசைவளமிக்க பாடல்களினால் இக்குறையினை ஓரளவு நிவிர்த்தி செய்தார் எனலாம். “கர்நாடக இசை வரலாற்றிலே தியாகராஜசுவாமிகளின் பின்தோன்றிய பெரிய இசைமேதை இவரே” எனக் கர்நாடக இசைவரலாறு பற்றி எழுதிய ரங்கராமானுஜ ஐயங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார். தியாகராஜசுவாமிகள் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்தவராயினும், அவரின் கீர்த்தனைகள் பெருமளவு தாய்மொழியாகிய தெலுங்கிலும், சிறிதளவு வடமொழியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் சிவனின் கீர்த்தனைகள் பெருமளவு தமிழிலேயே உள்ளன. எனவே, அவரைத் “தமிழ்த்தியாகராஜன்”⁹ எனவும் ஒருசாரார் குறிப்பிடுவர். ஆகவே, தமிழிசை இயக்கப் பின்னணியும் சிவனின் பாடல்கள் பிரபல்யமாவதற்கு ஒரு காரணியெனலாம்.

இவருடைய பெயர் சிவன் அன்று; ஊரும் பாபநாசம் அன்று. இவருடைய இயற்பெயர் ராமையா; ஊரின் பெயரோடு சேர்த்துப் போலகம் ராமையா என்றே இவர் அழைக்கப்பட வேண்டியவர். இவருடைய கீர்த்தனைகள் சிலவற்றிலே ‘ராமதாசன்’ என முத்திரை வருவது கவனித்தற்குரியது. தஞ்சாவூர் கணபதி அக்கிரகாரத்தைச் சேர்ந்தோரே முதலில் இவரைச் ‘சிவன்’ என அழைத்தனர். இவருடைய கீர்த்தனைகளிற் பல சிவபரமானவை. இதனால்தான் இப்பெயர் ஏற்பட்டதென ஒருசாரார் கூறுவர்.¹⁰ மேலும் பிறிதொரு அறிஞருடைய கருத்துப்படி, சிவன் என்ற பதம் இறைவனின் கிருபாகடாஷம் பெற்ற திருவருட் செல்வர்களுக்கு இடப்படும். எடுத்துக்காட்டாக மஹாவைத்தியநாதசிவன், ராமசுவாமி சிவன், நீலகண்டசிவன் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம்.¹¹ சிறிதுகாலம் இவர் பாபநாசத்திலே வாழ்ந்தவர். “என் தமையனார் பாபநாசத்திலே வாத்தியாராக இருந்தார். அப்போதே என் பாக்கள் பிரசித்தமாயிருந்தன. அதனால் பாபநாசமும் என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டது”,¹² எனச் சிவனே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிவன் ஓர் உயர்ந்த சாஸ்திரியகர்த்தா; ஆக்கபூர்வமான பல இசை உருப்படிகளை உருவாக்கியவர்; இவற்றிலே கர்நாடக இசையின் பல்வேறு நுட்பங்களும், பெருவளமும் கண்கூடு. சங்கீத மும்மூர்த்திகளுக்கு நிகராகத் தமிழிலே பல உருப்படிகளை இயற்றிக் கர்நாடக இசையிலும், தமிழிலக்கியத்திலும், இவர் அழியாப்புகழ் பெற்றுள்ளார். இவ்வுருப்படிகளிலே கீர்த்தனை, வர்ணம், பதம், தில்லானா, சிந்து முதலிய பல இசை வடிவங்கள் உள்ளன. இவற்றிலே புலப்படுத்தக்கூடிய இராகபாவங்களும், கற்பனைகளும் பாடுவோரையும், கேட்போரையும் நன்கு ஈர்க்கவல்லன. இவருடைய வாழ்க்கையினையும், இசை உருப்படிகளையும் நோக்கும்போது, ஒரு புறத்தில் அவை சமகாலத்திலும், குறிப்பாக முற்காலத்திலும் வாழ்ந்த பல சங்கீத வித்துவான்களையும், அவர்களின் பாடல்களையும் நினைவூட்டுவன. அதேவேளையிலே, இவரின் பாடல்களிலே பழையகாலத் தேவாரம், திரு

வாசகம், வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களின் திருப்பாசுரங்கள் ஆகியனவற்றினதும், பிற்பட்டகாலத் திருப்புகழ், நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை போன்றவற்றினதும் சாயலை ஓரளவு காணலாம். தமிழகச் சமய, இசைமரபுகளிலிவர் நன்கு தோய்ந்தவர் என்பதில் ஓர் ஐயமில்லை. இல்லறவாழ்விலே ஈடுபட்டவராயினும், உள்ளத்திலே சிறந்த தெய்வபக்தனாகவும், ஞானியாகவும் விளங்கினார். அவர் ஓர் இல்லறஞானி. முற்காலச் சைவநாயன்மார், வைஷ்ணவ ஆழ்வார், பிற்கால இசைஞானிகள் போன்று தலங்கள் தோறும் சென்று ஆங்காங்கே குடிகொண்டிருக்கும் இறைவன், இறைவியினை மெய்யன்புடன் உள்ளருகிப் பாடிவந்தார். ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது அவர் ஓர் உன்னதமான இறைபக்தியுள்ள இசைஞானியாகவே விளங்கினார் எனலாம்.

இந்திய இசை தெய்வபக்தியினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பது தெளிவு. “சங்கீதத்திற்கும் பக்திக்கும் மிகுந்த நெருக்கம் உண்டு” எனச் சிவன் கூறியுள்ளார். 1971ஆம் ஆண்டு தமது 81 வயதிலே சென்னைச் சங்கீதவித்வத் சபையின் 45வது ஆண்டு விழாத் தலைமையுரையிலே “சங்கீதத்திற்கு நிச்சயம் குருபக்தியும் இறையன்புமே எரு என்பேன்”¹⁴ எனச் சிவன் வலியுறுத்தியதிலிருந்து அவரின் கருத்து வெள்ளிடைமலை. எனவே இசையினைத் தெய்வபக்தியுடனும், குருபக்தியுடனும் கற்று அதனை இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்பதே இவரின் இலட்சியமாகும். பலபாடல்கள் பெரும்பாலும் இவரின் இறையனுபவத்தையும், அநுபூதியையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. ‘சிவனைப் பாடத்தந்த நாவினால் வேறொன்று பற்றியும் தாம் பாடமுடியா’ தென்கிரார் (3.97).

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு இவர் இயற்றிய முதலாவது கீர்த்தனை திருவாரூர்த் தியாகராஜனாகிய சிவபெருமானை விளித்துச் சங்கீத வழிபாட்டினை - நாதோபாசனையினை வலியுறுத்துகின்றது. அதாவது, ‘உன்னைத்துதிக்க அருள்தா இன்னிசையுடன் உன்னைத்துதிக்க அருள்தா’ (1.143) எனத் தொடங்குவது கவனித்தற்பாலது. 1971ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சங்கீத வித்வத் சபையின் தலைமையுரையிலே “தொடர்ந்து பற்பல இடங்களிலும், கச்சேரிகளிலும் பாடினாலும், என்மனம் இறைவனைத் தொடர்ந்து அவனது அழகைப்பருகி அருளைப் பெற்றுப் பாடிப்பணியவே ஆர்வம் கொண்டது; “தெருவு தோறலறி” என்ற மணிவாசகப் பெருமானின் அருள்வாக்கு எனனை அழைத்தது. இதற்கு மூலகாரணம் திருவனந்தபுரம் நீலகண்டதாசர் அவர்களைத் தரிசித்து, இரவுபகல் சதாசிவபஜனை செய்வதில் இளமைப்பருவ முதலே கலந்திருந்ததே. இறைவன் பேரருள் என் இதயத்தில் நிறைந்து யான்பெற்ற இன்பத்தை, என் உணர்ச்சியை, இறைவனின் அழகை வாயாற் சொல்லிப் பாமாலை புனைந்து பாடத் தூண்டிற்று” எனவும், “இப்பாடல்களைப் பாடவென்றே பல சோதனைகளையும், அநுபவங்களையும் தந்து அவற்றைப் பாடல்களாகவும் வெளிப்படுத்தினான்”, எனவும், “நான் பெற்ற ஒவ்வொரு பேறும் அவன் அருளே”, எனவும், அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள்மூலம் அவரின் ஆத்மீக உள்ளக்கிடக்கையும், அநுபவமும் தெளிவு. இவரின் கீர்த்தனைகள் இவற்றிற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டுக்கள். அவனருளால் அவன்தாள் வணங்கி அநுபூதிபெற்ற மகான் ஆகவும் இவர் மிளிர்ந்தார். இவரின் கீர்த்தனைகளின் முதலாம் தொகுதி முன்னுரையில் “ஈசனரு

ளால் கிடைத்த வித்தையை ஈஸ்வரார்ப்பணம் செய்ய வேண்டியது முதற் கடமையாகும். உலகிற்கெல்லாம் உபகாரமாய் அதனைப் பரவச்செய்தலும் சிறப்புடைத்தேயாம்” எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆத்மீக நோக்கத்தை யுடைய இசையினை உலகெங்கும் பரப்புவதும், அவரின் குறிக்கோளாக இருந்தமையினை அவதானிக்கலாம்.

இந்துசமயத்திலே வணங்கப்படும் சிவபிரான், சக்தி, பிள்ளையார், முருகன், திருமால், லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, ஐயப்பன், ஆஞ்ஜனேயர் முதலிய பல தெய்வங்களைப்பற்றி அவர்களின் பல வடிவங்களிலும் பாடியுள்ளார். எனினும் அடிப்படையில் எல்லாரும் ஒரே பரம்பொருளின் பல்வேறு வடிவங்களும் பெயர்களுமே என்ற கருத்தினையும் இவர் கொண்டிருந்தார்.

“பொருளொன்றே பலபெயர் கொண்டாலும்
பொதுவாம் தெய்வமும் ஒன்றே - அதனால்
சகல உயிர்க்கும் அவன் தந்தையைப் போன்றவன்
ஜாதி மதம் முதல் உபாதியறியான் ஸீதாராம்” (3.146)

என அவர் கூறியிருப்பதிலிருந்து அவர் எல்லாவற்றிலும் ஒருமைப்பாட்டினையே கண்டார் என்பது தெளிவு. தெய்வம், சாதி, மத வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பெரிய ஞானியாகவே அவர் இலங்கினார்.

இறைவன்

“தனக் கொருபயன் கருதான்
மங்களமே தருவான் அடியவர்
மனம் நினைவடிவே கொள்வான்” (3.305)

என அவர் கூறுவதிலிருந்து இறைவன் தன்னலமற்ற பரோபகாரி; அன்பர் நினைக்கும் வடிவம் தாங்கி அருள்புரிவான் என்ற கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

இப்பெயர்ப்பட்ட இறைவனைச் சங்கீத மூலமே இசைஞானிகள் வழிபட்டனர். “சங்கீதத்திற்கு பக்தி அவசியம்; சங்கீதமே உயர்ந்த மோக்ஷத்தைத் தரும்” என்ற கருத்தினைத் தியாகராஜசுவாமிகள்,

“சங்கீத ஞானமு பக்திவிநா சன்மார்க்கமு கலதே மனஸா”
“சங்கீத சாஸ்திர ஞானமு சாரூப்யசௌக்யதமே மனஸா”

எனவும் வலியுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. பாபநாசம் சிவனும் இதே கருத்தினைக் கொண்டவர்.

இவரின் பாடல்கள் எந்தத் தெய்வத்தினைப் பற்றியதாயினும், அவற்றிலே எளிமையான, தூய்மையான அன்பினையே வெளிப்படுத்துகின்றமையினை அவதானிக்கலாம். மேலும் இப்பாடல்கள் எளிமையான நடையில் அமைந்துள்ளன.

இறைவனை நினைத்து உருகி உருகி வழிபட்டார்.

- “நெக்குருகி உனைப்பணியக்
கல் நெஞ்சமெனக் கருள்வாய்” (2.80)
- “கல்லும் கரையக் கதறும் ராமதாசனை” (1.6)
- “சித்தமுருகிலயித்துச் சீதாரமணனைத் துதித்து” (3.272)

எனவரும் பகுதிகள் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தினை வலியுறுத்தும்.

இவர் போற்றிய வழிபாட்டு முறையிலே நாமசங்கீர்த்தனம் முக்கியமான அம்சமாகும்; இது எதனையும் சாதிக்கும்; இன்பம் தரும். இளம்பிராயமுதலே பஜனையிலீடுபட்டவர். எனவே பலபாடல்களில் இக்கருத்து வருகின்றது.

- “பேசத் தெரிந்த நாள்முதல் உன்திருப்
பேர்சொல்லி மனம் நைந்துபாடினேன்” (2.196)
- “சுகதுக்கமொடெது நேரிடினும்
துணையுன் பஜனகாஞமிர்தமே” (2.173)
- “அனுதினமுனைப் பஜனை புரிய வரம் அருள்வாய்
மெய்யன்பர் குழாமுடன்” (4.314)
- “நாமகோஷம் நிறைந்திருக்கு மிடங்களை
நமனும் நெருங்க நடுங்குவான் சிவ” (4.218)
- “பாடப்பாடத் திகட்டா அமுதம்
பரமேஸ்வரன் நாம பஜனம் ஒன்றே” (4.226)
- “உன்மலரடி பஜனை ஒன்றே என்உயிர்நாடி” (4.204)
- “நாமாமிர்தபானமே என்ஜீவனமே என்று நம்பினேன்” (4.1)
- “உன்திருநாமத்தை உச்சரித்தால்
உடல் முழுதும் இனிக்குதே” (4.18)
- “நாம பஜரே ராமநாமபஜரே” (4.214)

முதலிய பகுதிகளிலே நாமபஜனை அவரின் ஜீவனிற் கலந்த ஒன்றும் என்பது தெளிவு. இறக்கும்வரை அவர் இதனைச் செய்துவந்தார்.

இறைவனின் பெருமகிமைக்குத் தாம் அருகதையற்றவர் என இவர் கூறியுள்ளார். எனினும் இறைவனை அடிக்கடி ‘தீனசரண்ய’ (ஏழைகள் அடைக்கலம் புகுதற்குரியவனே) எனவும், தம்மை ‘அகதி’, ‘அடிமை’, ‘நாயேன்’, ‘ஏழை’, ‘ஏழை அடிமை’ எனப் பலவாறு தாழ்த்தியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- “அப்பன் திருவருள் கிட்டினால் வேறு என்ன கிடையாது” (2.232)
- “திக்கு வேறில்லை திருவடியல்லால்
திருமயிலாபுரிவளர் கபாலி” (3.92)

எனக் கூறுவதிலிருந்து இறைவனின்றி வேறு புகலிடமில்லை என்கின்றார். மேலும்,

“கள்ள நிறை நெஞ்சன் நானே ஆனாலும் கண்ணீர்
சொரிந்துன் கழலினை பணிந்தேனே” (4.28)

“உன்பெருமை யொன்று மறியேன் மெய்யன்புமிலேன் அருள்
விரும்பினேன்
நின்பதம் நினைத்துள்ளம் உருகிநாம பஜனை புரிந்திலன் இசைபரவும்”

எனவும் அம்பாளை நோக்கி இரங்குகிறார். தமது அருகதையற்ற நிலையை எண்ணி ஏங்குகிறார். எனினும், செய்யும் பிழைக்கிரங்கி அழுதால் இறைவனின் அல்லது இறைவியின் அருள் கிட்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதே கருத்துக்கள் குறிப்பாகத் திருவாசகத்திலே வருகின்றன. “யானும் பொய்; என் நெஞ்சம் பொய்” எனவரும் திருவாசகத்துடன் இவற்றை ஒப்பிடலாம். அம்பாள் தம்மைப் பிள்ளைபோலக் காத்தருள் செய்வாள். இதற்குத் தாமதம் ஏற்படக் கூடாது. அருள்புரிந்தால் கருணை குறைந்துபோமோ என நகைச்சுவையுடன் கற்பகாம்பிகையிடம் கேட்கிறார்.

“கனிந்தருள் புரிந்தால் கருணை குறைந்திடுமோ
கற்பகமாதா” (4.114)

என அவர் வினாவுகிறார்.

இவர் வாழ்க்கையிலே சிற்சில காலங்களில் கஷ்டங்களை அநுபவித்தவர். வறுமையாலும் வாடியவர்.

“ஆவா வறுமையெனும் பாவி எனைப்பிடித்து
ஆட்டித் தினமும் வாட்டி” (1.5)

“இல்லையென்ற சொல் ஒன்று மட்டும் வேண்டாம் கஷ்டங்கள் -
இல்லை” (4.236)

எனவரும் பகுதிகள் கவனித்தற்குரியவை.

இறைவழிபாட்டில் அகப்பூசைக்குமிவர் முக்கியத்துவமளிக்கிறார். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக,

“மனமென்னும் மலரால் அருச்சனை செய், அது அளவில்லாமல்
வளரும் அன்புடனே
இனிய சிவநாமம் எடுக்க எடுக்கக் குறையாது எந்நாளும்
வாடாது” (4.236)

எனும் பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம்.

இவரின் கீர்த்தனைகளின் இலக்கியவளமும் ஈண்டு கவனித்தற்பாலது. இசை இலக்கியமூலம் இறைவனை இவர் இறைஞ்சுகிறார். முருகனைப் பற்றிய கீர்த்தனை ஒன்றில்,

இசைமேதை .....

“அடியிணைதனில் இடையறாத அன்பெனும் நறுமணம் வீசும்
தடையற என்றும் வாடாத முத்தமிழ் மலர் எடுத்து
தொடரெழுவகை ஸ்வரமெனும் மிருதுவான நாரிற்றெடுத்துநிதமும்
படிபுகழ் பழநி முதலிய நின் பதிகள் தோறும் பரவிப்பணிந்து”
(1.154)

என வரும் பகுதியில் இக்கருத்துத் தெளிவு.

தமிழிலக்கியத்திலே மிகப் பிரபல்யமாக மிளிரும் அகப்பொருள் மரபு சங்க காலத்தில் உலகியல் சார்பான தலைவன் தலைவி அல்லது நாயகன் நாயகியின் உறவுகளை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் பல்லவர்-பாண்டியர் காலத்திலே இறைவனையும், ஆத்மாவையும் தலைவன் தலைவியாகக்கொண்ட நாயக-நாயகி பாவங்களைப் புலப்படுத்தச் சைவ, வைஷ்ணவ ஞானிகள் இதனைப் பயன்படுத்தினர். குறிப்பாக, மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையாரும், ஆண்டாளின் திருபாசுரங்களுமிதற்குச் சிறந்த உதாரணங்கள். இத்தகைய மரபு வடநாட்டிலே வடமொழியில் ஜய தேவரின் கீதகோவிந்தத்திலும், தெலுங்கு மொழியிலே க்ஷேத்திரஜ்ஞரின் பதங்களிலும் நன்கு காணப்படுகின்றது. தமிழிலக்கியத்திலும் தொடர்ந்து நிலவி வந்துள்ளது. பாபநாசம் சிவனின் கீர்த்தனைகள் சிலவற்றிலும் இம் மரபினைக் காணலாம். குறிப்பாக இவரின் பதவர்ணங்கள் நோக்கற்பாலன. எடுத்துக்காட்டாக இவரின் கீர்த்தனைகளின் மூன்றும் தொகுதியிலுள்ள முதலாவது பதவர்ணத்தினைக் குறிப்பிடலாம். இதிலே முருகனிடம் மையல் கொண்ட பெண்ணின் நிலை வருணிக்கப்படுகிறது.

“மாயம் ஏதோ ஸ்வாமி வாதும் சூதும் நானறியேன்
வன்ன மயில்மேல் தன்னந்தனிமையில்
வந்துமயக்கி மறைந்தாய் கந்தா
ஓயாப்பிரிவாம் நோயைத் தாய்க்கும்
ஒளித்து உள்ளம் உருகினேனே
ஓ முருகா ஒரு பெண்பாவம் உன்னை
லேசில்விடாது குஹா உள்ளமிரங்கு”

எனவரும் பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம்.

இதே தொகுதியிலே விஷ்ணுதுதியாக உள்ள கீர்த்தனையினையும் கவனிக்கலாம்.

“உன்னை நினைந்து நினைந்து
உருகுகின்றாள் ஓர்மடந்தை
தன்னை உனக்கே
தந்தாள் வந்தாள் அந்திப் பகலும் வெகுசொந்தமுடன் மனதில்”
(3.162)

எனும் பகுதி குறிப்பிடத்தக்கது. இவை போலவே இரண்டாம், நான்காம் தொகுதிகளிலுள்ள பதவர்ணங்களும் கவனத்தையீர்ப்பன. நான்காம்

தொகுதி முதலாம் பதவர்ணத்திலே நடராஜரின் ஆடும் அழகில் காதல் கொண்ட பெண்ணின் விரகநிலை பற்றிக் கடைசியிலே வரும்,

“நீ வரந்தர விரைந்துவா மெய்யன்புகொண்டு
நினைந்து நாள்முழுதும் தன்நினைவிலாள் கண் உறங்கிலள்
உணவருந்திலள் திருப்பெயரைச்
சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புவாள் தனிமைதனிலே கலகலவென
நகைத்திடுமிவளின் விரகம்
தணிய அருள் நீ புரியாவிடிலே மோசம் வரும்பாசமுடன் வந்தருள்”

எனும் பகுதி அகப்பொருட் சிறப்பும், இலக்கிய நயமும் கொண்டிருக்க
வதை உற்று நோக்கலாம். இப்பகுதி ஓரளவு திருநாவுக்கரசரின் “முன்
னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்” எனத்தொடங்கும் தேவாரத்துடன்
ஒப்பிடற்பாலது.

இறைவன், இறைவி ஆகியோர் பற்றிய சிறப்பான வர்ணனைகள்
கொண்ட கீர்த்தனைகளும் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

“அஞ்செலென்று அபயமும் வரமும் அளித்தனைக்கும் உலகன்னை...
மயில்தோகை நிகர் மலரணிகுழலும் மணிமகுடமும்
கமலமலர்பழிக்கும்,
வதனபூர்ணசந்திரனும் கருணைபொழி மந்தஹாச நிலவும் அருள்சுரந்த
கயற்கண்களிரண்டும் பவள இதழ் கவிந்த முத்துப் பல்வரிசையும்
கண்டுகொண்டிருந்தால் பாவ நோயறும் கண்
படைத்தபயனும் அடையலாம்” (4.150-151)

எனக் கற்பக அன்னைபற்றி வர்ணிக்கும் பகுதி இலக்கியநயமும், இசைநய
மும், ஆத்மீகார்த்தமும் கொண்டிருக்கின்றது. “குனித்த புருவமும்”
எனத்தொடங்கும் திருநாவுக்கரசரின் தேவாரத்துடன் இதனை ஒப்பிட
லாம். மேலும் மூன்றாம் தொகுதியிலே கபாலியாகிய சிவபிரானின் பேர
முகு பற்றிய வர்ணனையும் (3.125-126) முதலாம் தொகுதியிலே வரும்
இராமன் பற்றிய வர்ணனையும் (1.166) குறிப்பிடற்பாலன. முதலாம்,
இரண்டாம் தொகுதிகளிலே நடராஜப்பெருமான் பற்றி வரும் கீர்த்தனை
கள், குறிப்பாக ஆனந்தத்தாண்டவத்தின் சிறப்பு, சமய, தத்துவ உண்மை
களை இலக்கிய நயத்துடனும், இசைநயத்துடனும் கூறுகின்றன. எடுத்துக்
காட்டாக,

“கொஞ்சம் சதங்கை கலீர் கலீரென
குழவி இளம்பிறை பளீர் பளீரென
நஞ்சம் தவமும் நீலகண்டமும் மின்ன - ஒரு
நங்கை கங்கை சடையில் குலுங்க - நடமாடும்” (2.230)

எனும் பகுதியினைச் சுட்டிக்காட்டலாம். இதுபோலவே இதே இரண்டாம்
தொகுதியிலுள்ள 93, 94 ஆம் கீர்த்தனைகளிலே வரும் ஆனந்தத் தாண்டவ
வர்ணனை வெகுபிரமாதமாக விளங்குகின்றது. கூறும் பொருளுக்கேற்ற

ஓசைநயமும் நன்கு காணப்படுகின்றது. இவை ஓரளவு முத்துத்தாண்டவர், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் ஆகியோர் இதே பொருள்பற்றிப் பாடியுள்ள பாடல்களை ஒத்துள்ளன.

இவர் கையாண்டுள்ள உவமைகள், மூதுரைகள் முதலியன எளிமையானவை. ஆனால் பெருமளவு யதார்த்த ரீதியிலானவை; எடுத்துக்காட்டாக,

- (இறைவன்) “தந்தையைப்போல் பொருள் எல்லாந்தருவான்
தாயெனப்பரிந்தெடுத்தணைக்கவும் வருவான்” (3.188)
- “காந்தசக்தியால் ஊசிபோல” (3.125)
- “இளஞ்சேய் மறந்திடினுமீன்றாள் மறப்பதுண்டோ?
.....”
- “பளிங்கிஞொளிபோல் தன்னுள் பல பூதங்களும் தோற்றப்
பரதத்துவமான பரம்பொருளே” (1.33)
- “வாடும் பயிர்க்கு மழைபோல மனமிரங்கிக்
கருணை பொழி பக்தவத்ஸலன்” (4.226)
- “அற்ப மோகங்கொண்டு
அலைகடல் துரும்பாவே னையாட்கொண்டு” (1.103)
- “தாயடித்துப் பிள்ளை முடமாகுமோ?...
... தாயடித்தாலும் காலைச்சுற்றிச் சுற்றிவருமே” (2.107)
- “பாலினும் தேனினும் கனியினிமினிக்கும்
பார்வதி பாலனே” (2.54)

முதலியனவற்றைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

இவருடைய கீர்த்தனைகள் எளிமையான நடையும், சொற்குவையும் பொருட்செறிவும் கொண்டவை. எடுத்துக்காட்டாக.

- “ஸரஸ்வதி தயைநிதி நீ கதி
தண்ணருள் தந்தருள்வாய் பாரதி —
கரமலர் மிளிர் மணிமாலையும் வீணையும்
கருணைபொழியும் கடைக்கண்ணழகும் வளர்
நின்னருள் ஒளி இல்லையானால் மனஇருள்
நீங்குமோ ஸகல கலைமாதே ...” (3.26)
- “என்ன தவம் செய்தனை - யசோதா
எங்கும்நிறை பரப்பிரம்மம் அம்மாவென்றழைக்க-
ஈரெழுபுவனங்கள் படைத்தவனைக் - கையில்
ஏந்திச் சீராட்டிப்பாலுட்டித் தாலாட்ட நீ -” (3.207)
- “செங்கமலச் சேவடியும் செங்கைவரதாபயமும்
செம்பவளவாயுந் தயைசிந்துமருட் கண்ணும் திகழ்” (1.3)

போன்ற கீர்த்தனைப் பகுதிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

இவர் வடமொழியிலே பெரிய தகைமை பெற்றவர். அதேவேளையிலே தமிழ்ப்பற்றும் மிக்கவர். பெருந்தொகையான தமிழ்சைப்பாடல்களின் ஆசிரியர். இவரின் தமிழ்ப்பற்றும் பாடல்களிலே வெளிப்படுகின்றது. தமிழின் தொன்மை, சிறப்பு, புகழ், இனிமை, வளம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் அடைமொழிகளைத் தமிழுடன் சேர்த்துக் கூறுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக,

- “என்றும் வாடாத முத்தமிழ்” (1.154) “புகழ் முத்தமிழ்” (1.199)
 “அமுதனைய இனிய முத்தமிழ் வளர்த்ததேவி” (2.140)
 “பழந்தமிழ்” (2.85), “பைந்தமிழ்” (2.146), “தேமதுரத்தமிழ்” (2.258)
 “சங்கத்தமிழ்” (2.296), “தீந்தமிழ்” (3.15).

முதலியவற்றைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

இவருக்கு வேதங்களிலும் மிக்க ஈடுபாடு இருந்தது. இறைவன் சாமகானத்திலே திளைப்பவன் எனும் கருத்துப்படி இவனைச் “சாமகானலோலனே” எனக் குறிப்பிடுகிறார்; இதுபோலவே இறைவியை “சாமகீதவினோதினி” என வருணித்துள்ளார். மேலும் இறைவனை,

“அணுவிற்கு மணுவாகி மகத்திற்கும் மகத்தாகி
 அன்பர்களின் மனத்தில் மகிழ்ந்து விளையாடும்” (4.171)

“ஸ்த்வ குணன்.....
 தத்துவமஸிப் பொருளாய தயாளன்” (2.290)

எனக் கூறும் பகுதிகளில் உபநிஷதக் கருத்துக்கள் வருகின்றன. பொதுவாக நான்மறைகளைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழ்க் கீர்த்தனைகளைவிட ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு சம்ஸ்கிருதக் கீர்த்தனைகளையும் இவர் பாடியுள்ளார். இவற்றில் சுமார் அறுபது உள்ளன. இவையும் பல இராகங்களிலமைந்தவை. இவற்றிலே முற்பட்டகாலச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் முதலியோரின் கீர்த்தனைகளின் சாயல் ஓரளவு உண்டு. எனினும் இவை தனித்துவமுடையவை. இவருடைய சம்ஸ்கிருதக் கீர்த்தனைகள் இவரைப் பொதுவான இந்திய இசை மரபிலும் வைத்து மதிப்பிடுதற்கு ஏதுவாகின்றன. சம்ஸ்கிருதம் இந்தியப் பண்பாட்டின் பொதுமொழி. எனவே, முற்பட்டகாலச் சம்ஸ்கிருத வாக்கேயகாரரின் வரிசையிலும் இவருக்கு ஓர் இடமுண்டு. “ஸாமஜவரகமானஸாகேதவாஸ” எனத் தொடங்கும் இவரின் வடமொழிக் கீர்த்தனை மத்யமாவதி இராகத்திலுள்ளது. இதனை “ஸாமஜவரகமானஸாது ஹ்ருத்ஸாரஸாப்யபல” எனத் தொடங்கும் ஹிந்தோள இராகத்திலுள்ள தியாகராஜசுவாமிகளின் கீர்த்தனையுடன் ஒப்பிடலாம். “பாஹிமீனலோசனி” எனத் தொடங்கும் இவரின் பிறிதொரு வடமொழிக் கீர்த்தனை பிலஹரி இராகத்தில் அமைந்துள்ளது. இது “மீனாக்ஷிமே முதம் தேஹி” எனத் தொடங்கும் முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரின் கீர்த்தனையுடன் ஒப்பிடற்பாலது. சில சொற்றொடர்கள்கூட இரண்டிற்கும் பொதுவாயுள்ளன. உதாரணமாக, “ஸுந்தரேசப்ரியே”, “மணிவலயே” போன்றவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

சம்ஸ்கிருதக் கீர்த்தனைகளும் சொல்நயம், பொருள்நயம் பொருந்தியவை. அவற்றின் சொல்லோசை நன்கு குறிப்பிடற்பாலது. எடுத்துக்காட்டாக,

“சாரதே வீண வாதன - விசாரதே வந்தே தவ பதே” (4.18)

“கைலாசலவாசா ஸர்வேசா
கபாலீ கல்பாம்பிகேசா” (3.131)

“நீல நீரத ஸ்யாமசந்தர
நிகில லோகாதார தாமோதர” (3.247)

தில்லானாவின் ஒருபகுதியான,

“நந்த நந்தன ஹரெதயாஸதன மந்தஹாஸவதன குந்தரதன - ஆ
னந்ததுந்திய முகாரவிந்த - கோவிந்த ஜய முகுந்தா யதுத்தம”
(4.340)

என்பதையும்,

“பாவஸாகர நாவௌ
பாப அடவீ தாவௌ
நவஸரஸிஜ லாவண்யௌ
நதஸாது ஜனசரண்யௌ” (3.56 - 57)

போன்றவற்றினையும் சுட்டிக்காட்டலாம்.

தியாகராஜசுவாமிகள் தெலுங்கும் சம்ஸ்கிருதமும் கலந்த மணிப்பிரவாளநடையிலும் கீர்த்தனைகள் எழுதியுள்ளார். சிலவற்றிலே பல்லவி அல்லது அநுபல்லவி அல்லது இரண்டும் வடமொழியிலும், சரணம் தெலுங்கிலும் வருவன. சரணத்திலும் வடமொழிச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் வருவன. சிவனுடைய சில கீர்த்தனைகளிலே மணிப்பிரவாளமாகத் தமிழும் வடமொழியும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகப் பல்லவியிலே வடமொழி கையாளப்பட்டிருக்கும்,

“கஜவதன கருணாஸதன சங்
கரபாலா லம்போதர சுந்தர” (2.19)

எனும் பகுதியினை அல்லது அநுபல்லவியிலே வடமொழியும் தமிழும் கலந்து வரும்,

“தீன பராதீநஸுஜன தைந்ய ஹரணநிபுணஸுகுண
தானவஸம்ஹார வேலனே ஸ்கந்தனே முகுந்தன் மருகனே”
(1.154)

பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம்.

சிவனின் பாடல்கள் மிகச்சிறந்த இசைவளம் கொண்டவை; பக்திரசம் மட்டுமன்றிக் கானரசமும் மிகுந்தவை. கர்நாடக இசைமரபிலே கிருதி வடிவம் சங்கீத மும்மூர்த்திகளான தியாகராஜசுவாமிகள், முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர், ஸ்யாமாசாஸ்திரி ஆகியோரின் இசை உருப்படிகளிலே, குறிப்பாகத் தியாகராஜசுவாமிகளின் உருப்படிகளிலேதான் மிகமலர்ச்சியடைந்தது. இவருடைய “ஸோகஸுகா மிருதங்க தாளமு” எனத்தொடங்கும் கீர்த்தனையின் சரணத்திலே ரத்தினச்சுருக்கமாக,

“யதி விஸ்ரம ஸத்பக்தி விரதித்ராக்ஷாரஸ நவரஸயுதக்ருதி”

(ஸ்வரங்கள் பொருத்தமாக அமைதல், தாளஇடைவெளி, உண்மையான பக்தி, நடுவுநிலை, திராக்ஷக்கணியின் இனிமை, நவரஸங்கள் ஆகியன பொருந்திய கிருதி) எனக் கிருதிக்கு இவர் வரைவிலக்கணம் அளித்துள்ளார். இதே இசைமரபிலே வந்த பாபநாசம்சிவன் இயல்பாகவே சாணித்யஞானம் கொண்டவர். இவர் கருவிலே இசையுடைய மகான்; பிறவியிலேயே இசை ஞானி. ‘இசைஞானிகள் இயற்கையாகவே தோன்றுகின்றனர். அவர்களை மற்றவர்கள் உருவாக்கிலர்’. (Musicians are born and not made) என்ற மூதுரைக்கு இவர் ஓர் இலக்கணமாய் விளங்கியவர். பல்வேறு பெரிய இராகங்களையும், இலேசாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு 75க்கு மேற்பட்ட இராகங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இஃது ஓர் அசுர சாதனை எனலாம். தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளிலுமுள்ள இவரின் பாடல்களிலே கர்நாடக இசையின் பல்வேறு நுணுக்கங்களும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பெரிய நுட்பங்கள் நிறைந்த இராகங்களில் இவர் எளிமையான, ஆற்றொழுக்குப் போன்ற நடையிலான தமிழ்க் கீர்த்தனைகளை எழுதியுள்ளார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு இவை இலக்கியவளமும், நயமும் கொண்டவை. இவற்றின் இசைச்சிறப்பு மேலும் நயக்கத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக மயிலாப்பூர் கபாலீஸ்வரரின் பவனியைச் சிறப்பிக்கும்,

“காணக்கண்கோடி வேண்டும் கபாலியின் பவனி
காணக்கண்கோடி வேண்டும்” (1.111 - 112)

எனும் காம்போதி ராகக் கீர்த்தனையினைக் குறிப்பிடலாம். இதனைச் சமகால இசைமேதை மதுரை மணிஐயர் மிகவிரும்பி அடிக்கடி பாடியுள்ளார். கேதாரகௌளை இராகத்தில் அமைந்துள்ள “ஆனந்த நடமிடும்பாதன்” (2.289-290) கவனித்தற்பாலது. வராளி இராகத்தில் உள்ள “காவாவா கந்தா வாவா எனைக்கா வேலா வா” (1.171 - 172) எனத் தொடங்கும் பழநிமலை முருகனைப்பற்றிய கீர்த்தனை சிறப்புவாய்ந்தது. தோடி இராகத்திலுள்ள,

“கடைக்கண் நோக்கிக் காவாதது மேனோ” (1.5)

“கார்த்தி கேய காங்கேய” (1.11)

“தாமஸம் ஏன்ஸ்வாமி” (1.19)

“பதிதபாவனராம” (1.27)

இசைமேதை.....

முதலிய கீர்த்தனைகள் இராகச்சிறப்பும் கொண்டவை. மேலும் ஹிந்துஸ் தான் காபி இராகத்திலான,

“ராதா முகமலமது ரஸிகம்” (1.101)

மத்தியமாவதியிலான,

“ஸாமஜவரகமன சாகேதவாஸ” (1.95)

நட்ட பைரவியிலான,

“ஸ்ரீவள்ளீதேவசேனாபதே” (2.69 - 70)

சாரங்கா இராகத்திலான,

“ஞான சபையில் தில்லைக்கானம் தன்னில் நின்றும்” (1.225)

வாசஸ்பதி இராகத்திலான,

“பாராத்பர பரமேஸ்வர” (1.186)

ஸ்ரீரஞ்ஜனியிலான,

“கஜவதனா கருணாஸதன” (2.19)

மோஹனஇராகத்திலே கபாலீஸ்வரரின் பேரழகைக்கூறும்,

“ஸௌந்தர்ய வெள்ளம் தன்னில் என் உள்ளம்” (3.125)

ஹம்ஸானந்தியிலமைந்த,

“ஸ்ரீநிவாஸ திருவேங்கட முடையாய்”

ஹிந்தோளத்தில் உள்ள,

“திருப்பரங்குன்றவேலா திருஆலவாய்” (3.14 - 15)

நவரஸகன்னடராகத் துள்ள,

“நானொரு வினையாட்டுப் பொம்மையா” (4.164 - 165)

ஷண்முகப்பிரியாவி லுள்ள,

“சரவணபவ எனும் திருமந்திரம்” (2.58 - 59)

ஸிந்துபைரவியிலான,

“கூவியழைக்கக்கூடாதா குருபரா” (4.61)

கல்யாணியில் உள்ள,

“உன்னையல்லால் வேறே கதியில்லை” (4.72 - 73)

முதலிய கீர்த்தனைகளை மேலும் எடுத்துக்காட்டலாம். ராகமாளிகையி லமைந்துள்ள சில கீர்த்தனைகளும் உள்ளன. இவற்றுள்ளே “கற்பகவல்லி கபாலின்” (3.139-141) ஐந்து இராகங்களில் உள்ளது. திருமாலின் தசா வதாரங்களைக் கூறும் கீர்த்தனை ஐந்து இராகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. (3.252-254) இராமரின் கதையை 24 செய்யுள்களில் 23 இராகங்களில் எடுத் துக்கூறியுள்ளார். சுவாதித் திருநாள் ராகமாளிகையிலுள்ள “பாவயாமி” எனும் கீர்த்தனையிலே ராமகாதையினைக் கூறியுள்ளமை இத்துடன் ஒப் பிடற்பாலது. இவர் தாமே வாக்கேயகாரராகவும், வாய்ப்பாட்டிசை வல் லுநராகவும் விளங்கியமையாலும் இவரின் பாடல்களின் இசைநுட்பங்கள் சிறப்புற்றிருந்தன எனலாம்.

சமகால இசைப்பேரறிஞர் பலர் இவரையும், இவரின் கீர்த்தனைச் சிறப்புக்களையும் பாராட்டியுள்ளனர்; மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். அவற்றுட் சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சமகால இசைப் பேரறிஞர்களில் ஒருவரான டைகர் வரதாச்சாரியர் இவரின் கீர்த்தனைகளின் முதலாம் தொகுப்பு முன்னுரையில், “(இவர்) சிறந்த பக்தரும் பிரபல அறிஞருமாவார். சம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும் உள்ளத்தைத்தொடும் அவரின் பாடல்களைப் பல தடவைகள் உவகையுடனே கேட்டிருக்கிறேன். குற்றமற்ற நுட்பங்கள், மிகச்சிறந்த நடையிலும் அமைந்த அவரின் இசைச்செல்வம் எனது உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்துள்ளது” எனக் கூறியுள்ளார். இவரின் இதே தொகுதி நாலாம் பதிப்பிற்கு 1945 இல் முன்னுரையெழுதிய ஸ்ரீமதி. ருக்மணீதேவீ அருண்டேல் அம்மையார், இவர் கலாக்ஷேத்திரத்திலே சிறிதுகாலம் கடமையாற்றியபடியால் தமக்கு இருபேறுகள் கிட்டியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஒன்று இவரின் பாடல்களை அடிக்கடி கேட்கும்பேறு; மற்றது இவரிடம் கற்கும்பேறு. அவர் தமது முன்னுரையில், “இவரைப்போலப் பாடல்கள் மூலம் இசையின் ஆத்மாவை வாழ்ந்து காட்டுபவர் வேறெவரும் தென்னிந்தியாவில் இவர் என்பது என்கருத்து” எனவும், தாம் ஒரு மாணவர்போல இவரின் இசைப்பாடல்களைக் கற்றதாகவும், இவரின் இசைப்பாடல்களைப் பாடும் கேட்டல் தியானம் போன்றிருந்ததெனவும், இவர் தம் பாடல்களைப் பாடினாலென்ன, பிற பெரியோர்களின் பாடல்களைப் பாடினாலென்ன பக்திப் பிரவாகம் அவரிலும், கேட்போரிலும் ஏற்பட்டதெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் நாலாம் தொகுப்புச் சிறப்புரையிலே பிரபல முதுபெரும் சங்கீதவித்துவான் செம்மாங்குடி ஸ்ரீநிவாஸய்யர், “(இவர்) இத்தலைமுறையில் ஒரு சிறந்த சாஹித்ய கர்த்தாவாகவும், சங்கீத வித்துவானாகவும் விளங்கினார். அவர்களது உயர்ந்த இசை அமைப்புக்களும். சாஹித்யங்களும், தனிச் சிறப்புவாய்ந்தன என்று கூறத் தேவையில்லை. இதில் அமைந்திருக்கும் இராகங்களெல்லாம் சம்பிரதாயபூர்வமான ரக்திராகங்களேயாகும். ஸ்வர தாள அமைப்புக்கள் மிகச் சரளமாக அமையப்பெற்றுள்ளன” என இவரையும், இவரின் பாடல்களையும் பாராட்டியுள்ளார். இரண்டாம் தொகுப்பு முன்னுரையில் சமகாலப் பிறிதொரு பிரபல இசைப்பேரறிஞர் முசிறி சுப்பிரமணிய ஐயர் “ஸ்ரீசிவன் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த சாஹித்ய கர்த்தா” என்று சரித்திரம் கூறும் என்றால் மிகையாகாது. அவருடைய சாஹித்யங்களில் சொல்நயம், பொருட்செறிவு, சங்கீதலக்ஷணம் ஆகியனவற்றை ஒருங்கே காணமுடியும் என்பது பிரசித்தம்” எனக் கூறியுள்ளமை கவனித்தற்பாலது. சமகால மற்றொரு இசைமேதையான மதுரை மணி ஐயர், இவரின் இரண்டாம் தொகுதிப் பாராட்டுரையிலே தாம் சிவனின் கீர்த்தனைகளை அடிக்கடி இசைக்கச்சேரிகளிலே பாடுவதைக் குறிப்பிட்டு “இராகபாவமும், அர்த்தபுஷ்டியும், தாளக்கட்டும், பக்திரசமும் நிறைந்த அவர் உருப்படிகளை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் மிகையாகாது” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிவன் தன்னுடைய கச்சேரிகளிலே தமது கீர்த்தனைகளைவிடச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள், குறிப்பாகத் தியாகராஜசுவாமிகளின் கீர்த்தனைகளைக் கூடுதலாகப் பாடியதாகக் கூறியுள்ளார். தியாகராஜரிடமிவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. அவரைப்பற்றியும் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு தமக்கு முற்பட்டகால வாக்கேயகாரரிடம் இவருக்குப் பெருமதிப்பு இருந்தது.

1932 இலே சென்னை எக்ஸ்பர்சபையிலே நடைபெற்ற இவரின் இசைக்கச்சேரி மிகப்பிரமாதமாக இருந்ததென இவரின் நெருங்கிய ஆதரவாளர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அங்கு ரசிகர்கள் அனைவரும் மெய்மறந்துவிட்டனர்.¹⁴

அவரின் முதலாவது தொகுப்பு திரு. ரங்கராமானுஜ ஐயங்கார், கல்கி முதலியோரின் முயற்சிகளினாலே பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1934 இல் எக்ஸ்பரில் இதன் அரங்கேற்றம் நன்கு நடைபெற்றது. விஞ்ஞான ரீதியிலான இசைக்குறியீடுகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்ட முதலாவது தமிழிசை நூலும் இதுவாகும். அருணாசலகவிராயரின் இராமநாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டு, 175 ஆண்டுகளின் பின் அரங்கேறிய அடுத்த சங்கீதநூல் இதுவாகும். தொடர்ந்து மூன்று தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. இவை பல பதிப்புகள் பெற்றிருப்பதன்மூலம் சிவனின் பாடல்கள் கர்நாடக இசையுலகில் பிரசித்தம் பெற்று வருவது கண்கூடு.

இவர் அடையாளிலுள்ள பிரமஞானசங்கத்தின் உயர் நிலைப்பள்ளியிலே சிலகாலம் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். ஸ்ரீமதி ருக்மணியேவி 1939 இலே கலாக்கேந்திரம் எனும் கவின்கலை நிறுவனத்தைத் தொடக்கியபோது, சிவன் அங்கு முதலாவது இசைப் பேராசான் ஆக நியமிக்கப்பட்டார். இதனால் இந்நிறுவனமும் பெருமையுற்றது; இவரும் பிரபல்யமடைந்தார்.

காலப்போக்கில் இவருக்குப் பல கௌரவங்கள் கிடைத்தன. காஞ்சி காமகோடிபீடத்தலைவரான சந்திரசேகர சரஸ்வதி சுவாமிகள் ஒரு விருதளித்து இவரைக் கௌரவித்தார். தில்லியிலுள்ள சங்கீத நாடக அகாடமி 1962 இல் இவரை அதன் ஓர் உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்தது. 1966 இலே தமிழிசைச் சங்கத்தின் ஆண்டுவிழாவிற்குத் தலைமைதாங்கினார். இச்சங்கம் இவருக்கு ‘இசைப்பேரறிஞர்’ எனும் விருதளித்து இவரைக் கௌரவித்தது. இந்திய நுண்கலைக்கழகம் இவருக்கு ‘சங்கீதசாஹித்ய கலாமணி’ எனும் விருதினை வழங்கிற்று. இக்கழகத்தின் சார்பிலே 1950, 1970 ஆம் ஆண்டுகளிலே நடைபெற்ற இசைவிழாக்களுக்கு இவர் தலைமை தாங்கினார். சென்னைச் சங்கீதவித்வத்சபை இவர் இசைக்கலைக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளைப் பாராட்டித் திறமைச்சான்றிதழ் வழங்கிற்று. இச்சபையின் நிபுணர்கள் குழுவிலே பலதடவைகள் இவர் கௌரவிக்கப்பட்டார். 1971 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இச்சபையின் 45 ஆவது ஆண்டுவிழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார். இதேவிழாவில் இவருக்குச் ‘சங்கீத கலாநிதி’ பட்டம் வழங்கப்பட்டது. எனினும் இப்பெரிய இசைமேதைக்கு இப்பட்டம் வெகு காலம்தாழ்த்தி வழங்கப்பட்டமை கவனித்தற்பாலது. 1972 இலே இந்திய அரசாங்கம் இவருக்குப் ‘பத்மபூஷன்’ பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது. இவ்வாறு பல்வேறு நிறுவனங்கள் அளித்த பெரியகௌரவங்களைச் சிவன் பெரிதாக மதித்திலர்; அவற்றால் செருக்கு அடைந்திலர்; அவர் தற்புகழ்ச்சி, புகடு இல்லாதவர்; என்றும் எளிமையான, தூய்மையான பக்தனாகவும், இசைஞானியாகவுமே விளங்கினார்; 1973 ஒக்டோபர் மாதத்திலே தமது 83 வது வயதிலே இவ்வுலக வாழ்வினை நீத்தார். ஆனால், கர்நாடக இசையின் நீண்டவரலாற்றிலே ஒரு பெரிய சாஹித்யகர்த்தா

வாகவும், இசைக்கலைஞராகவும் இவர் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டார் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாழ்க்கையில் மனநிறைவிற்காகத் தாம் மேற்கொண்ட மூன்று பணிகளைப் பற்றி அவர் உவகையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவையாவன: முதலாவதாக, 1911-1960 வரை திருவையாறு ஸப்தஸ்தான பஜனையிலே தவறாது கலந்து கொண்டமையும், 18மைல் கொண்ட ஏழு ஊர்களில் 28 மணிநேரம் தொடர்ந்து பஜனை செய்தமையாகும். இரண்டாவதாக, நாகபட்டினம் ஆடிப்பூர உற்சவத்தில் தொடர்ந்து 30 ஆண்டுகளாகப் பஜனை செய்தமையாகும். மூன்றாவதாக, 1946 இலே தொடங்கிய மயிலாப்பூர் மாடவீதி தனுர்மாத பஜனையை 25 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து செய்தமையாகும்.¹⁵ மேலும், சென்னைச் சங்கீதவித்வத் சபையில் 1971 ஆம் ஆண்டு இவர் ஆற்றிய தலைமையுரையில் இளம் வித்துவான்களுக்குத் தாம் வயது சென்றவர் என்ற முறையில் கூறியுள்ள அறிவுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. “எந்த வித்தைக்கும், சிறப்பாகச் சங்கீதத்திற்கும் சில சத்துருக்கள் உண்டு. முதலாவது, ஏதோ பிரமாதமாய்த் தெரிந்துகொண்டு விட்டதாக அஹம்பாவம் கொள்ளுவதும், தான் அறிந்து கொண்டது அபாரம் என்று திருப்தி கொள்ளுவதும், இரண்டாவது பிறரைக் குற்றங்கோளாறு சொல்லித் தூஷிப்பதுமாகும். இந்த இருகுறைகளும் மறந்தால் சங்கீதத்தின் தரம் உயர்ந்துவிடும். இந்நாளில் நாடுமுழுவதிலும் சங்கீதம் நிறைந்து பரவியிருக்கிறது. நூற்றில் ஒன்றிரண்டு சோடையாகப் போனாலும் அநேகமாய் அனைவரும் நல்ல இனிய சாரீரத்துடன் பாடுகின்றனர்” என அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் மனங் கொள்ளற்பாலன. இவர் ஒரு தலைசிறந்த சங்கீத ரசிகருமாய் இலங்கியவர்.

மேலும், அதே தலைமையுரையில் சங்கீதம் தற்காலத்தில் ஒரு தொழிலாகப் போய்விட்டது குறித்துக் கவலைப்பட்டுள்ளார். “சங்கீதம் சம்பாத்தியத்திற்கு ஒரு சாதனமாகி விட்டது” எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் கூடுதலாகக் குருகுலவாச முறையிலான இசை கற்றலையே விரும்பினார்.

பொதுவாக நோக்கும்போது, இவருடைய கருத்துப்படி, சங்கீதம் தொடர்ந்து நன்கு வளர்ந்து வருகின்றது. சங்கீதவித்துவான்கள் தற்பெருமையின்றி இறைபக்தியுடன் இசையை வளர்த்துப் பரப்பவேண்டும். குருபக்தி சங்கீதத்திற்கு அவசியமாகும். இசைக்கச்சேரிக்குச் செல்லும் போது பக்தி சிரத்தையுடன் செல்லவேண்டும்.

இந்த நூற்றாண்டின் இணையற்ற தமிழ் சாணித்திய கர்த்தாவாக விளங்கிய சிவன் தலைசிறந்த ஒரு வாய்ப்பாட்டிசைக் கலைஞருமாவார். கர்நாடக இசை வரலாற்றிலிவருக்கு ஒரு முக்கியமான இடம் உண்டு. தமிழும், கர்நாடக இசையும் நிலைத்திருக்கும்வரை சிவனின் பாடல்களும் நிலைத்திருப்பன. இன்றைய கர்நாடக இசைக்கச்சேரிகளிலே சிவனின் பாடல்களில் ஒன்றாவது இடம்பெறுவது வெள்ளிடைமலை. இது சமகாலக் கர்நாடக இசையுலகில் இவருக்குள்ள பெருமதிப்பினையும், முக்கியத்துவத்தினையும், பெருவிருப்பினையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

உசாவியவை

1. Dr. S. Seetha, Tanjore as Seat of Music, Madras, 1981.
2. சென்னைச் சங்கீதவித்வத்சபையின் 45 ஆம் ஆண்டு மகாநாட்டிலே ஸ்ரீ பாபநாசம் சிவன் ஆற்றிய தலைமையுரை.
  - i. Souvenir of the 45th Conference of Music Academy, Madras, 1971.
  - ii. The Journal of the Music Academy, Madras, Vol. XLIII, 1972, P. 11.
3. Hamsa 'Papanasam Sivan', Souvenir of the 45th Conference of the Music Academy, Madras, 1981.
4. கலைமகள், இசைமலர், பெப்ரவரி 1972, ப. 72.
5. மேற்படி.
6. The Journal of the Music Academy, Madras, Vol. XLIII, 1972 P. 48.
7. மேற்படி.
8. Rangaramanuja Ayyangar R., History of South Indian, (Carnatic) Music, Madras, 1972, Appendix 1, p.XVII.
9. The Illustrated Weekly of India, Dec. 28, 1975, p. 27.
10. கலைமகள், மேற்குறிப்பிட்டது.
11. Rangaramanuja Ayyangar, R., மேற்குறிப்பிட்டநூல். ப. XV.
12. கலைமகள், மேற்குறிப்பிட்டது.
13. Souvenir of the 45th Conference of the Music Academy, Madras, 1971.
14. Rangaramanuja Ayyangar, R., மேற்குறிப்பிட்டநூல், ப. XVIII
15. கலைமகள், மேற்குறிப்பிட்டது.

குறிப்பு:

இக்கட்டுரையிலே மேற்கோள்களாகத் தரப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ பாபநாசம் சிவனின் கீர்த்தனைப் பகுதிகளுக்குப் பக்கத்திலே கீர்த்தனைத் தொகுதி எண்ணும், பக்கங்களும் அடைப்புக்குறிகளுக்குள்ளே தரப்பட்டுள்ளன. 4 கீர்த்தனைத்தொகுதிகளின் விபரங்கள்:

1. பிரம்மஸ்ரீ பாபநாசம் சிவன் அவர்கள் கீர்த்தனமாலை முதல்சதகம் 100 ஐந்தாம் பதிப்பு, சென்னை, 1980.
2. பிரம்மஸ்ரீ பாபநாசம் சிவன் அவர்கள் கீர்த்தனமாலை இரண்டாம் பாகம் 101 கீர்த்தனங்கள், சென்னை, 1980.
3. பிரம்மஸ்ரீ பாபநாசம் சிவன் அவர்கள் கீர்த்தனமாலை மூன்றாம்பாகம் 101 கீர்த்தனங்கள், சென்னை.
4. பிரம்மஸ்ரீ பாபநாசம் சிவன் அவர்கள் கீர்த்தனமாலை நான்காம் பாகம் 101 கீர்த்தனங்கள், சென்னை, 1973.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம்

(ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றாய்வினை எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், அக் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் நவீன கவிதைத் தோற்றம்வரை காணப்பட்ட வளர்ச்சிநெறிகள் பற்றிய ஓர்ஆய்வு)

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

I

ஒரு மொழியின் இலக்கியவரலாற்றினுள், அவ்விதக்கியத்தினுள் ஓர் மிசமான கவிதைவரலாறு பெறும்இடம் யாது என்பது சுவாரசியமான ஒரு வினாவாகும். இத்தகைய ஒருவினா, இலக்கியவரலாற்றினுள் ஒவ்வொரு இலக்கியவடிவத்திற்கும் தனித்தனி வரலாறு உண்டா என்ற இன்னொரு வினாவையும் உள்ளடக்கிநிற்கும்.

தற்கால உலகின் இலக்கியவெளிப்பாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வினா மேலும் முக்கியமாகின்றது. ஏனெனில், தற்காலத்தின் பண்புகளைச் சித்திரிப்பதற்கான தனித்துவச் சிறப்புடைய இலக்கியம் புனைகதையே (நாவல், சிறுகதை) என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கருத்தாகும். அத்தகைய ஒரு நிலையிலும் கவிதை இலக்கியத்தின் வரலாறு அறியப்படல்வேண்டும் என்று கூறும்பொழுது, அவ்வரலாற்றினால் எத்தகைய அறிவினைப் பெறமுடியும் என்பது முக்கியமாகின்றது.

பெலிக்கன் நூற்றொகுதியில் வெளிவந்த ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்றின் இறுதிப்பகுதியான “த மொடேன் ஏஜ்” (The modern Age) என்னும் நூலில் (1961) வரும் “இன்றைய கவிதை” என்னும் அத்தியாயத்தில் அவ்வத்தியாயத்தை எழுதிய சாள்ஸ் ரொம்லின்சன் (Charles Tomlinson) (இவர் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு கவிஞரும் விமர்சகரும் ஆவர்.) கூறியுள்ளது கவிதையின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு எடுத்துக்காட்டுவதாகவுள்ளது. “கவிஞனின் கலை நம்மைப்பற்றிய உண்மையான அளவு மதிப்பீட்டினைத் தராவிட்டால், நாம் நம்மைச் சரிவர அறிந்துகொள்ள முடியாது”. இது இலக்கியப்பேருண்மை பொதிந்த ஒருவாசகம். உண்மையான கவிஞனே தனது வாகனமாக அமையும் மொழியினைப் பேசும் கூட்டத்தினரின் சமகால நிலைபற்றிய மதிப்பீட்டினைத் தருபவன் ஆவான். இவ்வமிசத்தில் கவிஞன் புனைகதையாசிரியனைவிட முக்கியமானவன். புனைகதையாசிரியன் சமூகப்பிரச்சினையுடன் தனிமனிதனை இணைத்து நோக்கி அந்தப்பின்னணியில் நமது சமூகவலு, வலுவின்மையைக் காட்ட, சிறந்த கவிஞனே தனது சித்திரிப்புக்கள்மூலம் எமது அறவலுவையும் பண்பாட்டுவலுவையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றவனாக அமைகின்றமையைக் காணலாம். “நாம் இன்றுள்ள நிலைமைபற்றிய தீர்க்கமான படிமத்தையும் நாம் எய்தவிரும்பும் அல்லது எய்தக்கூடிய நிலைமைபற்றிய தீர்க்கதரிசனமான படிமத்தையும் உண்மையான மஹாகவிகள் நமக்குத் தருகின்றனர்” என ரொம்லின்சன் கூறுவது இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துகின்றது.

எனவே, மற்றெந்த இலக்கியவடிவத்திலும்பார்க்கக் கவிதையிலேதான் சமகாலநிலையும், எதிர்காலத் தீர்க்கதரிசனமும், பண்பாட்டுப்பெறுமானப் பொலிவுடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. எனவே ஒரு மொழியின் கவிதைவரலாறு வர்த்தமான நிலைபற்றிய உண்மையான மதிப்பீட்டையும் வருங்காலத்துக்கான தீர்க்கதரிசனத்தையும் இணைத்துக் காட்டுகின்ற ஒன்றாக அமைந்து விடுகின்றது.

இதுவரை கூறியது தமிழ் இலக்கியவரலாறு முழுவதற்கும் பொருந்தும் உண்மையாகும். இளங்கோ, கம்பன், பாரதி தத்தமது காலத்துத் தமிழகத்தின் சமகாலநிலைமைகளையும் எதிர்கால எதிர்பார்ப்புக்களையும் ஆக்கச்சிறப்புடனும் கவிதைவலுவுடனும் கூறிச் சென்றுள்ளனர். இவர்களைத் தமிழர் யாவரினதும் சொத்தாகவே கொள்கின்றோம். ஆனால் இங்கு நாம் ஈழத்தில் அதாவது தமிழ் பேசப்படும் இடங்களில் ஒன்றாகிய இலங்கையில் தமிழ்க்கவிதையின் வரலாற்றினை அறியவிரும்புகின்றோம். இந்த “இலக்கியக்களம்” தமிழ்இலக்கியக்களத்தின் ஒரு பகுதியிலே தமிழ்இலக்கணத்தின் ஒரு பகுதி என்கின்ற காரணத்தினால் இது தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் ஓரம்சமேயாகும். வரையறையுள்ள இந்த வட்டத்தினுள் ‘நிகழ்வும் நினைப்பும்’ எவ்வாறு தொழிற்பட்டுள்ளன என்பதை அறிந்துகொள்ள முனைதல் வேண்டும்.

கவிதைவரலாற்றினை இத்தகைய ஒரு கோணத்தில் நோக்குதல் தமிழுக்கே புதியவொன்றாகும். எனவே அப்பண்புகளை முற்றுமுழுதாக வெளிக் கொணருவதற்கு இக்கட்டுரை போன்ற ஒரு முதல்முயற்சி போதாது. இதில் நாம் முதலில், தமிழ்க்கவிதைமரபு என்ற பெருவிட்டத்தினுள் இயைந்து கிடக்கும் இலங்கைத் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியம், தனக்கெனச் சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளதா? அவ்வாறியின் அப்பண்புகளின் வரலாறு யாது? அப்பண்புகளின் இன்றைய நிலைமை யாது? என்பவற்றை அறிந்துகொள்ளும்பொழுது, கவிதை இலக்கியம் மாத்திரமே காட்டக் கூடியவை என்று ரொம்லின்சன் கூறுவனவற்றையும் காணமுடிகின்றதா என்பதையும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

II

இலங்கையில் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியத்தினை ஆராய்ப்புகும் பொழுது நம்மை எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் சிலவற்றை முதலில் எடுத்துக் கூறுதல் அவசியமாகும்.

தமிழ்இலக்கியப் பெருவட்டத்தினுள், இலங்கைத் தமிழ்இலக்கியம் பெறும் இடம்பற்றிய உன்னிப்பான ஆய்வுகள் கடந்த இரண்டு பத்தாண்டுகளாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இவ்வாய்வில் புனைகதை (நாவல், சிறுகதை), விமர்சனம் ஆதியன பெறும் இடமளவிற்குக் கவிதை இடம்பெறுவதில்லை. மஹாகவி, முருகையன் போன்றோரது ஆக்கங்கள் இந்தியாவில் அச்சிடப்பெற்றும், ஒரேவிடயங்களில் இலக்கிய நுண்ணுணர்வுடையோரால் நன்கு சுவைக்கப்பெற்றுமுள்ளன. (உதாரணம் மஹாகவியின் “புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சி”) அத்துடன் இலங்கையின் தமிழ்ப்புதுக்கவிதைகள் தமிழகத்துப் புதுக்கவிதைகளையும், புதுக்கவிதை

யாளர்களையும் கவர்ந்துள்ளனவென்பதும் உண்மையே. ஆனால் இவற்றின் தாக்கம் செல்வாக்குகள் பற்றிய ஆழமான ஆய்வெதுவும் கிடையாது. கவிதையைத் தமது ஆளுமையையும் சிந்தனையையும் புலப்படுத்தும் புதுமை வாதங்கட்கு (intellectual argument) பயன்படுத்தும்பண்பு இலங்கையில் வளர்ந்துள்ள அளவுக்குத் தமிழகத்தில் வளரவில்லையென்பதையும் அவ தானிக்கலாம்.

அடுத்து ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் பல்வேறு கட்டங்களில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களது பங்களிப்புக் கணிசமாகவுள்ளது. இப்பண்பினை நவீன தமிழ்ப்பாரம்பரியத்திலும்பார்க்க நவீன காலத்திற்கு முற்பட்ட பிரபந்தச்செய்யுட் பாரம்பரியத்திலேயே அதிகம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. எவ்வாறாயினும் தமிழ்ச்செய்யுள்மரபில் ஓர் ஒருமைப்பாடு நிலைநிறுத்தப்படுவதை இது காட்டுகின்றது. கூழங்கைத் தம்பிரான், நவந்தகிருஷ்ணபாரதியார், சு. நடேசபிள்ளை ஆகியோரே இங்கு குறிப்பாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்றனர்.

மூன்றாவதாக எம்மை எதிர்நோக்கும் பிரச்சினை ஈழத்தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியம் பேணப்பட்டுள்ள முறையும் தன்மையும் பற்றியதாகும்.

எமக்களிக்கப்பட்டுள்ள பாரம்பரியத்தினை நோக்கும்பொழுது, “சைவமும் தமிழும்” என்ற பண்பாட்டுவட்டம் சார்ந்த இலக்கிய ஆக்கங்களே மேலாண்மை கொண்டனவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுவந்துள்ளமையைக் காணலாம். கிறித்தவம், (சிறப்பாகக் கத்தோலிக்கம்), இஸ்லாம் ஆதியன பற்றிய செய்யுள்ஆக்கங்கள் பலவிருப்பினும் விதந்தோதப்படுவன “சைவமும் தமிழும்” மரபு சார்ந்தவையேயாகும். இதில் இன்னொரு முக்கிய அமிசம் அவதானிக்கப்படல் வேண்டும். கிறித்தவமும் இஸ்லாமும் அடிநிலை மக்கள் நிலையிற் காணப்படுவனவும், பெரும்பாலும் வாய்மொழிநிலைப்பட்டனவுமாகிய இலக்கியவடிவங்களையே பயன்படுத்திச், சைவமே தொல்சீர் பிரபந்தவடிவங்களைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்திவந்துள்ளது.

ஆகமநெறிப்பட்ட சைவவணக்கம் மென்மேலும் வற்புறுத்தப்பட்டும் அழுத்திக் கூறப்பட்டும் வரும் பண்பினை ஈழத்தின் செய்யுட்பாரம்பரியத்தில் அவதானிக்கும் அதேவேளையில், நடைமுறை வழிபாட்டுநிலையில் இருக்கும் வழிபாடுகள்பற்றி (2 ஆம் கண்ணகி வழிபாடு) நாட்டார் இலக்கிய வடிவமே பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்காமலிருக்க முடியாது. சமயவழிபாட்டிற் பெரும் பாரம்பரியத்தையும் சிறு பாரம்பரியத்தையும் இணைக்கும் முயற்சியின் தவிர்க்கமுடியாத இலக்கியப்பிரதிபலிப்பு என்றே இதனைக் கொள்ளவேண்டும்.

செந்நெறிச் செய்யுள்மரபு சமயஞ் சார்ந்ததாகவேயுள்ளமையைச் சுட்டினோம். இதுபற்றி ஈழத்து இலக்கியஆர்வலர்களிடையே, முக்கியமாக சென்ற தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர்களிடையே இலைமறைகாயாக நிலவிய, ஆனால் எவராலும் அச்சிற் பொறிக்கப்படாத ஒரு கருத்தினை இங்கு எடுத்துக்கூறுவது அத்தியாவசியமாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில் நடைபெற்ற சைவமீட்பு இயக்கத்தின்பொழுது, ஈழத்து இலக்கியப்பாரம்பரியத்தில் எப்பொழுதும் சைவத்துக்கும் தமிழுக்குமே இணை

யறாதொடர்பிருந்தது என்பதை வலியுறுத்துவதற்காக, யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் நிலவிய சமயச்சார்பற்ற இலக்கியங்களை வேண்டுமென்றே பேணாதுவிட்டனர் என்பதே அக்கருத்தாகும். ஈழத்துத் தமிழ்ச்செய்யுள் மரபில் எடுத்துக்கூறப்படும் நூல்கள், ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் சைவம் சார்ந்தனவாகவே உள்ளன. சமயஞ்சாராத இலக்கியங்கள் அக்காலங்களிலே தோன்றவில்லையென்றும் கூறிவிடமுடியாது. சுப்பையா என்பாரது 'கனகி புராணம்' என்னும் அங்கதநூலைப் பார்க்கும்பொழுது மிகச்சிறந்த இலெளகீகக் கவிமரபு ஒன்று யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவியுள்ளது என்பது புலனாகின்றது. ஆனால் கனகிபுராணமே முற்றுமுழுதாகக் கிடைக்கவில்லை. சமயஞ்சாராத இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையிற் சில செம்பொருள் அங்கதம் என்று கூறப்படத்தக்கனவாக அமைந்தன. (உ+ம்:- கல்லடி வேலுப்பிள்ளையாற் பாடப்பெற்ற அழகம்மாகும்மி) பிறசமயஞ்சாராதவை யைப் பிரக்ஞபூர்வமாக ஒதுக்கியதால் இலெளகீக விடயங்கள் பற்றிய ஆக்கங்களுட் பெருபாலானவை அசப்பியமாக எழுதப்படும் ஒரு தன்மையும் தொடங்கிற்று. கோட்டுப்புராணம், தாலபுராணம் போன்றவை மேற்சொன்ன புறக்கணிப்பால் அழிந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தின் தனிப்பாடல் மரபினை ஆராயும்பொழுதும் சமயஞ்சாராத ஒரு கவிமரபு நிலவிற்று என்றே கூறலாம். அச்சியந்திரவசதி இல்லாத அக்காலத்தில் மூல ஏடு பிரதிபண்ணப்படாது விடப்பட்டாலே ஆக்கம் முற்றாக அழிந்துவிடும். மனம்வைத்து ஒன்றை அழிக்க வேண்டியதில்லை. புறக்கணிப்பே அழிவை ஏற்படுத்திவிடும்.

இவ்வாறு சமயஞ்சாராத இலக்கியங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, சமயஞ்சார்ந்த இலக்கியங்களையே விதந்துகூறும் இலக்கியமேலாண்மை நிலவிய சூழலில் அக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டவர்களும், அக்கருத்தை மறுக்க மனவலிமையற்றவர்களும் பின்னர் பொதுப்படையாக "ஈழத்துத் தமிழ்புலவர்களால் யாக்கப்பட்ட செய்யுள் இலக்கியங்களுட் தனிப்பாடல்களும் ஈழத்து இயற்கைச் சூழலினடியிற் தோன்றியவை, மக்கள் தம் பண்பாட்டினையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் தமிழ்மரபு பிறழாது கூறுபவை, ஈழத்துக்கே சிறப்பாகவுரிய நல்லை, நயினை, மாலை, கோணமலை, கதிர்காமம் முதலிய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தலங்களின் பெருமையைப் பத்திரசம் ததும்ப உணர்த்துபவை; இந்து, இஸ்லாமிய, கிறித்தவத் தமிழ்மக்களது பண்பாட்டின் ஒருமையையும் சொல்வேறு உருவங்களில் வடித்துக் காட்டுபவை" (ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியம்; முகவுரை) என்று கூறி, புறக்கணிக்கப்பட்டவற்றை விட்டுவிட்டு, பேணப்பட்டவையை மாத்திரம் மனங்கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைமரபின் பண்புகளை வரையறுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். பேணப்பட்ட இலக்கியங்களை வைத்துக்கொண்டு அவையே தோன்றிய முழுஇலக்கியங்களும் ஆகும் என்ற தவறான கொள்கையினடிப்படையில் இலக்கியப்பண்புகள் வகுக்கும் வழக்கம் தமிழ்இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களிடையேயும் காணப்படும் பலவீனமாகும்.

எனவே இன்று நமக்குக் கையளிக்கப்பட்டுள்ள, நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்து ஈழத்துத் தமிழ்ச்செய்யுளிலக்கியங்கள் ஒருபக்கச் சார்புடையனவே எனும் கருத்தினையும் நாம் மனத்திருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தது, ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை மரபினை ஆராயும்பொழுது யார் யாரை, எத்தகைய இலக்கியங்களை ஆராய்தல் வேண்டும் எனும் பிரச்சினையாகும். இப்பிரச்சினையை பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை தமது இலக்கியவழி 1964 என்னும் நூலில் முனைப்புற எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அந்நூலுக்கான முன்னுரையில் “அரசகேசரியிலிருந்து நமது கண்முன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஓரிலக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கின்ற தென்பது ஊகிக்கத்தக்கது” எனக்கூறும் பண்டிதமணி அவர்கள், அந்நூலில் வரும் “ஈழநாட்டுப்புலவர்” என்னும் பகுதியில், புலவர்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் அரசகேசரி, சபாபதிநாவலர் போன்ற மகாவித்துவான்களையும், சங்கரபண்டிதர், ஞானப்பிரகாசர் போன்ற பண்டிதர்களையும், வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை போன்ற உரையாசிரியர்களையும், சுவாமி விபுலானந்தரையுங்கூடச் சேர்த்துக் கொள்ளாது, “நல்லறிஞர்களால் நன்மைக்குப் பாதகம் இல்லாத இனியகவிகள் புனைபவர்களையே புலவர்கள் என்று கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஏனெனில் அவர் அக்கட்டுரையிற் பிறிதோர் இடத்திற் கூறுவதுபோன்று “கவித்துவ சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களால் இனித்தகவிகள் செய்தவர்களையே” கவிதைமரபுபற்றிய ஆய்விற்குப் பொருளாக்கல் வேண்டும். அத்தகைய ஒரு பரம்பரையையும் அவர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. அப்பட்டியல் சின்னத்தம்பிப் புலவருடனேயே (1718 – 1780) தொடங்குகின்றது.

ஈழமண்டலத்திலே நல்ல பேரறிஞராய்க்
கவித்துவ சாமர்த்தியத்திலே தலைசிறந்தவர்
சின்னத்தம்பிப்புலவர். இவர் காலத்தினாலும்
முற்பட்டவர். இவருக்கு அடுத்தடியில் வைத்து
எண்ணுதற்குரிய புலவர் முத்துக்குமாரகவிராசசேகரர்.....
முத்துக்குமாரகவிராசசேகரருக்கு அடுத்தபடியில்
சொல்லக்கூடியவர் இருபாலைச் சேனாதிராயமுதலியார்.....
அடுத்து, உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப்புலவர் வரத்தக்கவர்”

என்றுகூறி இப்பரம்பரையின் தொடர்ச்சியாகச் சோமசுந்தரப் புலவரையும் சுட்டிக்காட்டி முடித்துக்கொள்கிறார். 1964இல் வெளியான இந்நூலில் பண்டிதமணியவர்கள் சோமசுந்தரப்புலவரின் (1878-1953) பின்னர் வந்த எந்தப்புலவரையும் (சுருக்கமாகச் சொன்னால், 1950, 60 களில் எழுதிக் கொண்டிருந்த புதுமைக்கவிஞர்கள் எவரையும் பெயர்சொல்லிக் குறிப்பிடவில்லையெனினும், ஈழத்தின் கவித்துவப்பாரம்பரியத்தின் ஊற்றுக்கால் களாகக் கொள்ளப்படும் புலவர்களை (உ+ம் அரசகேசரி போன்றோரை)ச் சேர்த்துக்கொள்ளாது விட்டுள்ளார் என்பதையும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பண்டிதமணியை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினை இக்கட்டுரையில் ஆராயப் படவேண்டிய ஓர் அடிப்படையான பிரச்சினையாகும். கவிவளமற்ற செய் யுள் ஆக்கங்களை இயற்றியவர்களையும் “புலவர்கள்” என்றும், அவர்கள் ஆக்க மரபும் தமிழ்க்கவிதைமரபே என்றும் கொண்டாடும் மரபு தோன்றிற்று என்றும் அதற்குக் காரணமாக இருந்த இலக்கியக் கோட்பாடு யாது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் பண்டிதமணி சேர்த்துக்

ஈழத்துத் தமிழ்க்.....

கொண்ட “புலவர்”களையும், சேர்த்துக்கொள்ளவிரும்பாத “புலவர்” பலரையும் தொகுத்து “ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியம்” இதுதான் என்று முன்வைத்த பழைமைபேண் மரபினை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது போய்விடும்.

ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியம்பற்றி ஆராய முனையுமெவரும் தம் கணிப்பிற் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று, நவீனக் கவிதைமரபே மேலாண்மை செலுத்தும் இன்றைய சூழலிலும் பாரம்பரியக் கவிதைமரபு சமூக அத்தியாவசியத்துடன் பேணப்பட்டுவரும் பண்பாகும். 1946 ஆடிமாதம் மறுமலர்ச்சி இதழில், அ. செ. முருகானந்தம், நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர் பற்றி எழுதியுள்ளதை இங்கு நினைவுகூரல் அவசியமாகின்றது.

“நவாலியூர்ப்புலவர் பொதுசனங்களிடையே பெற்றுள்ள பிரபல்யம் அளவு யாழ்ப்பாணத்தில் கோயில்கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களிடையே யும் பெற்றிருப்பாரோ என்று எனக்கு ஒருசந்தேகம். ஏனென்றால் அவ்வளவு தொகையில் தெய்வங்கள்பேரில் தோத்திரப்பாக்களும் பதி கங்களுமாகப் பாடித்தள்ளியிருக்கிறார்”.

“புலவருடைய இலக்கிய சிருஷ்டிகளைவிடப் பொது வைபவங்களுக்குப் பாடிக்கொடுத்த வாழ்த்தும், வரவேற்பும், வந்தனோபசாரமும் மிக அநேகம்”.

1946 இல் நிலவிய பண்பு இன்னும் தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. 1946 இல் சோமசுந்தரப்புலவரே, இலக்கிய நுகர்ச்சிக்கும், முற்றுமுழுதாகச் சமூகக்காரண நுகர்வுக்கும் வேண்டிய பாடல்களை இயற்றினார். இன்றுள்ள முக்கியமான கவிஞர்கள் சரமகவிகளும் வாழ்த்துப் பாக்களும் கிராமத்துக் கோயிலிலுள்ள சுவாமிமீது ஊஞ்சலும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும் பாடுவதில்லை என்றாலும், அந்தமரபு இன்றும் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். இது கரணநிலைத் தேவையாக (ritualistic necessity) இருக்கலாம். ஆனால் இது இன்றும் நிலவுகின்றது. குறிப்பாக இது யாழ்ப்பாணச் சமுதாயம் நவீனமயவாக்கத்தின் பின்னர் தொடர்ந்து பேணவிரும்பும் இருகிளைப்பாடான நிலைமையின் இலக்கிய வெளிப்பாடாகும். இந்த மரபு முற்றுமுழுதாகக் கவிதைவளமற்றதென்றும் கூறிவிடமுடியாது. ஏனெனில் இத்தகைய ஒரு சரமகவி, வாழ்த்துப்பா மரபு காரணமாகத் தான் நாடகநடிகர், கரவெட்டி எம். வி. கிருஷ்ணாழ்வாரின் கவித்துவம் தெரியவந்தது.

III

இத்தகைய வரையறைகளுக்கிடையேதான் ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதை மரபின் வருநெறிகளையும் செல் நெறிகளையும் கண்டறிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. மேற்சென்ற பகுதியிலேயே கூறப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளுக்கான விளக்கத்தை ஓரளவேனும் பெறத்தக்க வகையில் நமது அணுகுமுறை அமைவது அத்தியாவசியமாகும்.

அத்தகைய ஓர் ஆய்வானது செய்யுள்மரபையோ, கவித்துவச்சக்தியையோ மாத்திரம் காட்டுவதாக அமையாது, இலக்கிய சிந்தனைகள், அவற்றுக்கான சமூகப்பின்னணி, சிந்தனைகளின் உய்த்துணர்விலும் வெளிப்பாட்டிலும் தொழிற்பட்ட அழகியல் அடிப்படைகள் ஆதியனவற்றையும் சிறிதளவேனும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும்.

அவ்வாறாயின் அத்தகைய ஓர் ஆய்வு பின்வருவனவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தெளிவுபடுத்துவனவாகவமைதல் வேண்டும்.

அ. ஈழத்தின் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் கவிதை / செய்யுளுக்கிருந்த இடம்.

ஆ. இந்த இலக்கிய உருவாக்கத்தின் சமூகவியல் அடிப்படைகள்; இச் சமூகஅடிப்படையின் இலக்கியத் தேவைகள்.

இ. இலக்கியத் தேவைகள், அழகியற்றொழிற்பாடுகள் ஆகியவற்றின் ஊடாட்டமும், அந்த ஊடாட்டத்தின் அடியாகத் தோன்றிய ஆக்கங்களும், அந்த ஆக்கங்களை இயற்றியவர்களும்.

இந்தக் கண்ணோட்டம், வரலாற்றுப்பின்னணியில் காலமும், கருத்தும், இயங்கியல்நெறியில் ஒன்றை மற்றது பாதித்த முறைகளைக் கோடிட்டுக் காட்டிச் செல்வதாக அமைதல் வேண்டும்.

அத்தகைய ஒரு விரிவான ஆய்வினை இங்கு மேற்கொள்ளாது இவ்வணுகுமுறை வழிநின்று ஆனால் சுருக்கமாக வரலாற்றுச் சக்திகளின் மேலாண்மையைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகவே இக்கட்டுரை அமையும்.

எத்தகைய சுருக்கமான கட்டுரையானாலும் கவிதைவளர்ச்சியின் காலகட்டங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியத்திற் பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் சங்ககாலம், யாழ்ப்பாணத்தமிழ்வேந்தர் காலம் (1216-1621), போர்த்துகேயர் காலம் (1621-1658), ஒல்லாந்தர்காலம் (1658-1796) ஆங்கிலேயர்காலம் (1796-1947), தேசியஎழுச்சிக்காலம் (1948-) எனப்பிரித்துள்ளார். இத்தகைய முறையிற் காலகட்டங்களை வகுப்பதிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளை எடுத்து விளக்கிப் போர்த்துகேய ஒல்லாந்த காலங்கள் இலக்கிய உருவாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றாகவே நோக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அதே காரணத்துக்காக, ஆங்கிலேயர்காலம் எனப்படுவது நான்கு முக்கிய உப-கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படவேண்டுமென்றும் தேசிய இலக்கியக்காலம் 1956 முதலே கணக்கிடப்படல் வேண்டுமெனவும், “ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்” என்ற எனது நூலில் (1978) எடுத்துக்கூறியுள்ளேன்.

இந்த வரலாற்றுப்பின்னணிபற்றிய பிரக்ஞையுடன் ஈழத்தின் தனித்துவமான கவிதைப்பாரம்பரியத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சியை நோக்குவோம்.

IV

இலங்கையின் தனித்துவமான தமிழிலக்கியத் தோற்றத்துக்கும் இலங்கையில் தமிழர்களின் தனித்துவமான அரசவதிகார நிறுவுகைக்கும் தொடர்

புண்டு. யாழ்ப்பாண அரசின் தோற்றத்துக்கும், ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலஇலக்கியத்திற்கும் காலசம்பந்தமாத்திரமல்லாமல் அதிகாரநிர்ணயம் பற்றிய தொடர்புமுள்ளது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்து இலக்கியங்களை நோக்கும்பொழுது வரலாற்றுணர்வுடன் இயற்றப்பெற்ற நூல்களே முக்கியத்துவம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். அந்த வரலாறு, காலத்தின் தன்மைக்கேற்ப ஐதீகச் சார்பானதாயிருப்பதால் அவற்றை வெறும் புராணங்கள் என்று ஒதுக்கிவிடலாகாது. தக்கிண கைலாசபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, வையாபாடல், கைலாயமலை ஆதியன, இலங்கையில் அப்பொழுது தோன்றியிருந்த புதிய அரசியல் உருவாக்கமொன்றினது (அதாவது யாழ்ப்பாண அரசின்) இலக்கிய வெளிப்பாடாகும். மற்றைய இலக்கியங்களுள் முக்கியமானவை கண்ணகிவழக்குரை, கதிரைமலைப்பள்ளி, இரகுவமிசம், செகராசசேகரம் என்பனவாகும். முதலிரண்டும் இலங்கையின் வழிபாடுகள் பற்றியவை. செகராசசேகரம் வைத்தியநூல்கள், இரகுவமிசம் வடமொழி முதலான மொழிபெயர்ப்பு.

மேலே குறிப்பிட்ட நூல்கள் இக்காலத்திலே இயற்றப்பெற்றன என்று கூறும்பொழுது, தமிழ்நாட்டில் இருந்து இங்குவந்து வழக்கிலும், கல்விப்பயிற்சியிலும் முக்கியஇடம் பெற்றிருந்த பேரிலக்கிய, சிற்றிலக்கிய நூல்களுக்கும் இலக்கண நூல்களுக்கும் மேலாக இவை இங்கு எழுதப்பட்டன என்பதே கருத்தாகும். தமிழகத்தின் தலைசிறந்த இலக்கிய இலக்கணப் படைப்புக்கள் தமிழ்கூறும் நல்லுலகின் ஒருபகுதியாக விளங்கிய இலங்கையில், குறிப்பாக இலங்கையின் வடபகுதியில் பயிலப்பட்டு வந்தன என்பதற்குச் சாட்சியாக அமைவன, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பழந்தமிழ் நூற்பதிப்பு முயற்சிகளின்பொழுது பயன்படுத்திய, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஏட்டுப் பிரதிகளாகும். கந்தபுராணம் முதல் கம்பராமாயணம் வரை, தொல்காப்பியம் முதல் நேமிநாதம் வரை பெரும்பாலான நூல்களுக்கான ஏடுகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டன. இது அவ்வந் நூல்களின் பதிப்புரைகளிலிருந்து தெரியவருகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் இவ்வேட்டுப்பிரதிகள் எவ்வாறு கிடைத்தன. இவை எங்கிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன. இவற்றின் மூலப்பிரதிகள் எங்கிருந்தன, பிரதியெடுப்பு எவ்வாறு நடைபெற்றது என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு விடையிறுக்க முனையும்பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில், நிலையான தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியம் ஒன்று நிலவிவந்துள்ளதென்பதும், அந்தப் பாரம்பரியத்தின் தன்மைகளின்படி, தமிழ்இலக்கியத்துக்குப் பொதுவாகப் பயன்பட்ட இலக்கிய இலக்கண நூல்களுக்குமேல், இலங்கையின் தனித்துவமான சமூகப்பண்பாடு உந்துதல்களுக்கு இடமளிக்கும் இலக்கியங்களே இங்கு தோன்ற வேண்டியிருந்தது என்பதும் தெரியவரும்.

ஆனால் சோதிடநூலையும், தலபுராணத்தையும், ஐதீகக்குறிப்பினையும் இலக்கியம் என்ற உணர்வுடன் தோற்றுவிக்கும் நிலைமை எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

இப்பிரச்சினைக்கான திறவுகோலாய் அமைவது இக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் இலக்கியம்பற்றி நிலவிய கருத்துநிலையாகும்.

ஈழத்தில் தமிழரின் தனித்துவமான அரசஉருவாக்கம் 14 ஆம் நூற்றாண்டிலே நிகழ்கின்றது. 14ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழகத்தில் புலவன்பற்றியும், புலவனது ஆக்கம்பற்றியும் செய்யுள்பற்றியும் எத்தகைய கருத்துக்கள் நிலவின என்பதை அறிவதற்கு நன்னூல், வெண்பாப்பாட்டியல் ஆதியநூல்கள் உதவுகின்றன. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கும் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கும் உள்நிற்கும் காலப்பகுதியிலேயே மேற்குறிப்பிட்ட இருநூல்களும் தோன்றுகின்றன. செய்யுள்பற்றிய நன்னூல் சூத்திரம் (268) இலக்கிய ஆக்கத்தை அவயவிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்குவதாக, அணியைப் பொருளிலிருந்து பிரித்துப் பார்ப்பதாக, இலக்கியஆக்கம் 'உணர்வினின்வல்லோருக்கே' (அதாவது கல்வியறிவினால் செய்யுளியற்ற வல்லோருக்கே) உரியதொன்றாகக் கூறுவதாகக் காணப்படுகின்றது.

செய்யுள் சொற்களாலானதென்றும், சொற்கள் எழுத்துக்களாலானதென்றும், செய்யுளுக்கான எழுத்துக்களுக்கு வருணம் வகுக்கலாமென்றும், இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் இன்ன வருணத்தைச் சார்ந்தனவென்றும், இன்ன நட்சத்திரத்திற்கு இன்ன எழுத்துப் பொருத்தமென்றும், வகுத்துள்ளமையை நோக்கும்பொழுது செய்யுளாக்கம் என்பது கவித்துவத்தின் பிரவாகம் அன்று என்பதும் அது பிரக்ஞைபூர்வமாகக் கட்டப்படவேண்டிய நுண்ணிதான கட்டிடம் என்பதும் தெரியவரும்.

புலவர்களை வெண்பாப்பாட்டியல் நான்கு வகையாக வகுக்கும் (கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி). கமகன் என்போன் ஞாபகத்தாலேனும் கல்விப் பெருமையாலேனும் எப்பொருளையும் கூறுவோன். ஏதும் மேற்கோள் எடுத்துக் காண்பித்துத் தன் கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்துவோன் வாதி. நான்கு புருடார்த்தங்களும் தம்மில் விரவாமல் கேட்போர் விரும்ப இலக்கணத்தையாதல், இலக்கியத்தையாதல் செஞ்சொல்லால் விளக்கிச் சொல்வோன் வாக்கி. கமகன், வாதி, வாக்கி என்போரைப் புலவர் எனும் கருத்து வட்டத்துட் கொண்டுவரவேண்டியிருந்தமைக்கான சமூகப் பின்னணி முக்கியமானதாகும்.

கவிகளை வகுத்துள்ள முறைமையும் அக்காலத்திற் கவிதைபற்றிய கோட்பாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதாகவுள்ளது. வெண்பாப்பாட்டியல் கவிகள்தாம் "ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் எனப் பேசுவோர் நால்வருக்கும் பேர்". ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரக்கவி, வித்தாரக்கவி ஆகியோருக்குத் தரப்படும் வரைவிலக்கணங்களைப் பார்க்கும்பொழுது இவர்களது ஆக்கங்கள், சங்க இலக்கியங்கள், தேவார பாசுரங்கள், கம்பராமாயணம் போன்ற கவிப்பேற்றுகங்களிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டன என்பதும், சோழர்காலத்துப் பிற்பகுதி, பாண்டியர் காலம், விஜயநகரகாலத்துச் சிற்பங்கள் போன்று மிதமிஞ்சிய வேலைப்பாடுகளும் சித்திரநுணுக்கங்களும் கொண்ட ஆக்கங்களே என்பதும் தெளிவாகின்றது. எழுத்துக்களுக்குச் சாதிகற்பித்த இலக்கியக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையாகத்தான் இக் கவிதைகளும் 'கவிகளும்' தோன்றினர்.

மேலும் இக்காலத்திலே தோன்றிய 'இலக்கியங்களை' நோக்கும்பொழுது உரையாசிரியர்களையும், இலக்கணச்சிந்தனைகளை யாப்பமைதியுடன் பொறித்தோரையும், இலக்கிய கர்த்தாக்களாகவே கொள்ளவேண்டியிருந்தது என்பது தெரியவரும்.

ஈழத்துத் தமிழ்க்.....

இத்தகைய இலக்கியச் சொல்வாக்கினிடையேதான் இரகுவமிசமும், தக்கணகைலாசபுராணமும் தோன்றின.

பிரபந்தங்களையே பிரதான இலக்கியவடிவங்களாகவும், தொடர் நிலைச்செய்யுளை அளவுகொண்டு அகலக்கவியாகவும் பார்த்த ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டின் பின்னணியிலே தோன்றியவையே ஈழத்தின் முதற்கட்டக் கவிதை இலக்கியங்கள்.

இந்தப் பண்புகள்தான் ஈழத்து இலக்கியத்தின் அடிக்கற்களாக அமைந்தன. இதனாலேதான் மகாவித்துவான்களையும், உரையாசிரியர்களையும், அவர்கள்போன்ற பிறரையும் புலவர்கள் என்று கொள்ளும் மரபு தோன்றிற்று. ஆரம்பத்திலேயே இப்பண்பு காணப்பட்டதினாலேதான் அந்தப் பாரம்பரியம் போற்றப்படும் சமூகமட்டங்களிலே அத்தகைய “புலவர்”கள் இன்றும் போற்றப்படுகிறார்கள், தேவைப்படுகிறார்கள்.

இத்தகைய இலக்கியக்கோட்பாட்டின் வழியாகத் தோன்றும் செய்யுளிலக்கியங்கள், கம்பன் கோதாவரியினிற் கண்ட சான்றோர்க்கு போன்றல்லாது சவியுறத் தெளிவற்றதாய், தண்ணென்ற ஓசையோடு தட்டறச்செல்லும் பண்பற்றதாய், சித்திர வேலைப்பாடுகளுக்கு இடமளிப்பதாய்க் கருத்துத்தட்டாமலைகளுக்குமிடங்கொடுப்பதாய், “சொல்லணி பொருளணி நிரம்பி அரிதின் உணர்தற்பாலனவாகிய சொற்றொடர்கள் பொலியப்பெற்று விளங்குவன”வாய் இருக்கும். இவைதான் உண்மையான ‘செய்யுள்’. “பாய்த்துள், விய்க்குள் என்றூற்போலச் செய்யுள் என்பதூஉம் தொழிற்பெயர்” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இத்தொழிலில் கவிதைக்கு அதிக இடமில்லை.

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதையின் தொடக்கமே இத்தகையதொரு செய்யுளியற்றற் பாரம்பரியமாகவிருந்துவிட்டதனால் உண்மையான கவிஞர்களிலும் பார்க்க மகாவித்துவான்களும் அவர்கள் போன்றோரும் தம் வித்துவச் சிறப்பைக்காட்டுவதற்கு இச்செய்யுள்மரபு இடமளித்தது. கவிதையை மாத்திரமே தமது இலக்கியவெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகக்கொள்ளும் ஒரு பரம்பரை தோன்றும்வரை (அத்தகைய பரம்பரை பாவலர்துரையப்பா பிள்ளைகாலம் முதலே ஈழத்துத் தமிழ்இலக்கியப் பரப்பிற் காணப்படுகின்றதெனலாம்) செய்யுளியற்றல் என்பது பரீட்சைவழி வரும் திறனாகவே கருதப்பட்டது. ஈழத்தின் கவிதைமரபினை எதிர்நோக்கி நிற்கும் பிரச்சினைகளில் ஒன்றெனச் சற்றுமுன்னர் குறிப்பிடப்பெற்ற இருகிளைப்பாடு இன்னும் தொடந்து நிலவுவதற்குக் கவிதையின் தோற்றம்பற்றிய வெண்பாப்பாட்டியலின் கருத்துக்களும் காரணம் என்பது இப்பொழுது ஓரளவு தெளிவாகின்றது.

இவ்வடிப்படைக்கோட்பாட்டியைபைவிட, அக்காலத்திலே நிலவிய செய்யுள்மரபு பற்றிய கருத்துக்கள் இன்னொருவகையிலும் ஈழத்திற்குப் பொருந்துவனவாக அமைந்தன.

சமூகத்தில் நிலவும் அதிகாரமுறைமைக்கும் இலக்கிய வகைகளுக்கும் தொடர்புண்டு என்பது இப்பொழுது வலியுறுத்தப்பட்டுவரும் சமூகஇலக்கியக் கோட்பாடாகும். இந்தக் கருத்தினை மையமாகக்கொண்டே லூஷியன்

கோல்ட்மான் நாவல்இலக்கியம் பற்றிய தமது கருத்தினை விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

தமிழ்ச்செய்யுட் பாரம்பரியத்தினை எடுத்துநோக்கும்பொழுது அரசின் தோற்றத்துக்கும், அகவலிற் பயின்ற வீரப்பாடல்களுக்கும், பின்னர் அதிகாரமுழுமையுடைய பேரரசுத்தாபிதத்துக்கும், தொடர்ச்சிக்கும், காப்பிய இலக்கியங்களுக்கும் காலசம்பந்தம் நிலவுவதை அவதானிக்காமல் இருக்கமுடியாது. அந்தப்பேரமைப்புச் சிதைவுறத் தொடங்கியதும் முன்னர் அரசினையும் அவன்போன்ற தெய்வத்தையும் பாடப் பயன்படுத்தப்பட்ட அதே இலக்கியவடிவங்கள் குறுநிலமன்னர்களையும் நிலப்பிரபுக்களையும் புகழுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டபொழுது அந்தச் சிறுநிலை ஆளுநர்கள் பெருந்திருப்தியடைந்தனர். பேரரசு போனதும் காவியம் சிதைந்தது. சிற்றரசர்கள் போன்று சிற்றிலக்கியங்களே கோலோச்சத் தொடங்கின. பாட்டியல் நூலார் வர்ணத்துக்கும் பதவிக்குமேற்ற வகையில் பாக்களையும், 'இலக்கிய வகைகளையும்', பாடல் தொகைகளையும் நிர்ணயித்துள்ள முறைமை கூர்ந்து நோக்கப்படவேண்டியவொன்றாகும். உதாரணமாகப் பன்னிருபாட்டியலில், வெண்பா அந்தணருக்கும், ஆசிரியம் அரசர்க்கும், கலி வணிகர்க்கும், வஞ்சி எஞ்சிய வேளாண்சாதிக்கும் உரியதெனக் கூறப்பட்டுத் தொடர்ந்து "அந்தச் சாதிக்கந்தப்பாவே தந்தனர் புலவர் தவிர்த்தனர் வரையார்" என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கலம்பகம் என்னும் இலக்கியவகையின் பாடற்றொகை அமையவேண்டிய முறைமையை அந்நூல் கூறிச் செல்கின்றது. (தேவர் - 100, முனிவர் - 95, அரசர் - 90, அமைச்சர் - 70, வணிகர்கள் - 50, வேளாளர் - 30. பன்னிருபாட்டியல் 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று கூறுவர்.) 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிச் சிதறலுக்கும் சிற்றிலக்கிய வகைகளின் விருத்திக்கும் தொடர்பிருப்பது இப்பொழுது புலனாகலாம்.

ஈழத்தில், தமிழ்ப்பகுதிக்கான தனிப்பட்ட அரசு உருவாக்கம் இக்காலத்திலேயே (14 ஆம் நூற்றாண்டில்) நிகழ்ந்தது. ஆனால் இவ்வுருவாக்கம் தமிழ்நாட்டின் அரசுருவாக்கம் ஏற்படுத்திய உணர்விறுக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதாகக் கொள்ளமுடியாது. அதாவது தமிழகத்தில், மூவேந்தர்கள் தனித்தும் ஒருமித்தும் ஏற்படுத்திய உணர்வொருமை, பற்றுறுதியிறுக்கம் போன்ற உணர்வுநிலையினை யாழ்ப்பாணஅரசு மக்களிடத்தே ஏற்படுத்தவில்லை. அப்படியான உணர்வுத்தளத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு அந்த அரசு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்ததாகக் கூறமுடியாது. *யாழ்ப்பாணத்து அரசுபரம்பரை யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பண்பாட்டுத் தளத்தை நிறுவவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு

*இலங்கைச் சிங்கள மக்களிடையே அரசர் பற்றிய வாஞ்சையுணர்வு பெரிதும் காணப்பட்டது. இப்பொழுதும் காணப்படுகின்றது. 1815 இல் கடைசிச் சிங்கள அரசாட்சி (ஆண்டமன்னர்கள் நாயக்கமன்னர் வழியினராக இருந்துங்கூட) அகற்றப்பட்டபின்னர், அரசரிமைகோரிக் கிளம்பிய சிங்களத் தலைவர்கள் முத்துசாமி, கண்ணுசாமி என்ற (நாயக்கவமிசம்) பெயர்களைத் தமக்குத்தாமே சூட்டிக் கொண்டனர் எனும் வரலாற்றுண்மையைப் பேராசிரியர் குமாரி ஜயவர்த்தன அடிக்கடி கூறுவார்.

பகுதிகளிலிருந்த நிலப்பிரபுக்களை மீறிய, பிரதேசப்பொதுவான ஓர் அரசுநடுபாடு நிலவியதாகத் தெரியவில்லை. கைலாயமலை, வையாபாடல், யாழ்ப்பாணவைபவமலை போன்ற வரலாற்றிலக்கியங்களை நோக்கும் பொழுது, யாழ்ப்பாணஅரசின் உருவாக்கத்தில் பிரதேசநிலப்பிரபுகளும் சாதிக்குழுமங்களும் முக்கியஇடம் பெறுவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல்வேறு முதலி குடும்பங்களே நிலப்பிரபுத்துவமையங்களாக விளங்கின. (இந்த அமிசம் யாழ்ப்பாணத்து நிலவுடைமையை மட்டக்களப்பு நிலவுடைமையிலிருந்து பிரித்துக்காட்டுவதாகும்.)

யாழ்ப்பாண அரசின் மேற்கூறிய பண்பு காரணமாகக் கவிதை அதன் அரசியல் அடிப்படைக் கவிதையாக்கத்திற்கான ஓர் உணர்ச்சி உந்துதலை ஏற்படுத்தவில்லையென்றே கொள்ளவேண்டும்.

இக்காலத்தில் நிலவியதாகக் கொள்ளப்பட்ட கவிதையாக்கக் கருதுகோள்களைச் சிறிதுமுன்னர் பார்த்தோம். செய்யுளியற்றல் என்பது பிரக்ஞைபூர்வமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு, உணர்வின் உந்தலிலும்பார்க்க அறிவின் தொழிற்பாட்டிற்கு அதிகஇடம் கொடுப்பதாக அமைந்த முறைமையினை நோக்கினோம். செய்யுளியற்றல் ஒரு புலமைத்தொழிலாகவே பயிலப்பட்டு வந்தது.

யாழ்ப்பாண அரசுக்காலத்தின் முக்கிய ஆக்கமென்று கூறப்படத்தக்க இரகுவமிசம் மேற்கூறிய பண்புகளுக்கு உதாரணமாக விளங்குகின்றது. கருத்துக்களை எத்துணை சாதூரியத்துடன் இலைமறைகாயாக எடுத்துக்கூற முடியுமோ அத்துணை சாதூரியத்துடன் கூறப்படுவனவற்றையே சிறந்த செய்யுளாகக் கொள்ளும் பண்பினை அந்நூலிலே காணலாம்.

யாழ்ப்பாண அரசுக்காலத்திலே தோன்றி இலக்கியங்களின் இலக்கிய (கோட்பாட்டு) நெகிழ்வின்மையை எடுத்துக்கூறும் அதேவேளையில் வையாபாடல் போன்ற நூல்களில் கதைப்பாடல்களுக்குரிய ஒரு நெகிழ்ச்சியான நடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும் அவதானிக்காமலிருக்க முடியவில்லை.

(உதாரணம்)

“காவலவர் வங்கிஷத்தோன் தேவராயன்
கதித்திடுநற் கிளைகாத்தான் கோடிதேவன்
ஏவர்களும் புகழ் கந்தவனத் தானென்போன்
இவர்கள் செட்டிகுளப்பதியின் முதன்மையாரார்.”

ஈழத்து இலக்கியப் போக்கின் ஒரு முக்கியமான அமிசத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது கண்ணகி வழக்குரை எனும் காவியமாகும். இது யாழ்ப்பாண அரசுநெருவரைப் பாடப்பட்டதா அன்றேல் அடுத்துவரும் போர்த்துகேயர் காலத்திற் பாடப்பட்டதா என்ற ஒரு பிரச்சினையுள்ளது. இந்நூலின் ஆசிரியரை அரசராகக் கொள்வதிற் சில இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. அரசராகக்கொள்ளின் அவன் அரசு அதிகாரவரன்முறை இறுக்கமற்றிருந்த ஒன்றென்றே கொள்ளவேண்டும்.

கண்ணகிவழக்குரை கோவலன் கண்ணகி கதையின் இலங்கை நிலைப் பட்ட ஐதீகங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. அதுவும் இரகுவமிசம் போன்ற ல்லாது தெளிவான கதையோட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஒரு நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் நடையும் அமைப்பும் நாட்டார் இலக்கிய அடிப்படையினின்றும் விடுவிக்கப்படாத ஒன்று என்பதைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய ஒரு நாட்டார்இலக்கியப் பாரம்பரியம், இரகுவமிசம் போன்ற “சொல்லணி பொருளணி நிரம்பி அரிதில், உணர்தற் பாலனவாகிய சொற்றொடர்கள் பொலியப்பெற்ற” கவிப்பாரம்பரியத்துடன் சமாந்தரமாக நிலவிற்று என்பதைக் காணலாம்.

இந்தப் பாரம்பரியத்தைக் கத்தோலிக்கர் நிறையப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனைச் சிறிது பின்னர் பார்ப்போம். ஆனால் சைவமீட்புக் காலத்திலே இந்த நாட்டார்மரபு அழுத்தம் பெருதிருப்பதைக் கவனித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

பாட்டியல்கூறும் பிரபந்தமரபு கோயில்களைப் பாடுவதற்கும் உதவிற்று. கைலாயமாலை, கதிரைமலைப்பள்ளி ஆகியன இதற்கு உதாணங்களாகும். கைலாயமாலையின் அமைப்பு (கலிவெண்பாவில் யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றைக்கூறித் தொடர்ந்து நல்லூர்க் கயிலாயநாதர் கோயில் வரலாறு கூறுவது), அதுவும் நாட்டார்பாடல் மரபிலிருந்தும் பெரிதும் விடுபட்ட தல்ல என்பதைக் காட்டுவதாகவே உள்ளது. கயிலாயமாலை, வையாபாடல் போன்றபாடல்களில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் பல வருவதைக் காணலாம்.

போர்த்துக்கேயத் தாக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்னர் நிலவிய செய்யுட்பாரம்பரியம், ஈழத்தின், குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணத்தின், சமூக இலக்கியத் தேவைகளுடன், அதிகார வைப்புநிலையுடன் இயைந்திருந்தமை இதுவரை ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

V

போர்த்துக்கேய ஒல்லாந்த ஆட்சிக்காலங்களில் ஈழத்துக் கவிதைமரபு யாது எனும் வினாவுக்கு விடையளிப்பதற்கு முன்னர் கிறித்தவம் ஏற்படுத்திய பண்பாட்டுத் தாக்கம் யாது என்பதனை அறிதல் வேண்டும்.

போர்த்துக்கேய ஆட்சிக்காலத்தில் அரச அங்கீகாரத்துடன் பரப்பப் பெற்ற ரோமன்கத்தோலிக்கம் பெரும்பான்மையும் இந்துமதத்தின் (இங்கு சைவத்தின்) பெரும் பாரம்பரியத்தைப் பின்பற்றாதோரிடையே தான் பரப்பப்பட்டது. மிகச் சிறுபான்மைதான் நிலப்பிரபுத்துவ மட்டத்திலும் பரப்பப்பட்டது. எனவே கத்தோலிக்க இலக்கியங்களில் மிகச்சிலவே செந்நெறி இலக்கியப் பாரம்பரியமுறையில் அமைந்தனவாக உள்ளன. ஞானப்பள்ளி (ஆசிரியர் பெயர் தெரியாது. 1672க்கு முந்தியது) சந்தியோகுமையர் அம்மானை (தெல்லிப்பழை பேதுருப் புலவர் - 1647) போன்ற நூல்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தமிழ்இலக்கியப்

ஈழத்துத் தமிழ்க்.....

பாரம்பரியத்தில் வரும் இலக்கியவடிவங்கள்மூலம் கத்தோலிக்கம் பரப்பப்படுகின்றது. ஆனால் ஈழத்திற் கத்தோலிக்கத்தின் இலக்கியச் செல்வாக்கை அதன் நாடகங்களிலும், ஒப்பாரி எனும் இலக்கியவடிவிலும்தான் சிறப்புறக் காணலாம். கத்தோலிக்கமத அநுட்டானத்தில் மதச்சடங்குத் தேவைக்காக நாடகம் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. மக்கள் நிலையில் கத்தோலிக்க உணர்வைப் பேணவும், வளர்க்கவும், சமூக ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கவும் நாடகங்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன. போர்த்துக்கேயர் காலத்திலேயே தோன்றியனவாகக் கொள்ளப்படத்தக்க கத்தோலிக்க நாடகங்கள் இன்று உள்ளனவா என்ற இலக்கிய வரலாற்றுப் பிரச்சினை எழுப்பப்படலாம். ஆனால் ஈழத்துக் கத்தோலிக்க நாடகமரபு ஐபீரியத் தீபகற்பத்து நாடகமரபை ஒட்டியது என்றும், போர்த்துக்கேய மொழியில் நிலவிய கத்தோலிக்க மரபுவழிக் கதைகளே நாடகமாக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் இத்துறையில் ஆராய்ச்சி செய்த கலாநிதி எம். எச். குணத்திலக்க கூறுவர். மூவிராசாக்கள் நாடகம், எண்டிறிக் எம்பரதோர் நாடகம் ஆதியன உதாரணங்கள்.

ஒப்பாரி என்பது ஒருவரின் மறைவின்பொழுது மரணவீட்டிற் குழுமியுள்ள பெண்களால் பாடப்படுவது. மறைந்தவரின் இழப்பினைத் தாங்க முடியாத நிலையில் உணர்வுக்கோலங்களின் சொற்சித்திரங்களாக வெளிவரும் இப்பாடல்முறையில் நாட்டார்நிலையின் அடிப்படைக் கவித்துவத்தின் ஆற்றலைக் காணலாம்.

கிறித்தவமரபில், கிறித்துவின் சிலுவைப்பாடும் அவர் மீண்டெழும்பியதும் மிக முக்கியமான அமிசங்களாகும். உயிர்த்தெழுந்த கிறித்து நிலையிலேயே தெய்வத்தன்மையின் பூரணத்துவத்தைக் காணலாம். ஆனால் மனுக்குலத்திற்காகக் கிறித்து பட்டபாட்டை சிலுவைப்பாடும், மரிப்பும் காட்டுகின்றன. ஏற்கனவே ஒப்பாரிக்கவிமரபு நிலவிய தமிழ்ச்சூழலில், இந்தச் சிலுவைப்பாடும், மரிப்பும் அற்புதமான கவிப்பொருள்களாக அமைந்தமை ஆச்சரியமன்று.*

புரட்டஸ்தாந்தம் இத்தகைய ஒரு ஆழமான மதவுணர்வு நிலைப்பாட்டை ஈழத்துத் தமிழ்இலக்கியத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ளதாகக் கூறமுடியாது. ஈழத்தில் புரட்டஸ்தாந்த இலக்கியப் பங்களிப்பினைப் பார்க்கும் பொழுது மொழிபெயர்ப்புக்களும், பாடப்புத்தகங்களும் முக்கியஇடம் பெறுகின்றனவேயன்றி ஆக்க இலக்கியங்கள் அதிகம் பேசப்படுவதில்லை. தமிழகத்தில் இந்நிலை இருக்கவில்லை.

புரட்டஸ்தாந்தத்தின் விக்கிரகஆராதனை நிராகரிப்பு, சிந்தனை நிலைப்பட்ட பிரார்த்தனை ஆதியனவும் காரணமாகும்.

* கத்தோலிக்கத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் ஒப்பாரி பெறும் முக்கியத்துவம்பற்றி எனது கவனத்தினை முதன்முதலில் ஈர்த்தவர் வண. பிதா அ. சந்திரகாந்தன் அவர்கள். அவருக்கு என் நன்றி.

ஆனால் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலம் என்று வரையறுத்துக் கூறப்படும் ஆட்சிக்காலத்திலும் கத்தோலிக்க இலக்கிய ஆக்கங்கள் தோன்றின. தெல்லிப்பழைப் பூலோகசிங்கமுதலியார் எழுதிய திருச்செல்வர் காவியத்தை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

VI

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியத்துக்கும், கிறித்தவமதத் தாக்கத்துக்கும், யாழ்ப்பாணத்துப் பிரபுத்துவத்தின் சமூக அசைவியக்கத்துக்கும் ஒரு தொடர்பு இருப்பதை 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து தொழிற்படும் ஓர் இலக்கியமரபு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அதனைச் சிறிது விரிவாக ஆராய்வோம்.

ஒரு மொழிக் குழுவினரின் சமூக அநுபவத்தின் ஆழ அகலத்துக்கேற்ற வகையிலேயே அவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடும் அமைந்திருக்கும். சமூக அநுபவமானது வாழ்க்கை அமிசங்கள் யாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாகவும், அந்தப்பண்பாட்டின் ஆற்றல்கள் யாவற்றையும் பயன்படுத்துவதாகவும் அமைந்தால் அந்த அநுபவத்தின் அடியாகத் தோன்றும், இலக்கியங்கள் ஆழமானவையாகவும், பண்பாட்டிற்குப் புதிய பரிமாணங்களை ஏற்படுத்துவனவாகவும் அமையும். இளங்கோ, கம்பன், பாரதி காலங்களிலே தமிழ்ச் சமூகத்தின் அநுபவங்களின் தன்மையை வரலாற்றுநிலைநின்று நோக்கினால் இவ்வுண்மை புலனாகும். சொப்பாக்கிளிஸ், ஷேக்ஸ்பியர், வால்விட்மன், இப்சன், தோஸ்தொவெஸ்கி, மயகோவ்ஸ்கி போன்றோர் அத்தகைய அநுபவங்களைச் சித்திரித்தோரே.

ஈழத்துத் தமிழரிடையே கத்தோலிக்கம் ஏற்படுத்திய சமூக அநுபவம் ஏற்கனவே நிலவிய முறைமையிலிருந்து வேறுபட்ட பெருமாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இதுகாலவரை இலக்கியவட்டத்துள் வராதிருந்த மக்கள் மட்டத்தில் அது ஆழமாகப் பரவிற்று. பாரம்பரியச் செல்வாக்குடையோர் கத்தோலிக்கத்தினுள் வரவில்லை.

போர்த்துக்கேய ஆட்சியாலும் கத்தோலிக்க மதத்தாலும் யாழ்ப்பாணத்திற் புதிய ஒரு பிரபுத்துவத்தை - அரசியற் பலமும் சமூகவாய்ப்பும் கொண்ட ஒரு புதிய பிரபுத்துவத்தை - தோற்றுவிக்க முடிந்தது. பழைய பிரபுத்துவத்தின் செல்வாக்கு இதனால் அக்காலத்திற் குன்றிக்கிடந்தது.

ஒல்லாந்தஆட்சி வந்தபொழுது பாரம்பரியப் பிரபுத்துவம் ஒரு தடவை விட்டபிழையை இரண்டாவது தடவையும் விடவில்லை. ஒல்லாந்தர்ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்தின் உயர்மட்ட நிலப்பிரபுத்துவம் “இறப்பிறமாது” மதத்தைப் பெயரளவில் ஏற்றுக்கொண்டது. மதமாற்றம், அந்நிய பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஆதியன தமது தனித்துவத்தையும், பண்பாட்டு அடிப்படையையும் ஊறுசெய்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக இவர்கள் தாம் “உத்தியோக கிறித்தவர்”களாக இருக்கும் அதேவேளையில் சைவப் பண்பாட்டை வற்புறுத்தும் பாரம்பரியப் புலமைக்கும் இலக்கியத்திற்கும் ஊக்கமளித்தனர்.

இத்தகைய ஒரு நிலைப்பாடு இலக்கிய ஆக்கத்திற் பரிசோதனை முயற்சிகளைத் தோற்றுவிக்க உதவாது. மாறாக, அவர்கள் கருத்தில் எது பாரம்பரியம் என்று காட்சியளிக்கின்றதோ அதனை அதன் சகல விகசிப்புக்களுடனும் கேள்விமுறையின்றிப் போற்றும் ஒரு பண்பினையே வளர்க்கும்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதிக்கூற்றிலிருந்து (18 ஆம் நூற்றாண்டு இறுதிக்கூற்றிலிருந்து) சைவமீட்பியக்கம் தொழிற்பட்ட காலம்வரையும் (19 ஆம் நூற்றாண்டு இறுதிவரையும்), அதன் பின்னரும் (ஏறத்தாழ 1930 வரை) நின்று நிலைத்த ஈழத்தின் “செந்நெறி இலக்கியப்” பாரம்பரியம் என்று கூறப்படத்தக்கதாய் அமையும் புலவர் பரம்பரையை நோக்கும்பொழுது இவ்வுண்மை புலப்படும்.

பாரம்பரியச்சைவத்தையும் அதன் மரபுநிலை நின்ற தமிழ்இலக்கியத்தையும் இலக்கிய ஆக்கங்களிற் பேணமுயன்றவர் வரதபண்டிதர். (1656 - 1716) ஆனால் இவர் வாழ்ந்தகாலத்தில் இப்பண்பைத் தொடர முடியாமற் போயிற்று. அது ஒல்லாந்தஆட்சி தொடங்கியகாலம்; ஒல்லாந்தரின் மதக்கோட்பாடுகள் காரணமாகப் பிரபுத்துவம் தன்னை வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

பெயரளவில் கிறித்தவர்களாகவும், செயலளவிற சைவர்களாகவும் (ஒரு கிறித்தவரின் குறிப்புரையின்படி* “மாரீசுகிறித்தவர்களாக”) வாழும் தன்மை ஒல்லாந்தஆட்சிக்காலத்தின் நடு, இறுதிக்கட்டங்களிலேயே தொடங்குகின்றது. ஆங்கிலஆட்சி வழங்கிய மத அநுட்டானச் சுதந்திரம் இந்த இரட்டைமுக நிலையைக் கைவிட உதவிற்று.

ஈழத்துத் தமிழ்இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சிநிலைக்குக் காரணமாக உள்ள இலக்கிய மரபின், ஆசிரியர் மாணாக்கர் பரம்பரையில் முதலாவதாக இடம் பெறுபவர் கூழங்கைத் தம்பிரானே. (இந்த ஆசிரியர் மாணாக்கர் பரம்பரைகளை 1969இல் வெளியிடப் பெற்ற நாவலர் விழா - மகாநாட்டு மலரில் காண்க.) இவர் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு 1790/1795 இல் வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பர். இந்த இலக்கியப் பரம்பரைக்கு ஆதரவு வழங்கிய பிரபுத்துவத்தின் இருகிளைப்பாட்டைக் கூழங்கைத் தம்பிரானே (1699-1795) உருவகப்படுத்தி நிற்கிறார். இவர் ஒருவரே நல்லைக் கலிவெண்பாவையும், யோசேப்புப் புராணத்தையும் எழுதமுடிந்தமை இச்செந்நெறிக்குப் போதிய உதாரணமாகும். “யோசேப்புப் புராணம் முதலாம் நூல்களைப் பாடியவரும், நன்னூலுக்கு உரைகண்டவருமான கூழங்கையர் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்துத் தமிழ்இலக்கியகதியின் இயக்கத்திற்குக் காரணமான வித்துவ பரம்பரையின் ஆக்கத்திலே முக்கிய பங்குகொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது” என்பர் கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம். (நான்காவது தமிழ் மகாநாட்டு விழாமலர் 1974, பக்கம் 77)

நாவலர்விழா மலரிலே தரப்பட்டுள்ள மூன்று ஆசிரியர் மாணவர் பரம்பரைகளையும் நோக்கும்போது ஈழத்தின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச்செய்யுள்இலக்கியத்தில் முக்கியஇடம் பெறும் சகலரும் கூழங்கைத் தம்பிரான் வழிவந்தவர்கள் என நிலைநிறுத்தப் பெற்றுள்ளமை தெரியும்.

VII

ஏற்கனவே மேற்கோள் காட்டப்பெற்ற பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளையின் கூற்றில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் “கவித்துவ சாமர்த்தியத்தில்” தலைசிறந்தவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளார். முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று, பண்டிதமணியைப் பொறுத்தவரையில் அந்தப் பட்டியல் மிகமிகக் குறுகிய தொன்றே. சின்னத்தம்பிப் புலவர் (1716-1780), முத்துக்குமாரகவிராசசேகரர் (1750-1851), இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார் (1750-1840), உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் (1830-1910), சோமசுந்தரப் புலவர் (1878-1953) ஆகியோரே அதில் இடம்பெறுவர். இவர்களுள் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துத் தமிழ்இலக்கியச் செய்யுட் பாரம்பரியத்தில் முதல் மூவருமே இடம்பெறுவர். பேணப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களுள் இவர்களுடையனவே முக்கியமானவை எனலாம்.

இப்புலவர்களது ஆக்கங்களை நோக்கும்பொழுது இலக்கியப் பொருளிலோ இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாளுவதிலோ இவர்கள் புதிய நெறிகளைத் தோற்றுவித்தார்கள் என்று கூறமுடியாதுள்ளது. மதத்தையும் பிரபுத்துவத்தையுமே இவர்கள் தமது இலக்கியப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளனர். ஈழத்துக் கோயில்களும், ஈழத்துப் பிரபுக்களும் போற்றப்பட்டுள்ளமையைத் தவிர இவரது பாடல்கள் சமகாலத்துத் தமிழக இலக்கியங்களின் பொதுவான கவிதைப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டவையெனக் கொள்ள முடியாது. பிற்காலத்தே நவீனத்துவத்திற்கு வழிவகுக்கும் கவிஞர்கள் போன்று புதிய ஒரு உணர்திறனை(Sensibility)க் கவிதையில் உணர்த்தினார்கள் என்றும் கூறமுடியாது. எனவே இவர்களின் கவிதைஆக்கங்களை அக்காலத்துக் கவிதை அழகியலின் அடிப்படைக்குள் வைத்தே மதிப்பிடல் வேண்டும். அவ்வாறு நோக்கும்பொழுது இவர்களின் ஆக்கங்கள் கவிதாநிலைப்பட்டன என்பது புலனாகின்றதெனினும் அசாதாரணக் கவித்துவச் சிறப்புக் கொண்டவை என்று கூறிவிட முடியாது. இவர்களின் செய்யுள்களில் ஈழத்துக்கே உரித்தானது என்று கூறப்படத்தக்கதான (பின்னர் மஹாகவி, முருகையன் போன்றோரிடத்துக் காணப்படுவது போன்று) ஒரு தனித்துவமான உணர்திறனோ, கவிதைத் தரிசனமோ (Poetic Vision) இருப்பதாகக் கூறமுடியாது.

இக்காலத்துச் செய்யுள்களை வாசிக்கும்பொழுது அவற்றின் மரபுநிலைப்பாடு முக்கியமான ஒரு பண்பாக அமைவதை அவதானிக்கலாம். பாட்டியல் அணியியல், மரபின் இறுக்கமான தழுவுதலை இப்பாடல்களிற் காணலாம்.

இக்காலத்திலே உரைநூல்களை எழுதியோரும் தமிழ்ப்புலமைப் பாரம்பரியம் தவறாமுறைமையிற் சில செய்யுள்கள் எழுதியுள்ளனர். ஆறுமுகநாவலர்முதல் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர்வரை இப்பண்பைக் காணலாம். உரைநடையில் விட்டுக்கொடுக்கவேண்டியிருந்த நெகிழ்வினைச் செய்யுளிலும் விட்டுவிடக் கூடாதே என்று அதனைப் பாரம்பரியத்தின் இறுக்கத்துடன் போற்றினர் என்று கூறலாம் போலத் தோன்றுகின்றது.

VIII

பாட்டியற் பாரம்பரியத்தைப் போற்றும் சைவமரபைப் பார்த்த நாம் ஈழத்தில் நவீன தமிழ்க்கவிதையின் தோற்றம்பற்றி நோக்குவதற்கு முன், ஈழத்தின் இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் செய்யுளாக்க மரபினைப்பற்றியும் சிறிது நோக்குதல் அவசியம். சைவத்தமிழ் மரபினர்போன்றே இவர்களும் தமிழகத்துடன் நெருங்கிய இலக்கியத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மரபிற் போற்றப்பட்ட அத்தனை இலக்கியவடிவங்களிலும் (திருப்புகழ், முறை ஜாத்து, நீரோட்ட யமகவந்தாதி, புராணம்) ஈழத்து முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களும் பாடியுள்ளனர். பாட்டியல் வகைகள், யாப்பு வடிவங்கள், அணிமரபு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் இவர்கள் சைவர்கள் போற்றிய மரபையே போற்றியுள்ளனர் என்பதைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். அசனூலெப்பைப் புலவரது (1870-1918) ஆக்கங்களையும், முகியத்தின் புலவரது சாதுலிநாயகம் பதிப்பை(1914)யும் பார்க்கும்பொழுது 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சைவமீட்பு இயக்கத்தின் “சைவமும் தமிழும்” என்னும் கோஷம் வெற்றியுறுவதற்குமுன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் (குறைந்தது பட்டினப் பிரதேசத்தில்) முஸ்லிம் புலவர்களுக்கும், தமிழ்ப்புலவர்களுக்குமிடையே கணிசமான உறவு இருந்தது என்பது தெரியவருகிறது.

செய்யுட் பாரம்பரியத்தைப் பொறுத்தவரையில் இவர்களது பாடல்களின் சந்தநயமும், எளிமையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியனவாகும். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியத்தில் தரப்பட்டுள்ள 7 இஸ்லாமியப் புலவர்களின் ஆக்கங்களையும் பார்க்கும்பொழுது செய்யுள் மரபைப் பொறுத்தவரையில் இவர்கள் அக்காலத்திற்குப் பொதுவான மரபையே போற்றியுள்ளனர் என்பதும் அந்த ஆக்கமரபில் இவர்கள் திறன், மிக்க கவர்ச்சிகரமாகப் பரிணமித்துள்ளது என்பதையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

இக்காலத்திற் சமாந்தரமாகக் காணப்பட்ட கிறித்தவ இலக்கிய மரபின் தன்மைகளை ஏற்கனவே நோக்கினோம். அடுத்து ஈழத்துத்தமிழ்க் கவிதையில் நவீனத்துவத்தின் வருகை எவ்வாறு அமைந்தது என்பதை நோக்குவோம்.

IX

ஈழத்துத்தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியத்தில் வரும் கவிமரபோட்டத்தைப் பார்க்கும்பொழுது 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே போற்றி வளர்க்கப்பட்ட கவிதை மரபில்-முக்கியமாகப் பொருள் மரபிலும், உணர்முறை (Sensibility) நெறியிலும் - ஏற்படும் மாற்றத்தை அச்சுவேலி தம்பிமுத்துப் புலவர் (1857 - 1937), தி. த. சரவணமுத்துப் பிள்ளை, பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை (1872-1929) ஆகியோரது பாடல்களிலே தவறாது காணமுடிகிறது.

கத்தோலிக்கராகிய தம்பிமுத்துப் புலவர் அச்சுவேலியில் ஞானப்பிரகாச அச்சுஇயந்திரசாலையை 1884 முதல் நடத்தி வந்தவர். கத்தோலிக்கப்பக்தி நெறிப் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடிய இவர் பெருமகன்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவது போன்று, சமயக் குழுவாதம் சாராத பத்திரிகையாம் (non-sectarian newspaper) “சன்மார்க்க போதினி”யை நடத்தியவர். சமயக் குழுவாதங்களே தமிழ்இலக்கியத்தின் மேலாண்மையான குரலாக விளங்கிய ஒரு காலகட்டத்தில் அதிலிருந்து விலகி அறஒழுக்கத்தினையே அடித்தளமாகக் கொண்ட ஓர் அறநெறியை (சன்மார்க்கத்தை)ப் போதிக்கும் ஒரு மரபைப் பரப்ப விரும்பும் குரல் மிகமுக்கியமானதாகிறது. ஏனெனில் தத்தமது மதவிசேடங்களையே நோக்கும் இலக்கியநோக்கு நிலவும்போது அவற்றை விடுத்துச் சகலருக்கும் பொதுப்படையான அமிசங்கள்பற்றி நோக்கும் நிலைமை நவீன தமிழ்இலக்கியத்தின் அடிப்படைகளுள் ஒன்றான மதச்சார்பின்மைக்கு அடிகோலுவதாகும். இந்தப் பண்பு தமிழகத்தில் வேதநாயகம்பிள்ளையிடத்துக் (1826 - 1889) காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். தமிழில் முதல் நாவலை எழுதிய அவரே பெண் கல்வியையும், சமயப்பொதுவான சன்மார்க்கநெறியையும் தமது முக்கிய இலட்சியங்களாக வற்புறுத்தியுள்ளமை நோக்கப்பட வேண்டியது. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சிறியதந்தையாரான இவரது பரந்த மனப்பான்மையை ஞானப்பிரகாசரது வாழ்க்கையிலேயே கண்டுகொள்ளலாம்.

மற்றவர் தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை. தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் (1863-1922) சகோதரரான இவரின் பிறப்பு இறப்பு வருடங்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களிடையே முதன்முதலில் பெண்விடுதலைக் கோஷத்தை முன்வைத்தவர் இவரே. 1892 இல் சென்னையில் வெளியிடப்பெற்ற “தத்தைவிடுதாது” என்னும் பிரபந்தத்தில் இக்கருத்தினைத் தமது இலக்கியப் பொருளாகக் கொண்டார். இந்நூலின் பொருளைக் கலாநிதி பூலோகசிங்கம் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுவார். “சிறுவயது முதலாக ஒருசேரப் பழகிய தலைவனும் தலைவியும் காதலராக மாறினர். ஆயினும் கலைமகளின் அருள்பெற்ற தலைவனுக்குத் திருமகள் அருள்பாலிக்கவில்லை. எனவே தலைவியின் பெற்றோர் தாம் முன்பு தூண்டிவிட்ட அன்பின் தொடர்பினைத் துண்டிக்க முற்பட்டனர். தலைவிக்குச் செல்வந்தன் ஒருவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான். அதனை அறிந்த காதலன் தன் காதலிக்கு அவள் மனநிலையை அறிந்துவரத் தத்தையைத் தூதுவிடுகிறான்”. (தத்தைவிடுதாது - இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையின் தமிழ்இலக்கியவிழா மலர் - 1972) இவ்வாறு நூற்பொருளைப் பாட்டியல் நூல்களுக்கான உரைமரபில் (தலைவன் - தலைவி என) பூலோகசிங்கம் அவர்கள் கூறியுள்ளமை காரணமாக நூலினுட் பொலிந்து கிடக்கும் சமுதாய எதிர்ப்புணர்வையும் நாம் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடுதல் கூடாது.

ஓர் இரவு அன்று; ஓர் பகலன்று; உயிருள்ள நாள்ளவும்
காரிகையாருடன் வாழ்வார் கணவரே ஆமாயின்
ஓர் இறையும் அவ்விருவர் உள்ளமதைவினாவாதே
பாரிலே மணம் புரிவார் பாதகர் காண் பைங்கிளியே.

தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் இப்பாடலை ஈழத்து இலக்கியமாகக் கொள்ளலாமோ என்பது பிரச்சினைக்குரியதெனின், ஈழத்துப் புலவர்கள் பலரது ஆக்கங்கள் (இன்றும்போல்) அன்று(ம்) தமிழகத்திலே வெளியாகின

என்பதை மனத்திருத்தல் வேண்டும். மேலும் ஈழத்துப் புலவர் ஒருவர் தன் வாழ்க்கையினடியாக வந்தது அல்லது தன் அநுபவவட்டத்துள் வந்தது என்பதை மறைக்காமற் பெண்விடுதலையை வேண்டிநிற்கும் சமூகநிலை ஈழத்துச் சிந்தனை மரபில் நவீனத்துவத்தை நோக்கிய பயணம் தொடங்கி விட்டதென்பதைக் குறிக்கின்றதெனலாம்.

மூன்றாவதாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியவர் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை (1872-1929). இவரது எழுத்துக்களில் முக்கியமானவை “சிந்தனைச் சோலை” என்ற தொகுதியாக (தெல்லிப்பழை - 1960) வெளிவந்துள்ளன. ‘யாழ்ப்பாணச் சுவதேசக்கும்மி’, ‘இதோபதேச கீதரஸ மஞ்சரி’ என்பன முக்கிய ஆக்கங்கள். துரையப்பாபிள்ளைபற்றிய ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துள்ளன. (பாவலர்துரையப்பாபிள்ளை நூற்றாண்டுவிழாமலர் பார்க்க - தெல்லிப்பழை - 1972) ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை மரபிற் சமூகப்பிரச்சினைகளைக் கவிதைப்பொருளாக்கும் பண்பு இவரிடத்தில் துல்லியமாகக் காணப்படுகின்றது. தமது பாடல்களை மக்களேநோக்கிப் பரப்பிய முறைமை, சன்மார்க்கம்பற்றி எழுதியுள்ள முறைமை, கையாண்டுள்ள யாப்பு (கும்மி, பதம், கீர்த்தனை) ஆதியனவற்றை ஒன்றிணைத்து நோக்கும்பொழுது இவரது முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது. கிறித்தவராகஇருந்து சைவராக மாறிய இவர், திலகர், கோகலே காலத்தில் பம்பாயில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியபடியால் நவீனத்துவ நோக்கைப் பிரக்ஞைபூர்வமாக ஈழத்துக் கவிதையுலகினுட் கொண்டுவந்தார் என்று கூடக்கொள்ளலாம்.

ஆனால் இந்த நவீனத்துவம் பாரதி தமிழுக்கு அறிமுகஞ்செய்த நவீனத்துவம் போன்றதன்று. ஆனால் இத்தகைய முயற்சிகளின்பின்னர், மதக்குழுநிலைசார்ந்த இலக்கியங்களை இக்காலகட்டத்தினதும் அதற்குப் பின்வரும் இலக்கியங்களுக்குமான “பிரதிநிதிகளாகக்”கொள்ளும் முறைமை கைவிடப்படலாயிற்று. சமகாலச் சமூகப்பிரச்சினைகள் இலக்கியப் பொருளாயின.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை,

எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தம்

பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு” எனப் பாரதி நவீனத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு விதித்த நெறிகள் ஈழத்திலும் மேற்கொள்ளப்படுவது இலக்கியச் செல்வாக்குடைய கவிதையாக்கத்தில் தவிர்க்கமுடியாததாகிற்று.

இந்த மரபுமாற்றம் திடீரென ஏற்பட்ட ஒன்றன்று. முற்றிலும் சைவத்தமிழ் மரபு வட்டத்துக்குள்ளேயே நின்ற வல்லை வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை (1843 - 1900) போன்றோர்கூட மதுஒழிப்புப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நவீன கவிதை இலக்கியம்” எனச் சந்தேகமறக் குறிப்பிடத்தக்க ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைகள் “மறுமலர்ச்சி” என்னும் சஞ்சிகையோடு சம்பந்தப்பட்ட கவிஞர் குழாத்தினால் எழுதப்பட்டனவேயாகும். இந்நிகழ்வு 1940 இலேயே தொடங்குகின்றதெனலாம். ஈழத்தின் நவீன தமிழ்க்கவிதையின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்களிப்போர் யார் என்பதுபற்றியும், அவர்களது

கவிதைகளின் அழகியல் அடிப்படைபற்றியும் ஆராய்வது தனிப்பட்ட ஆய்வாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுவதாகும்.

X

ஆனால் அக்கவிதை இயக்கத்தையும் அதன் கவிஞர்களையும்பற்றி ஆராய்வதற்குமுன்னர், நவீன தமிழ்க்கவிஞர்கள் என்று கொள்ளப்பட முடியாதவர்களாகவும், அதேவேளையிற் பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளின் மதக்குழுவாதக் கவிஞர்களோடு வைத்து எண்ணப்பட முடியாதவர்களாகவும், தமிழ்ப் புலமையாளர் என்று கணிக்கப்படுபவர்களாகவும், கணிசமான அளவு செய்யுளியற்றியவர்களுமாகிய பின்வருவோர்பற்றி நோக்குதல் அவசியமாகும். இவர்கள் பட்டியல் பின்வருமாறு

நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் (1878-1953)
 சுவாமி விபுலாநந்தர் (1892-1947)
 மு. நல்லதம்பி (1896-1951)
 பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை (1901-1969)
 புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை (— 1976)

இவர்களுட் சோமசுந்தரப் புலவர், தாம் இயற்றிய கவர்ச்சிமிக்க குழந்தைப்பாடல்கள்மூலம் ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுபவர். இக்கட்டுரையின் முற்பகுதியிற் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு சோமசுந்தரப்புலவர் குழந்தைப் பாடல்களைவிட வேறுவகையான பாடல்களையும் பாடியுள்ளார் எனினும் இவரது செய்யுளாக்கத்திறன் குழந்தைப் பாடல்களிலேயே முனைப்பாகத் தெரிகின்றதென்பர். ஈழத்துத் தமிழ்க் குழந்தைப் பாடல்கள் மரபிற் பிரதேச வாழ்க்கைமுறைகளைத் தமது பாடல்களில் இடம்பெறச்செய்தவர் இவர்.

முதுதமிழ்ப்புலவர் மு. நல்லதம்பி அவர்களையும் குழந்தைப் பாடல் மரபினுள் வைத்து நோக்கும்பொழுதே அவரது கவிதைத்திறனை அறியலாம். இளைஞர்விருந்து (1958) எனும் தொகுதியில், சிறுர்க்கான இவரது பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

1930 களில் பாடசாலைத் தேவைகளுக்காகக் குழந்தைப்பாடல்கள் எழுதப்படலாயிற்று. 1940இல் இதற்கெனப் போட்டிகள் நடத்தப்பெற்றன. சோமசுந்தரப் புலவர் உட்படப் பலர் இப்போட்டியிற் பங்குபற்றியுள்ளனர்.

சுவாமி விபுலாநந்தரும், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் தொழிலாற் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள்; பன்மொழியறிவு படைத்தவர்கள்; பாரம்பரிய யாப்புப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் படைத்தவர்கள்; மேனூட்டாய்வு முறைகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள். இவர்கள் இருவரும் தமது தமிழ்ப் பாரம்பரியம்பற்றிய ஈடுபாட்டினதும், அதுபற்றிய சிரத்தையினதும் சின்னமாகச் செய்யுளியற்றலைக் கொண்டனர் எனலாம். இவர்கள் பல்வேறு பாட்டியல் வடிவங்களையும் யாப்பு அமைதிகளையும் பரிசோதித்தனர். இவர்களுட் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கிராம வாழ்க்கையைப் புனைவியல் நோக்கிற் (Romanticist) பார்த்தவர். அதனாற் கிராமிய

ஈழத்துத் தமிழ்க்.....

வாழ்க்கையின் பல அமிசங்களை உயர் செய்யுளிலக்கியப் பொருளாக்கியவர். மேனாட்டுக்கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கும் நெறியினை இவர்கள் இருவரும் ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் முக்கிய பண்பாக்கினர் எனலாம்.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, வாழ்ந்த காலத்தும் பின்னரும் கிழக்கிலங்கையின் தமிழ்ப்புலமையின் சின்னமாகப் போற்றப்பட்டவர், போற்றப்படுபவர். பகவத்கீதையை வெண்பா வடிவில் மொழிபெயர்த்தவர்.

ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை (1860-1944) பற்றிய குறிப்பு இல்லாவிடின், ஒரு முக்கியமான அமிசத்தை மறந்தவர்களாவோம். சமூகத்திலுள்ள பிரச்சினைகளைக் கவிதைப்பொருளாகக்கொண்டு ஆசுகவிகள் பாடிப் பலரைத் தாக்கியும் சிலரைப் புகழ்ந்தும் பாரம்பரியச் சமூக அமைப்பிற் பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதிற் புலவர்கள் முக்கியஇடம் பெறுவர். தனிப்பாடல் திரட்டில் இத்தகைய புலவர்கள் பலரைச் சந்திக்கலாம். இம்மரபு சங்கச்செய்யுள் மரபுவழி வருவதே. செய்யுட்பொருள் பற்றி இடைக்காலத்தில் நிலவிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் காரணமாக நமது சமூக அமைப்பில் தமிழ்ப்புலவர்களின் பொதுசன அபிப்பிராய உருவாக்கப்பணி மறக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்துறையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல்முன்று சகாப்தங்களிலும் முக்கிய இடம் பெறுபவர் கல்லடிவேலன் எனப்படும் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள். பேணப்பட்டுள்ள அவரது பாடல்களைவிடப் பேணப்படாதவையும், பேணப்பட்டு அச்சிடப்படாது இருப்பவையுமே முக்கியமானவையாகும். அவற்றில்தான் அங்கதச்சுவை மேலோங்கி நிற்கும். சமூகவரலாற்றுத் தேவைகளை நோக்கியாவது இப்பாடல்கள் வெளிக்கொணரப்படுவது அவசியம்.

வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் சுதேச நாட்டியம் எனும் பத்திரிகையையும் நடத்தினார். அப்பத்திரிகையும் அவரது சமூக விமர்சனக் கடப்பாட்டினைக் காட்டுவதாகும்.

XI

ஈழத்தின் நவீன தமிழ்க்கவிதை “மறுமலர்ச்சி இயக்கத்” துடன் தொடங்குகின்றதென்பர். மறுமலர்ச்சி இயக்கம் 1942இல் தொடங்குகின்றது. இந்த இயக்கத்தினர் மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையை நடத்தினர். இது 1946 வரை சிறப்பாகநடந்து, பின்னர் 1948 இல் புதுமலர்ச்சி பெற்றுப் பின்னர் மடிந்தது.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்துக்கும் ஈழத்தின் நவீன தமிழ்க்கவிதைக்குமுள்ள தொடர்பு அந்த இயக்கத்தின் தோற்றம்பற்றி அதன் ஆரம்பகால உந்துசக்தியாக இருந்த அ. செ. முருகானந்தன் கூறுவதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

“மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் சாதித்த கவிதைப் புரட்சி யுடனே செந்தமிழ் நாடெங்கும் உண்டாகியிருந்த விழிப்புணர்ச்சி, தமிழ் எழுச்சியானது நாளுக்குநாள் வளர்ந்து பாரதியின் அடிச் சுவட்டில் பாரதிபரம்பரையாகக் கவிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும், இலக்கியகர்த்தாக்களும் தோன்றினர். பத்திரிகைகள் பல தோன்றின. நூல்கள் பல உருவாகின. இதனால் எல்லா மக்கள் மத்தியில் மொழி புதிய ஜீவசத்தி பெறலாற்று. புதிய - தமிழில் வானவில் அழகு பிறந்தது. இந்தப் புதிய தமிழின் கவர்ச்சி, அதன் காட்டாற்று வளர்ச்சியின் உத்வேகம் ஈழத்திலும் பர விற்று. 1942ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தின் பலபகுதிகளி லும் இருந்தவர்களைச் சன்னாகம் திசையாக முதலிழுத்து, அதன் பின் யாழ்நகரில் இலக்கிய நண்பர்கள் சங்கமாகப் பரிணமித்து இலக்கியக் கலந்துரையாடல், கிராமங்கள்தோறும் இலக்கிய விழாக்கள், நூல்நிலையம், கையெழுத்துப் பத்திரிகை, முடிவில், “மறு மலர்ச்சி” என்ற பெயரில் ஒரு மாதச்சஞ்சிகையாகவே அந்த எழுத் திலக்கிய எழுச்சி வெளிப்பட்டபொழுது அந்நாள்மட்டில் ஈழகேசரி வாயிலாக அவர்களது எல்லாவித இலக்கியப் பரிசோதனைகளுக்கு ஆதரவளித்துக்கொண்டிருந்த யானும் அதன்பின் அவர்களில் ஒருவ னாகிப் புதியதொரு களத்திற் குதித்தேன்.” (மறுமலர்ச்சிக் காலம் - இலக்கியச் சிறப்பிதழ். தெல்லிப்பழை - 1973)

பாரதியின் தாக்கத்தினை மறுமலர்ச்சி இயக்கக் கவிஞர்கள் எவ்வாறு கண்டுகொண்டனர் என்பதனைக் கீழ்க் கோடிட்ட பகுதி காட்டுகின்றது.

கவிதையாக்கத்தைப் பிரதானமாகச் செய்யுளியற்றல் என்னும் அடிப் படையிலிருந்தே நோக்கிக் கவிதைப்பொலிவுக்குக் கொடுபடவேண்டிய முக்கியத்துவத்திலும் பார்க்க அறிவுத்திறனுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்த இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இக்குரல் புதியதே.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரின் யார் - எவர் விவரங்கள், இவர்கள் பாரம்பரியத் தமிழ்ப்புலமையாளர் மரபின் வழிவந்தவர்களல்ல என்பதைக் காட்டும். இவர்களுட் பண்டிதர்கள் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அத்தகையோர் அப்பட்டத்தை ஒரு கண்ணோட்டமுறைமையாகக் கொள் ளாது, தமிழ்பற்றிய அறிவுத் தகைமைச் சான்றாக மாத்திரமே கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் பாரதிதோற்றுவித்த இலக்கிய ஜனநாயகத்தினுற் கவ ரப்பட்டு, தமிழின் புதிய ஜீவசக்தியில் தாமும் திளைக்க விரும்பியவர்கள். பல்வேறு சமூக மட்டத்தினைச் சார்ந்தவர்கள்.

இவர்களின் வருகை ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியத்திற் புதியன பலவற்றைப் புகுத்துகின்றது. கவிதையென்பது தன்வயப்படுத்தப்பட்ட சமூக உணர்வுகளின், சமூக சிரத்தை பற்றிய கருத்துக்களின் வெளிப்பாடு என்பதையும், கவிதையொன்றன்மூலமாகவே தமது இலக்கிய ஆற்றலைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்தலாம் என்பதையும் தாரகமந்திரமாகக் கொண்ட குழுவினர் இவர்கள். இவர்களுள் அ. ந. கந்தசாமி ஒருவர்தான் கவிதையைவிட வேறுஇலக்கிய வடிவங்களையும் (நாடகம், சிறுகதை, நாவல்) கையாண்டார். ஆனால் அவரும், தான் தானாக நின்று “பேசுவ” தற்குக் கவிதையே சிறந்த வடிவென்று கருதியவர். அவருடைய அரசியல் ஈடுபாடு பத்திரிகைத்துறை அநுபவம் ஆதியனவும் அவரைப் பல்துறைப் பயில்வாளராக்கிற்று.

தமிழகத்து நவீன இலக்கியத்துறையின் வளர்ச்சிகளை ஆக்கபூர்வமாக மாத்திரம் உள்வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். வெறுமனே பிரதிசெய்தல் கூடாது என்ற கோட்பாட்டையும் இவர்கள் நிறுவினர்.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினருள் கவிதைத்துறையைத் தமது ஆக்கஆளுமையின் வாய்க்கால்களாகக் கொண்டவர்கள் நாவற்குழியூர் நடராஜன், சாரதா, மஹாகவி, அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோர் கவிதைத்துறையில் தோன்றிய புதிய உத்வேகம், வளர்ச்சி காரணமாக, இக்காலகட்டம் முதல் ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சியில் முக்கியமானவர்கள் என ஆராய வேண்டியவர்கள் தமக்கென “கவிதைத் தரிசனம்” ஒன்றினைக் கொண்டவர்களாகவுள்ளவர்களே.

மறுமலர்ச்சிக் குழுவிலிருந்து அத்தகைய ஒரு கவிதைத் தரிசனத்துடன் மேலெழும்பியவர்களுள் முக்கியமானவர் மஹாகவி (1972-1971) ஆவார். மஹாகவியின் ஆக்கங்கள் தொகுதிகளாகவும் (வள்ளி, குறும்பா, வீடும்வெளியும்), நெடும்பாடல்களாகவும் (கண்மணியான்கவிதை, ஒரு சாதாரணமனிதனின் சரித்திரம், கந்தப்பசபதம்), கவிதைநாடகங்களாகவும் (கோடை, புதியதொருவீடு) வெளிவந்துள்ளன.

மஹாகவியின் கவிதைபற்றிய மதிப்பீட்டில் இருமுனைப்பாடான நிலைமையொன்று காணப்படுகின்றது.

சண்முகம் சிவலிங்கம் கூறுவது ஒரு முனையாகும். “மஹாகவி தேசிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்து மத்தியதரவர்க்க முற்போக்குச் சிந்தனையைப் பிரதிபலித்தவர் என்பதும், அன்றாட நிகழ்ச்சிகளினதும் அநுபவங்களினதும் அடிப்படையில் யதார்த்தபூர்வமாய், அல்லது மெய்மைகூர்ந்து செய்யப்பட்ட படைப்புகள்மூலம் அந்தச் சிந்தனையைப் புலப்படுத்தியவர் என்பதும், அந்த யதார்த்தபூர்வமான படைப்புக்குத் தேவையான முறையில் செய்யுள் நடையை ஒரு புதிய கட்டத்திற்கு வளர்த்தெடுத்தவர் என்பதும் தெளிவாகின்றது” என்று சிவலிங்கம் கூறுவார். (மஹாகவியின் ‘கோடை 1970 - நூலில் பின்னூரையாக வந்துள்ள மஹாகவியும் தமிழ்க்கவிதையும் என்னும் கட்டுரையிலிருந்து. பக்கம். 71) அவரது நண்பரும் சக கவிஞருமான முருகையன் கூறுவது மஹாகவியின் வாழ்க்கை நோக்கையும், கவிதை

யாக்கப் பண்பையும், அவரது கவிதையின் இயல்பையும் எடுத்துக்கூறுவதாக உள்ளது..." மஹாகவியின் பாட்டுக்கள் எப்படிப்பட்டவை? அவை அமைதியானவை; ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாதவை; சாதுவானவை. இந்த அமைதியும் சாந்தமும் எப்படி ஏற்பட்டன? கவிஞரின் வாழ்க்கை நோக்கே இதற்கு அடிப்படை. முரண்பாடுகளையும், இடர்ப்பாடுகளையும் கண்டாலும் காணாதமாதிரி விடுத்து - இதுதான் உலகஇயல்பு, ஏதோ இயலுமானவரை சமாளிக்க முயல்வோம் - என்ற பார்வைதான் இவரது பாட்டுக்கள் பலவற்றில் ஊடோடி நிற்பது. "எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா, இறைவா, இறைவா" என்று கும்மாளிபோடும் ஆர்வவேகம் மஹாகவியிடம் இல்லையென்றாலும், கிடைத்தவரையில் உலகியல் இன்பங்களைத் துய்த்து, நுகர்ந்து, ஈடுபட்டு, உறவாடி வாழவேண்டும் என்ற வாழ்க்கைப் பற்று அவரிடம் இருந்தது. உலகத்தை உள்ளதுள்ளபடியே ஏற்றுக் கொண்டு அந்த உலகத்தில் இயலுமானவரை சுலபமான ஒரு பாதையிலே நடந்து செல்கையில் கைக்கெட்டும் சுகானுபவங்களை நுகர்ந்து ஈடுபடும் ஒரு வாழ்க்கைத்தத்துவம் இவரது கவிதையின் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது.

ஊர்ப்புறத்து மக்களின் எளிமையான வாழ்க்கையை இலட்சியப்படுத்திக் காணும் ஒரு தன்மையும் "மஹாகவியின்" கவிதைகளில் உண்டு. அவரது வாழ்க்கை இவ்வாறு இருந்தமையால், அவரது கவிதைகளும் சாதுவானவையாக இருந்தன. சராசரி வாசகன் பாடப்புத்தகங்களிலும், கதைப்புத்தகங்களிலும், கட்டுரைப்புத்தகங்களிலும் சந்திக்கக்கூடிய சொற்களும் வாக்கிய அமைப்புக்களுமே அவரது கவிதைகளிற் காணப்படும். ஆனால் சொற்சேர்க்கையின் வரிசை மாற்றங்களினாலும், அவற்றை யாப்பில் அமைக்கும் சமயத்தில் எழும் வியப்பம்சத்தினாலும் அச்சொற்களிடையே இழையோடிச் செல்லும் ஒருவகையான இலேசான நகைச்சுவையாலும் அவர் ஒரு தனிவகையான கவிதைமரபினை உருவாக்கினார். (இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையில் தமிழ் இலக்கிய விழா மலரில் (1972) வெளிவந்துள்ள "ஒரு நூற்றாண்டுக்கால வரலாற்றில் தென்னகமும் ஈழமும்" என்ற கட்டுரையிலிருந்து)

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கூற்றிலுள்ள "யதார்த்தம்" என்பதற்குப் பதிலாக "இயல்புநெறி" என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தினால் முருகையன் கூறுவதற்கும், சிவலிங்கம் கூறுவதற்கும் அடிப்படை வேறுபாடுகள் இருக்காது. முருகையனின் மதிப்பீட்டில், பாம்பின் கால் பாம்பறியும் எனும் வகையில், மஹாகவியின் கவிதையாக்கத்தின் பண்புகள் துலக்கமாகின்றன.

மஹாகவி ஈழத்தின் மிகமுக்கிய கவிஞர்களில் ஒருவர். ஆனால் அவரை முற்போக்குக் கவிஞர் என்று கொண்டுவிடமுடியாது. அவர் வாழ்க்கையை நோக்கிய முறையும், பிரச்சினைகளை அணுகிய முறையும் அவர் சமூக முரண்பாடுகளின் வன்மையை அதிகம் உணர்ந்திராத ஒரு புனைவியல் (Romanticist)வாதியே என்பதை நிரூபிக்கின்றன. இப்பண்பினை அவரது "கந்தப்பசபதம்", "சடங்கு", "ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்" ஆகிய அவரது நெடும்பாடல்களிற் காணலாம்.

மஹாகவியின் கவிதைகள் மிக நுண்ணிதான உணர்திறனுடைய, புலணுணர்வுக் களிப்பிலே திளைக்கும் அவாவுடைய, கிராம வாழ்க்கை ஆதர்சமாகக் கருதுகின்ற ஒரு கவிதை நெஞ்சினை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கவிதை அவரிடத்துப் புலமை நோக்குடன் (intellectual view) தொழிற்படவில்லை. முருகையனுக்கோ கவிதை முற்றிலும் புலமைவாதச் சாதனமாக அமைந்துள்ளது. (Poetry as a form of intellectual argument)

இன்று எம்மிடையே உள்ள கவிஞர்களில் மிகமுக்கியமானவர் முருகையன் ஆவார்.

முருகையனது கவிதைகளிற் காணப்படும் ஒருபண்பு இன்றைய பொதுவான தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சியில் எடுத்துக் கூறவேண்டியதாகும். தமது அரசியற் சித்தாந்தத்தினை (உலகநோக்கினை) பண்பாட்டுடன் நன்கு இணைத்து விளங்கிக்கொண்டு அந்த விளக்கத் தெளிவுடனும், அறிவுத் தொழிற்பாட்டாலும், உள்ளுணர்வுத் தொழிற்பாட்டாலும் வந்த மரபுத்தெளிவுடனும், அதேவேளையில் அடிநிலை மக்கள்பாற் கொண்ட கொள்கைநிலைப்பட்ட நேசத்தால் வரும் கொள்கைக் கடப்பாட்டுடனும், அகண்ட உலகப்பின்னணியில் தமிழையும், தமிழர் பிரச்சினையையும் வைத்து நோக்கும் திறனுடைய கவிஞர்கள் இன்று தமிழில் மிகமிகச் சிலரே. முருகையனை இப்பண்புக்கான முற்றுமுழுதான பிரதிநிதியாகக் கொள்ளலாம். முருகையன் பற்றிய ஆய்வில் அவரது நெடும்பாடல்களும் (நெடும்பகல், ஆதிபகவன்) கவிதை நாடகங்களும் (செழியன் செங்கோல், நித்திலக்கோபுரம், அந்தகனே ஆனாலும், வந்து சேர்ந்தன, குற்றம் குற்றமே, எடுபாடு, அப்பரும் சுப்பரும் முதலியன) முக்கிய இடம் பெறுதல் வேண்டும். மேற்கூறிய பண்புகளின் பூரண வெளிப்பாட்டினை இப்பாடல்களிற் காணலாம்.

ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் தமது கவிதை நோக்கினாலும், ஆக்கத்தினாலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய சமகாலக் கவிஞர்களுள் நவாலியூர் நடராசன், எம். ஏ. நுஃமான், சில்லையூர் செல்வராசன், புதுவை இரத்தினதுரை, பசுபதி, காசிஆனந்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். இவர்களைப்பற்றிய ஆய்வின் வழியாகவே நாம், ஈழத்தில் இன்று காணப்படும் முற்றிலும் புதிய ஒரு உணர்திறனையும், கவிதை அநுபவத்தையும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியும். இப்புதிய கவிதை அநுபவத்தின் எடுத்துக் காட்டாகச் சேரனின் கவிதைகள் அமைகின்றன.

இலங்கையின் வன்னிப் பிரதேச விவசாய அபிவிருத்தி

இரா. சிவசந்திரன்

இலங்கையின் வன்னிப் பிரதேசம் 2924 சதுரமைல் பரப்புடையது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் தீவுகளும் தவிர்ந்த வடமாகாணப் பகுதியே வன்னிப் பிரதேசமென வழங்கப்படும். இதற்குத் தெற்கேயும் கிழக்கேயும் உள்ள சில பகுதிகள் வன்னிப் பிரதேசத்தினுள் அடங்குவனவெனக் கொள்ளப்படுகின்றபோதிலும் இவ்வாய்வு மேற்படி பிரதேசத்தையே வன்னிப் பிரதேசமெனக் கொள்கின்றது. இது இலங்கையின் மொத்த நிலப் பரப்பில் 11 வீதத்தையும், வடமாகாணத்தின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 87.2 வீதத்தையும் கொண்டுள்ளது. மன்னார் மாவட்டம், முல்லைத்தீவு மாவட்டம், வவுனியா மாவட்டம், யாழ்ப்பாணமாவட்டத்தின் வன்னிப் பகுதி (கிளிநொச்சி மாவட்டம்) என்பன இதனுள் அடங்கும். இவை நிர்வாகத்திற்காகப் பதினான்கு உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மன்னாரில் நான்கும், முல்லைத்தீவில் நான்கும், வவுனியாவில் நான்கும், யாழ்ப்பாணமாவட்ட வன்னிப்பகுதியில் இரண்டு மாக அமைந்துள்ளன.

வன்னிப் பிரதேச விவசாய அபிவிருத்தி ஏலவே உள்ள விவசாய நிலங்களில் உற்பத்தித்திறனை அதிகரிப்பதன்மூலமும் புதிய நிலங்களை விவசாயச் செய்கைக்குட்படுத்தி விளைபரப்பினை அதிகரிப்பதன் மூலமும் பெறப்படலாம். இவற்றிற்கான வாய்ப்புகள் இங்கு நிறைய உள்ளன. எனினும் பிரதேசத்தின் பௌதிகச் சூழல், பண்பாட்டுச் சூழல் என்பன இந்நடவடிக்கைகளுக்குப் பல்வேறு தடைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் விளைவிக்கக்கூடியனவாக அமைந்துள்ளன.

நீர்வளம்:

இப்பிரதேசத்தின் பௌதிகத் தடைகளில் முக்கியமானது விவசாயச் செய்கைக்குப் போதிய அளவு நீர்வளம் இன்மையாகும். இங்கு விவசாயச் செய்கைக்கு வருடம் முழுவதும் நீர் பெற முடியாத நிலை உள்ளது. வருடத்தில் அக்டோபர் முதல் சனவரி வரையிலான நான்கு மாதகாலமே இப்பிரதேசம் மழையைப் பெறுகின்றது. வடகீழ் மொன்கூறலும், சூறாவளி இயக்கங்களினாலும் கிடைக்கப்பெறும் இம்மழை மொத்த வருட மழைவீழ்ச்சியின் 65 சதவீதமாகும். நான்குமாதம் பெறப்படும் இம்மழைநீரைத் தேக்கி வைத்தே வருடத்தின் ஏனைய மாதங்களிலும் விவசாயச் செய்கை மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். இதற்காகக் குளங்களில் நீரைத் தேக்கிவைக்கும்முறை வரலாற்றுக்காலம் முதல் இன்றுவரை இப்பகுதிகளில் நிலவிவருகின்றது. இதனால்தான் வன்னிப் பிரதேசக் குடியிருப்புகளிற் பெரும்பாலானவை குளங்களை யண்டியே காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இப்பிரதேசத்தின் காலபோக நெற்செய்கை பாசனநீருடன் மழையை நம்பியதாகவும், சிறுபோகச் செய்கை முற்றாகப் பாசனத்தை நம்பியதாகவும் உள்ளது. மொன்கூன், சூறாவளி மழைகளும் உரிய போக

காலத்தில் கிடைக்குமென்பதில் நம்பிக்கையின்மையே பெரிதும் நிலவுகின்றது. சில காலங்களில் முன்னரும், இன்னும் சில காலங்களில் பின்னரும் இவை கிடைப்பதுண்டு. இதனால் இங்கு விவசாயச்செய்கை நிச்சயமற்ற தன்மை கொண்டதாக அமைகிறது. நீர்ப்பாசன வசதிகளை அதிகரிப்பதன் மூலமே விவசாயத் தொழிலிலுள்ள நிச்சயமற்ற தன்மையைப் பெருமளவுக்கு நீக்கமுடியும்.

இப்பகுதி எங்கும் நீர் பற்றாக்குறை காலபோகத்தின்போது ஓரளவும், சிறுபோகத்தின்போது பெருமளவும் நிலவுகின்றது. அத்துடன் மேட்டு நிலச் செய்கைக்கு நீர் பெறுவது பிரச்சினை நிறைந்ததாகவுள்ளது. வரட்சி நீடிக்கும் காலங்களிலே சில பகுதிகளில் குடிநீர்த் தட்டுப்பாடும் தோன்றுகின்றது. வன்னிப் பிரதேசங்களில் சிறுபோகச்செய்கை முறையாக மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. காலபோகச் செய்கையின் பின்னர் குளத்தில் நிறைந்திருக்கும் நீரின் அளவுக்கேற்பச் சிறுபோகச் செய்கைக்கான பரப்பளவு தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. எனவே விவசாய நிலவளம் நீர்த்தட்டுப்பாட்டினால் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

சிறுபோகத்திற்கு நீர் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதற்குக் குளங்களின் கொள்ளளவு போதாதுள்ளமையும் காலபோகத்தின்போது விவசாயிகளால் நீர் விரயமாக்கப்படுவதும் முக்கிய காரணிகளாகும். பாசனவசதி வழங்கப்படும் வன்னிப் பகுதிகளில் விவசாயிகளைக்கூட்டி விதைப்புநாள், அறுவடை நாள் என்பன தீர்மானிக்கப்பட்டே குளத்துநீர் திறந்துவிடப்படுதல் வழக்கமாகும். இதனைப் பலர் அலட்சியப்படுத்திச் சிலர் முந்தியும், இன்னும் சிலர் பிந்தியும் விதைப்பினை மேற்கொள்வதால் திறந்துவிடப்படும் நீர் விரயமாக்கப்படுகின்றது. மேலும் சில விவசாயிகள் தேவைக்கு மிஞ்சிய அளவு நீரைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

வன்னிப் பிரதேச விவசாய அபிவிருத்திக்குரிய முக்கிய தடையாக விளங்கும் போதிய நீர்வளமின்மையை நீக்குவதற்கு, நீர்ப்பாசனக் குளங்களின் கொள்ளளவைக் கூட்டுவதற்கு முயற்சி எடுத்தல்வேண்டும். மேலும் வன்னிப் பிரதேசத்திலுள்ள ஆற்றுவடிநிலங்கள்பற்றிப் பூரண ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுப் புதிய பல குளங்கள் அமைக்கப்படுதல்வேண்டும். குளத்துநீரை வீண்விரயமாக்காது சிக்கனமாகப் பயன்படுத்துவதற்கும் வழிவகைகள் காணப்படுதல் வேண்டும். பயிர்களின் பருவங்களுக்குத் தேவையானதும் பயிர்வகைகளுக்குத் தேவையானதுமான நீரின் அளவு பற்றிய விவசாய அறிவை விவசாயிகளுக்குப் புகட்டுதல் சிக்கனப் பயன்பாட்டிற்கு வழிகாட்டுமெனலாம்.

குடித்தொகை அம்சங்களும் தொழில் வலுவும்:

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே குடியிருப்புகள் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. இங்கு தூர்ந்தநிலையில் காணப்படும் குளங்கள்பலவும் இண்டாந்தர வளர்ச்சிபெற்ற காட்டுப்பகுதிகளும் முன்னர் குடியிருப்புகள் ஆங்காங்கே அமைந்திருந்து பின்னர் கைவிடப்பட்டமையைக் காட்டுவனவாக உள.

வன்னிப் பிரதேசம் இலங்கையின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 11.7 சதவீதமாக இருந்தபோதிலும் நாட்டின் மொத்தக் குடித்தொகையில் 1.8 சதவீதத்தையே அடக்கியுள்ளது. வடமாகாணத்தில் மொத்த நிலப்பரப்பில் வன்னி 87.2 சதவீதத்தைக் கொண்டிருந்தும் அதன் மொத்தக் குடித்தொகையில் 26 சதவீதத்தினரே இங்கு காணப்படுகின்றனர். குடியடர்த்தி சதுரமையலுக்கு 77 பேராகவுள்ளது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சதுரமையலுக்கு 1513 பேர் காணப்படுகின்றனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப்பகுதி போன்ற குடிச்செறிவு மிக்க பகுதிகளிலிருந்து இப்பகுதிக்குக் குடித்தொகையை நகர்த்துவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உள. வன்னிப் பிரதேசக் குடியேற்றத் திட்டங்களில் 70 சதவீதத்தினர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பகுதிகளிலிருந்து குடிபெயர்ந்துவந்து இங்கு வசதியுடன் வாழ்வதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மிகையான குடித்தொகைநிலை தோன்றிவிட்டது. அளவுக்கு மிஞ்சிய தரைக்கீழ் நீர்ப்பாவனையால் உவர்நீர்ப்பகுதிகள் அதிகரித்துவருகின்றன. பயிர்விளைபரப்புகள் பெருமளவுக்குக் குடியிருப்பு நிலங்களாக மாற்றப்பட்டுவருகின்றன. காணிகளின் விலைகள் பெருமளவு அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றன. எனவே இப்பகுதியிலிருந்து மக்களை வன்னிப் பிரதேசத்திற்குக் குடிநகர்த்தும் நடவடிக்கைகள் வேகமாக மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். பொருளாதார, சமூக, அரசியல் ரீதியில் இவை பெரும் பயனளிக்கத்தக்கவை. இப்பிரதேசத்தில் வன்னியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டோர் அல்லாதோர் என்ற பிரதேச வேறுபாடு அரசியல்வாதிகளால் ஓரளவுக்கு வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது குடிநகர்வைப் பாதிக்கும். இம்மனப்பாங்கு வளர்வதைத் தடுக்கும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுதல்வேண்டும்.

வன்னிக் குடித்தொகையில் 83 சதவீதத்தினர் கிராமமக்களாவர். குடித்தொகையில் ஆண்கள் அதிகமாக உள்ளனர். 100 பெண்களுக்கு 122 ஆண்கள் என்ற விகிதத்தில் பால்விகிதாசாரம் அமைந்துள்ளது. பழைய கிராமங்களில் குடும்பங்களை விட்டுவிட்டுத் தொழில்நாடி ஆண்கள் தனியாக இங்கு வந்திருக்கும் நிலையே இதற்குக் காரணம். இப்பகுதிகள் முறையாக அபிவிருத்தியடையாமையே குடும்பத்துடன் இவர்கள் வந்திருக்கத் தயங்குவதற்கான பிரதான காரணமாகும். வன்னிக் குடித்தொகையில் 43 சதவீதத்தினர் 14 வயதுக்குட்பட்ட இளம்வயதுப் பிரிவினராக உள்ளனர். தொழில் புரியும் ஒவ்வொருவரிலும் 6 பேர் தங்கி வாழும் நிலை இங்கு உள்ளது. வன்னிப் பிரதேசம் தமிழர் பாரம்பரியப் பிரதேசத்தின் ஒருபகுதியாகும். மொத்தக் குடித்தொகையில் 91 சதவீதத்தினர் தமிழ் பேசும் மக்களாகவும் 58 சதவீதத்தினர் இந்துமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் உள்ளனர்.

வன்னிப் பிரதேசத்தின் மொத்தக் குடித்தொகையில் 31 சதவீதத்தினர் தொழில்வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளனர். இங்கு முக்கிய தொழிறுறை விவசாயமே ஆகும். மொத்தக் குடித்தொகையில் 20 சதவீதத்தினரும், தொழில்வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளவர்களில் 65 சதவீதத்தினரும் விவசாய உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதில் ஆண்களின் பங்கு 93 சதவீதமாகவும் பெண்களின் பங்கு 7 சதவீதமாகவும் உள்ளது. பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் தொழிலாற்றும் பண்பு இங்கு மிகவும் குறைந்தளவி

இலங்கையின் வன்னிப்.....

லேயே காணப்படுகின்றது. பெண்களின் தொழிலாற்றுப் பண்பை வளர்ப்பதும், கூலித்தொழிலாளராகக் காணப்படுவோரை நிரந்தர விவசாயச் செய்கையில் ஈடுபடவைப்பதும் விவசாய அபிவிருத்திக்கு இன்றியமையாததாகும்.

பொதுவாகக் கூலித்தொழிலாளர் பற்றுக்குறை இங்கு காணப்படுகின்றது. நிலம் பண்படுத்தல், அறுவடை, சூடுமிதிப்பு போன்றன இடம் பெறும் காலங்களில் கூலித்தொழிலாளரைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாமல் 58 சதவீதமான விவசாய உற்பத்தியாளர் இடர்ப்படுகின்றனர். விவசாயிகளுக்கு ஒரே காலங்களில் கூலித்தொழிலாளர் தேவைப்படுவதே பற்றுக்குறை ஏற்படுவதற்கான பிரதான காரணியாகும். கூலித்தொழிலாளர்களாக மலைநாட்டுத் தமிழர்களே பெருமளவுக்கு இங்கு பணியாற்றுகிறார்கள். இவர்களுள் சிலர் நிரந்தரமாக இப்பகுதிகளில் வாழ்பவர்களாகும். பலர் பருவகாலங்களுக்குக் குழுக்களாக இடம்பெயர்ந்து இங்கு வருகின்றார்கள். குழுக்களாக வருகைதருவோர் நிலம் பண்படுத்துதல், அறுவடை, சூடுமிதிப்பு போன்ற வேலைகளைப் பொருத்தத்தின் அடிப்படையில் பெற்றுச் செய்வதும் உண்டு.

பயிர்நிலங்களும் நிலவாட்சி முறையும்:

வன்னிப் பிரதேச விவசாயி ஒருவருக்குத் தேவையான சிக்கன நில அளவு பற்றித் தீர்மானித்தல் கடினமாகும். நிலத்தின் உற்பத்தியானது மண்வளம், பாசனவசதி, பயிர்வகை, விவசாயிகளின் முயற்சி போன்ற பல அம்சங்களில் தங்கியுள்ளதே இதற்கான காரணமெனலாம். பயிர்நில அளவுகளும், நிலவாட்சி முறைகளும் பரம்பரை விவசாயக் கிராமங்களில் வேறுபட்டும், குடியேற்றத் திட்டங்களில் வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன. பரம்பரைக் கிராமங்கள் வன்னிப் பிரதேசத்தின் கரையோரப்பகுதிகளில் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. குடியேற்றத் திட்டங்கள் நடுவில் அமைந்துள்ளன. குடியேற்றத் திட்டங்களில் அரசாங்கமே ஒருவருக்குரிய நில அளவைத் தீர்மானிக்கிறது. இதனால் விவசாய நிலவுடைமையில் ஏற்றத்தாழ்வற்ற ஒழுங்குநிலை குடியேற்றத் திட்டங்களில் காணப்படுகின்றது. பரம்பரை விவசாயக் கிராமங்களில் தலைக்குரிய விவசாய நிலங்கள் ஏற்றத்தாழ்வான நிலையிற் காணப்படுகின்றன. மேலும் இவை பல துண்டுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

வன்னி விவசாயிகள் தமக்குச் சொந்தமான தாழ்நிலத்தில் 85 சதவீதத்தையே காலபோகச் செய்கைக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். சிறுபோகச் செய்கைக்கு 16 சதவீத நிலமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. நீர் பற்றுக்குறையால் நிலவளம் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படாமையை இது காட்டுகின்றது.

மேட்டுநிலப் பயன்பாடு பொதுவாக வன்னி எங்கும் குறைவாகவே உள்ளது. பண்படுத்தப்பட்டுள்ள மொத்த மேட்டுநிலத்தில் 48 சதவீதமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மேட்டுநிலப் பயன்பாட்டுக் குறைவுக்கு நீர்வசதி இன்மையே காரணமாகும்.

நிலப்பயன்பாடு:

வன்னிப் பிரதேச நிலப்பயன்பாட்டைத் தாழ்நிலப்பயன்பாடு. மேட்டு நிலப்பயன்பாடு என இருபிரிவாகப் பிரிக்கலாம். தரையுயர வேறுபாடு, மண்பாகுபாடு என்பன ஓரளவுக்கு இப்பிரிவுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. பொதுவாக நீர்ப்பாசன வசதி பெறும் பரப்புகள் தாழ்நிலம் எனவும், அவ்வாறற்றவை மேட்டுநிலமெனவும் கொள்ளப்படுகின்றன.

தாழ்நிலத்தில் முக்கியமாக நெற்செய்கையே இடம்பெறுகின்றது. வருவாயைப் பொறுத்தும் இதுவே முதன்மையானது. பொதுவாக ஆண்டிற்கு இரு போகங்களில் நெற்செய்கை இடம்பெறுகின்றது. அவை காலபோகச் செய்கை என்றும், சிறுபோகச் செய்கை என்றும் வழங்கும். காலபோகச் செய்கையின் ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் பருவமழையை நம்பியிருப்பினும் பின்னர் தேவைப்படும்போது நீர்ப்பாசனம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சிறுபோகச் செய்கை முழுமையாக நீர்ப்பாசனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதனால் தலைக்குரிய சிறுபோகச் செய்கைக்கான பரப்பளவு அவ்வப்பகுதிப் பாசனக்குளத்தில் காலபோகத்தின்பின் தேங்கியிருக்கும் நீரின் கொள்ளளவைப் பொறுத்துக் காலத்துக்குக்காலம் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. வன்னிப் பிரதேசத்தின் சிலபகுதிகளில் விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமான காணிகளில் சிறுபோகச் செய்கை அனுமதிக்கப்படாது மாரிகாலங்களில் குளங்களாகக் காணப்படுகின்ற பாரியகுளத்துக்கு அண்மையாகவுள்ள தாழ்வான பகுதிகளில் சிறுபோகச் செய்கைக்குரிய நிலங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இன்னும் சில பகுதிகளில் குளங்களுக்கு அண்மையாகவுள்ள காணிகள் விவசாயிகள் அனைவராலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பாசனநீர் வீணாகாமல் தடுப்பதே இம்முறைகள் பின்பற்றப்படுவதன் பிரதான நோக்கமாகும்.

இளைஞர் திட்டங்களில் பாசனவசதி பெறும் நிலங்களில் உபஉணவுச் செய்கையே பிரதானமாக இடம்பெறுகின்றது. இதில் மிளகாய்ச் செய்கை, வெங்காயச் செய்கை என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. உபஉணவுச் செய்கை, குறைந்த பரப்பளவில் கூடிய வருமானத்தை அளிக்கக்கூடியது. நெற்செய்கைக் குடியேற்றத்திட்டப் பகுதிகளில் நெல்லே பயிரிடப்பட வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு உள்ளது. இது சிறந்த நிலப்பயன்பாட்டிற்குத் தடையாக அமையலாம். பாசனவசதி சிறுபோகத்திற்குக் குறைந்த பரப்பளவுக்குக் கிடைக்கும்போது விவசாயிகள் தமது தாழ்நிலத்தில் உபஉணவுச் செய்கையை மேற்கொண்டால் கூடிய வருமானத்தைப் பெறமுடியும். எனவே விளைவிக்கும் பயிர்வகைகளைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை விவசாயிகளுக்கே அளிக்கப்படவேண்டும்.

மேட்டுநிலங்கள் குடியிருப்புக்கும் அதனோடு தொடர்பான நிலப்பயன்பாட்டிற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பொதுவாக மேட்டுநிலத்திலே நிலையான பயிர்வகைகளும் உபஉணவுச் செய்கையும், கால்நடை, கோழி வளர்ப்பும் குறைந்தளவு மானாவாரி நெற்செய்கையும் இடம்பெறுகின்றன. உபஉணவுச் செய்கையில் உளுந்து, நிலக்கடலை, மிளகாய், வெங்காயம், மரவள்ளி என்பன செய்கைபண்ணப்படுகின்றன. நிலையான மரப்பயிர்களுள் தென்னை முதன்மைவகிக்கிறது. மா, பலா, எலுமிச்சை, தோடை,

முருங்கை, வாழை, பனை என்பனவும் ஓரளவுக்குக் கொய்யா, பப்பா, மாதுளை போன்ற பழமரங்களும் செய்கைபண்ணப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளில் மரப்பயிர்களை வளர்ப்பதற்குரிய வாய்ப்பு நிறைய இருந்தும் அவை குறைந்தளவே வளர்க்கப்படுகின்றன. சில பகுதிகளில் காட்டு விலங்குகளால் இவை அழிக்கப்படுவதும் உண்டு.

பொதுவாக மேட்டுநிலப்பயன்பாடு இங்கு குறைவாக இடம்பெற்றிருந்தது. மேட்டுநிலத்திற்கு நீர்பெறுவதில் உள்ள இடரே இதற்கான முக்கிய காரணியாகும். மேட்டு நிலங்களில் உள்ள கிணறுகளும் தரைக்கீழ் நீர்வளம் இன்மையால் விரைவில் வரண்டுவிடுகின்றன. மேட்டுநிலப்பயன்பாட்டை அதிகரிப்பதனால் விவசாயிகள் அதிக வருமானத்தைப் பெற முடியும். மேட்டுநிலத்திற்கு ஏற்ற நீர்ப்பாசன வசதியை அளிக்க அரசாங்கம் முயலவேண்டும். வவுனிக்குளத் திட்டத்தில் இது பெரும் பயனளித்துள்ளது. குழாய்க்கிணறுகள் மூலம் மேட்டுநிலப் பாசனத்தை அதிகரிக்கமுடியும். இதற்கான ஆய்வுகள் இப்பிரதேசத்தில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். மன்றார்ப் பகுதியில் குழாய்க்கிணறு நீர்ப்பாசனத்திட்டங்கள் நற்பயனை அளித்துவருகின்றன.

பொதுவாக வன்னிப்பிரதேச நிலப்பயன்பாட்டு முறையில் சிலமாற்றங்களைப் புகுத்தலாம். காலபோக நெற்செய்கையின் பின்னர் அதிக வருமானத்தைத் தரத்தக்க உபஉணவுப் பயிர்களைப் பயிரிடுவதில் அக்கறை காட்டலாம். நிலம் செறிவாகப் பயன்படுத்தப்படுவதற்குப் பயிர்ச்செய்கை பன்முகப்படுத்தப்படுதல் அவசியம். இது தொடர்பாக எவ்வெக்காலங்களில் எப்பயிர்கள் பயிரிடலாமென்ற பயிர்வகைக்குறிகாட்டி தயாரித்தளித்த விவசாய உத்தியோகத்தர்கள் விவசாயிகளுக்கு உதவுதல் வேண்டும்.

விலங்குவளர்ப்பு:

இப்பகுதிவாழ் விவசாயக் குடும்பங்கள் பெருமளவுக்குத் தமது சொந்தத் தேவை கருதியே கால்நடை, கோழிவளர்ப்பில் ஈடுபடுகின்றார்கள். கால்நடையில் பசு முதன்மையானது. 65 சதவீதமான விவசாயிகளிடம் பசுக்கள் காணப்படுகின்றன. சராசரியாக ஒருவர் 4 பசுக்களை வளர்க்கின்றார். உழவுத்தேவைக்கென 37 சதவீதத்தினரிடம் எருதுகள் காணப்படுகின்றன. ஆடு, எருமை என்பன மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. 63 சதவீதத்தினர் கோழிவளர்ப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். சராசரி ஒருவரிடம் 6 கோழிகள் காணப்படுகின்றன. கோழிவளர்ப்பு வர்த்தக நோக்கில் இடம்பெறின் அதிகவருமானத்தை விவசாயிகள் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும். கால்நடை வளர்ப்பு அபிவிருத்தி செய்யப்படவேண்டும். இதற்கு மேய்ச்சல் நிலம் பற்றாக்குறையாக இருப்பது முக்கிய தடையாக உள்ளது. குடியேற்றத்திட்டங்கள் உருவாக்கப்படும்போது மேய்ச்சல் நிலத்திற்கெனக் குறிப்பிடத்தக்கவளவு பரப்பு ஒதுக்கப்பட்டு, அது அத்துமீறி ஆக்கிரமிக்கப்படாது பாதுகாக்கப்படவேண்டும். நல்ல இனப்பசுக்கள் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க வழிவகை செய்யப்படுவதோடு பால் சேகரிப்பு வசதிகளையும் அரசு ஏற்படுத்தவேண்டும். மிருக வைத்தியர்களின் சேவையும் வசதியாகக் கிடைக்கக்கூடியதாக அமைதல்வேண்டும். கால்நடை, கோழி வளர்ப்பு

இப்பகுதியில் நல்லமுறையில் அபிவிருத்தி செய்யப்படக்கூடிய வாய்ப்புகள் உள்ளன.

விவசாயத் தொழில்நுட்ப முறைகள்:

விவசாய நடவடிக்கைகளைச் செறிவான முறையில் மேற்கொண்டு ஏக்கருக்குரிய விளைவை அதிகரிப்பது விவசாய அபிவிருத்தியின் முக்கிய அம்சமாகும். எமது விளைபரப்பை அதிகரிப்பதற்கு காட்டிய அக்கறை அளவுக்கு விளைவை அதிகரிக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டிருந்தால் நாடு உணவில் தன்னிறைவை என்றோ பெற்றிருக்குமெனப் பலர் விமர்சிப்பர். ஏக்கருக்கான விளைவை அதிகரிப்பதற்கு ஓரளவு இயந்திரமயமாக்கல், நவீன முறைகளைப் புகுத்துதல், விவசாயிகளை ஊக்குவிக்கக்கூடிய உதவிகளை அளித்தல் என்பன இன்றியமையாதவை.

உழவு:

வன்னிப் பிரதேசத்தின் 90 சதவீதத்திற்கு மேற்பட்ட விவசாயிகள் உழவுக்கும், சூட்டிப்பதற்கும் உழவு இயந்திரத்தையே பயன்படுத்துகின்றார்கள். விவசாய நிலங்கள் சராசரியாக நான்குமுறை உழுது பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இயந்திர உழவு மேற்கொண்ட பின்னர் சிலர் ஓரிரு உழவுக்கு மாட்டையும் பயன்படுத்துவர். மேட்டுநிலத்தைப் பயன்படுத்தவே ஒப்பீட்டளவில் அதிகளவுக்கு மாட்டுழவு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

உழவுப் பற்றாக்குறை இங்கு முக்கிய பிரச்சினையாகவுள்ளது. சொந்தமாக உழவு இயந்திரம் வைத்திருப்போர் தொகை மிகக்குறைவே. தூர இடங்களில் இருந்தும் எடுத்துக்காட்டாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பகுதிகளில் இருந்தும் உழவு இயந்திரங்கள் பருவகாலங்களுக்கு இங்கு கொண்டுவரப்படுகின்றன. எனினும் தேவையானபோது உழவு இயந்திரம் கிடைக்காமல் 60 சதவீதத்தினர் உழவு காலத்தைப் பிற்போடவேண்டி நேரிடுகின்றது. இது பல பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். பாசனவசதி பெறப்படும் பகுதிகளில் இந்நிகழ்வு அதிக பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தும். உழவு இயந்திரத் தட்டுப்பாட்டை நீக்குவதற்கு அரசாங்கம் இயந்திரத்தின் விலையைக் குறைப்பதோடு அதனை எளிதான முறையில் விவசாயிகள் பெற்றுக்கொள்ள ஆவன செய்தல் வேண்டும். கிராமங்கள்தோறும் அரசாங்க உழவு இயந்திர நிலையங்களை ஏற்படுத்தி விவசாயிகளுக்கு இயந்திரத்தை மலிவாக வாடகைக்கு விடுதல்வேண்டும். தற்பொழுது சிலநிலையங்கள் இருப்பினும் இவை சரியான முறையில் செயற்படுவதில்லை. இவற்றினை நல்ல நிர்வாகத்தின்கீழ்க் கொண்டுவருதல் அவசியம். இயந்திர உதிரிப்பாகங்கள் மலிவாகவும், கிராமங்களுக்கு அண்மையாகவும் கிடைக்கக்கூடியவாறு வசதிகளை ஏற்படுத்தலும் இன்றியமையாததாகும். மேலும் விவசாயிகளிடம் சிறு உழவு இயந்திரப்பாவையை அதிகரிக்க நடவடிக்கை எடுக்கலாம். சிறு உழவு இயந்திரப்பாவை இளைஞர் திட்டங்களின் அபிவிருத்திக்கும் ஏனைய மேட்டு நிலப் பயிர்ச்செய்கை அபிவிருத்திக்கும் நற்பயனை அளிக்கக்கூடியது.

விதைப்பு முறை:

ஓரளவு மழைபெய்து பெருமழை பெய்வதற்கு முன்னர் ஓரளவு காய்ந்த தரையில் விதைநெல்லை வீசிவிதைக்கும் புழுதிவிதைப்பு முறையே 90 சதவீத

மான விவசாயிகளும் பின்பற்றும் முறையாகும். மன்னூரில் கட்டுக்கரைக் குளத்தையண்டிய பகுதிகளிலும், குளத்திற்கு அண்மையாக அமைந்துள்ள ஏனைய சில விவசாயப் பகுதிகளிலும் நிலத்தைச் சேருக்கியபின்னர் முளைகட்டி வீசிவிதைத்தல்முறை பின்பற்றப் படுகின்றது. நாற்றுநடுகை, நிரைவிதைப்பு ஆகிய முறைகள் அதிக விளைவைத் தரத்தக்கவை, எனினும் இவை பின்பற்றப்படாமையுக்கு உரியகாலத்தில் நீர் கிடைக்காமை, கூலித்தட்டுப்பாடு, போதிய முதலின்மை என்பன காரணங்களாக அமைகின்றன.

விதையினம்:

இப்பிரதேசங்களில் பி. ஜி. 11 - 11, எச் 4, 62/355 ஆகிய உயர்விளைச்சல் தரக்கூடிய நவீன நெல்லினங்களையே 80 சதவீதமான விவசாயிகளும் கால போகத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சிறுபோகத்தின்போது 40 சதவீதமான விவசாயிகள் பாரம்பரிய நெல்லினங்களையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். நவீன நெல்லினத்தைப் பயன்படுத்துகின்றபோதிலும் இவர்களிடம் விதையினத்தின் தூய்மையைப் பேணுதல் பற்றிய தெளிவான அறிவு காணப்படவில்லை. சொந்தத்தில் விதைநெல் சேமித்து வைக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதால் விதைநெல்லின் தூய்மை, நம்பும் தன்மை என்பன சந்தேகத்திற்குரியனவே. விதைநெல்லை 2-3 வருடத்திற்கொருமுறை மாற்றும் வழக்கத்தைக் குறைந்த தொகையினரே பின்பற்றுகின்றனர். தரம் குறைந்த விதை நெல்லை அரசாங்க நிறுவனங்களிடமிருந்து பெற்ற கசப்பான அனுபவங்களின் காரணமாகவே விதைநெல்லை மாற்றுவதற்கு இவர்கள் அஞ்சுகின்றனர். எனவே விதைநெல் வழங்குதல் தொடர்பான ஊழல்கள் விரைந்து களையப்படுதல் வேண்டும். பெருமளவு பொருட்செலவில் மேற்கொள்ளப்படும் விவசாய ஆராய்ச்சிகளின் நற்பயன்களை விவசாயிகள் முறையாகப் பெறுவதற்கு இவை தடையாக விளங்குகின்றன.

உரப்பாவனை:

நல்லின விதைகள் அதிக விளைவைத் தருவதற்கு கமத்தொழில் திணைக்களத்தினரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட அளவு இரசாயன உரங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதோடு அவை தக்க தருணங்களிலும் இடப்படுதல் வேண்டும். வன்னிப் பிரதேச விவசாயிகளில் 90 சதவீதத்தினரும் இரசாயன உரங்களையே பயன்படுத்துகின்றனர். இவற்றை எந்தெந்தத் தருணங்களில் பயன்படுத்தவேண்டுமென்பதில் தெளிவின்மையே பெரும்பாலான விவசாயிகளிடம் நிலவுகின்றது. இரசாயன உரத்துடன் சிறிய அளவில் எரு, குப்பை, குழை போன்ற இயற்கைப் பசளைகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பயன்படுத்தப்படும் உரத்தொகை அளவு ஏக்கருக்கு 140 இரூத்தலில் இருந்து 350 இரூத்தல்வரை வேறுபடுகின்றது. குடியேற்றத் திட்டங்கள், இளைஞர் திட்டங்களில் கூடியளவு உரம் பயன்படுத்தப்பட, பாரம்பரியக் கிராமங்களில் குறைந்தளவு உரமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. கூடியளவு உரத்தினைப் பயன்படுத்திய விவசாயிகள் நல்ல உற்பத்தியைப் பெறமுடிந்தது.

விவசாயிகள் தத்தமது பகுதிப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்திலிருந்தே (ப. நோ. கூ. சங்கம்) உரத்தினைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். உரம் போதிய அளவு கிடைக்காமையும், தேவையான தருணங்களில் கிடைக்

காமையும் முக்கிய பிரச்சினைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குறைபாடுகள் நீக்கப்படவேண்டும். அண்மைக்காலப் பெற்றோலிய நெருக்கடி காரணமாக உரத்தின் விலை அதிகரித்துச் செல்கின்றது. சர்வதேச சந்தையில் உரத்தின் விலை அதிகரிப்பினும் விவசாயிகளுக்கு மானிய அடிப்படையில் மலிவாக உரம் கிடைக்க வழிகாணவேண்டும். மேலும் இரசாயன உரப்பாவனை பற்றித் தெளிவான அறிவை விவசாயிகள் பெற்றுக்கொள்ள நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுதல் இன்றியமையாததாகும்.

களை அகற்றுதல்:

இப்பிரதேசத்தில் நெல்லுடன் வளரும் நெற்சப்பி, கோழிச்சூடன், கோரைவகைப்புல் போன்ற களைகள் உரத்தின் பயனை உறிஞ்சி நெல் வளர்ச்சியைப் பாதிக்கின்றன. இதனைத் தடுப்பதற்கு இங்கு பெருமளவு இரசாயனக் களைநாசினிகளே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கூலித்தட்டுப்பாடு, அதிக செலவினம் என்பன காரணமாகக் கைகளால் களை அகற்றும் நடவடிக்கைகள் குறைந்த அளவே இடம்பெறுகின்றன.

பூச்சி, புழு, நோய்க் கட்டுப்பாடு:

விளைபயிர்களைப் பூச்சி, புழுக்களும், பங்கசு, பக்ரீரியா, வைரசு போன்ற நுண்ணுயிர்க் கிருமிகளும் தாக்குகின்றன. இதனால் கிருமிநாசினி பாவித்துப் பாதுகாப்பைப் பேணுவதில் இப்பிரதேச விவசாயிகள் பொதுவாக அக்கறை கொண்டிருந்தனர். அதிகமானோர் முன்னெச்சரிக்கையாக வன்றி நோய்கண்ட பின்னரேயே நாசினியைப் பயன்படுத்துவதால் அதிக பயனைப் பெறமுடியவில்லை.

பொதுவாக விவசாயிகளுக்குக் களைநாசினி, கிருமிநாசினிபற்றியும், அவற்றின் பயன்பாடுபற்றியும் தெளிவான அறிவு காணப்படவில்லை. நாசினி, ப. நோ. கூ. சங்கத்திலிருந்து போதியளவு கிடைப்பதில்லை என்பதும், கிடைப்பதுகூட உரியகாலத்தில் கிடைப்பதில்லை என்பதும் பல விவசாயிகளது குறைபாடாகக் காணப்பட்டது. நாசினி தெளிகருவிகள் பெறுவதிலும் விவசாயிகள் இடர்ப்படுகின்றனர்.

அறுவடை, சூடித்தல்:

பொதுவாகக் கூலித்தொழிலாளர் பற்றாக்குறை நிலவுவதால் நெல் அறுவடை பொருத்தத்தின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பொருத்தக்கூலி ஏக்கரளவில் அல்லது நெல் விளைவைப் பொறுத்துத் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. சூடிப்புக்கு உழவு இயந்திரமே பெருமளவுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பொருத்தத்தின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும் இப்பணி விரைவாகவும், செலவுச் சுருக்கமாகவும் நிறைவுபெற உழவு இயந்திரப் பயன்பாடு உதவுகின்றது.

பொதுவாக வன்னிப்பிரதேச விவசாயச் செய்முறைகள் நவீனமயமாக்கப்பட்டுவருகின்றன. இவை நமது சூழலுக்குப் புதிய தொழில் நுட்பங்களாகையால் பல்வேறு பிரச்சினைகளை விவசாயி எதிர்கொள்ளவேண்டி

இலங்கையின் வன்னிப் .....

நேரிடுகின்றது. உழவு இயந்திரத் தட்டுப்பாடு, நவீன உள்ளீடுகள் பற்றிய தெளிவான அறிவின்மை என்பன இவற்றுள் முக்கியமானவையாகும். இப்பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படுதல் அவசியம். இப்பகுதியில் நவீன விவசாயச் செய்முறைகளை முறைப்படி புகுத்தினால் தற்போதைய உற்பத்தியை இரண்டு மூன்று மடங்காக அதிகரிக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் உள்ளன.

விவசாய உற்பத்தி:

வன்னிப் பிரதேச விவசாயத்தில் நெல் உற்பத்தியே முதன்மை பெறுகின்றது. காலபோகத்தில் முக்கியமாகவும், பாசனவசதியுள்ள பகுதிகளிலே சிறுபோகத்தில் குறைந்த அளவிலும், நெல் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது. மேட்டுநிலங்களில் உபஉணவு உற்பத்தியும் நிரந்தரப் பயிர் உற்பத்தியும் ஓரளவுக்கு இடம்பெறுகின்றன. இப்பகுதியில் அமைந்துள்ள இளைஞர் திட்டங்களில் உபஉணவு உற்பத்தியே முக்கியத்துவம் வகிக்கின்றது.

இப்பிரதேசத்தில் ஏக்கருக்குரிய நெல் உற்பத்தி 20 புசலிலிருந்து 90 புசல்வரை கிடைக்கின்றமையை ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. பாரம்பரிய மாணவாரிச் செய்கையை நம்பியுள்ள கிராமங்களில் உற்பத்தி குறைவாகவும், பாசனவசதி பெறும் பாரம்பரியக் கிராமங்களிலும், குடியேற்றத்திட்டங்களிலும் உற்பத்தி அதிகரித்தும் காணப்படுகின்றது. பாசனவசதிகளை ஏற்படுத்துவதன்மூலமும், நவீன செய்முறைகளைப் புகுத்துவதன்மூலமும், உள்ளீடுகளை அதிகரிப்பதன்மூலமும் இப்பகுதி நெல் உற்பத்தியை அதிகரிக்க முடியும். இப்பகுதிகளில் தண்ணீர் பற்றாக்குறை நிலவுவதால் சிறுபோகச் செய்கை குறிப்பிடும்படியாக இடம்பெறுவதில்லை. இது உற்பத்திக்குரிய நிலவளமும் மனிதவளமும் வருடத்தின் அரைவாசிக்காலத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படாதுள்ளமையைக் காட்டுவதாகும். பாசனவசதியை அதிகரிப்பதன்மூலம் அதிக உற்பத்தியைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு.

இளைஞர் திட்டங்களில் இடம்பெறும் உபஉணவுச் செய்கையில் மிளகாய், வெங்காயம் என்பன முறையே முக்கியத்துவம் வகிக்கின்றன. இங்கு சராசரி ஏக்கருக்குரிய மிளகாய் உற்பத்தி 12 அந்தராகவும் ஏக்கருக்குரிய வெங்காய உற்பத்தி 100 அந்தராகவும் உள்ளது. ஆய்வின்போது கிடைத்த தகவல்களின்படி ஏக்கருக்கான ஆகக் கூடிய மிளகாய் உற்பத்தி 23 அந்தராகவும், வெங்காய உற்பத்தி 160 அந்தராகவும் காணப்பட்டது. ஆகக் கூடிய உற்பத்தியை எட்டக்கூடியளவுக்குச் சராசரி உற்பத்தியை அதிகரிக்க வாய்ப்புக்கள் உள்ளன.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் உற்பத்தியாகும் முக்கிய பயிர்களின் ஏக்கர் ஒன்றிற்கான உற்பத்தி வருமானம், உற்பத்திச் செலவு என்பன ஆராயப்படவேண்டியனவாகும். நெல் உற்பத்தியில் ஏக்கருக்குரிய வருமானமாக சராசரி 1500 ரூபா கிடைக்கின்ற நேரம் 1000 ரூபா உற்பத்திச் செலவாக அமைகின்றது. பொதுவாக நெல்லைப் பொறுத்தவரை ஏக்கருக்கான உற்பத்திச் செலவு வருமானத்தில் 50-65 சதவீதமாக அமைகின்றது. உற்பத்திச் செலவு குறைவாக அமைந்த இடங்களில் உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. ஏக்கருக்கான உற்பத்திச் செலவை அதிகரிக்காமல் உற்பத்தி வரு

மானத்தை அதிகரிப்பதற்கு உள்ளீடுகளின் விலைகள் குறைதல்வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் உள்ளீடுகளின் விலைகள் அதிகரித்தே வருகின்றன. பெருமளவுக்கு நிலநெய் நெருக்கடிகளின் விளைவுகளே இவையாகும். உற்பத்திச் செலவு வேகமாக அதிகரிக்கும் அதேவேளை உற்பத்திப் பொருட்களின் விலைகள் அதிகரிக்காதிருப்பின் விவசாயிகளை இது பாதிப்பதோடு நெல் உற்பத்தியில் விவசாயிகள் ஆர்வம் கொள்வதைத் தடுக்கும். இது நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெரிதும் பாதிக்கும். எனவே இவ்விடயங்களில் அரசாங்கம் கூடிய கவனமெடுத்து உற்பத்திச் செலவுகளைக் குறைக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். ஏனைய பொருட்களின் விலைகளுடன் இணைந்ததாக நெல்லின் உத்தரவாத விலையும் அதிகரிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் ஏக்கருக்குரிய மிளகாய் உற்பத்தியால் பெறும் வருமானம் நெல் உற்பத்தியால் பெறும் வருமானத்தைவிட ஏழுமடங்கு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. ஏக்கருக்கான நெல் உற்பத்திச் செலவை விட மிளகாய் உற்பத்திச் செலவு இரண்டரை மடங்கு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றபோதிலும் மிளகாய் உற்பத்தி அதிக வருமானத்தை அளிப்பதாக உள்ளது. மிளகாய் உற்பத்திச் செலவு மொத்த வருமானத்தின் 27 சதவீதமாகவே அமைகின்றது. மிளகாய் உற்பத்திச் செலவைவிட வெங்காயத்தின் உற்பத்திச் செலவு அதிகமானதாகும். ஏக்கர் ஒன்றுக்குரிய வெங்காய உற்பத்திச் செலவு வருமானத்தின் 58 சதவீதமாகும்.

மிளகாய்ச் செய்கை வன்னிப் பிரதேசத்தில் அதிக வருமானத்தை அளிக்கின்றபோதிலும் மிளகாய்க்கு ஓரளவு தட்டுப்பாடு நிலவுகின்ற காலங்களிலேயே அதிக வருமானம் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. எனவே மிளகாய்ச் செய்கையால் பெறப்படும் வருமானத்தின் நிலையான தன்மை பற்றியும் சிந்தித்தல் அவசியம். நெல் உற்பத்தி இன்றியமையாததொன்றெனினும் வருமானநோக்கில் உபஉணவுச் செய்கையிலும் வன்னிப் பிரதேச விவசாயிகள் அக்கறை செலுத்தவேண்டும். தாழ்நிலத்தில் நெல் செய்கையை மேற்கொள்வதுபோன்று இதுவரை அதிகம் பயன்பாட்டிற்குட்படாத மேட்டுநிலங்களில் உபஉணவுச் செய்கையை மேற்கொண்டு தமது வருமானத்தை உயர்த்த வழிகாணவேண்டும்.

வருமானம்:

வன்னிப் பிரதேசத்தில் நெல் உற்பத்தியே முக்கிய வருமான மூலமாகும். உபஉணவு உற்பத்தி, காய்கறி உற்பத்தி, நிரந்தரப் பயிர்களது உற்பத்தி, கோழி, கால்நடை உற்பத்தி, உழவு இயந்திர வாடகை, அரசாங்க உத்தியோகம், கடை வர்த்தகம் என்பன நெல்லுடன் இணைவாக வருமானம் பெறும் ஏனைய வழிமுறைகளாக அமைந்துள்ளன. இளைஞர் திட்டங்களில் உபஉணவு உற்பத்தியே பிரதான வருமான மூலமாக உள்ளது. பிரதான விவசாய உற்பத்திகள் பொய்க்கும்போது விவசாயிகளின் வாழ்வுக்குத் துணைப் பயிர்ச்செய்கை, தொழிற்றுறை வருமானமே உறுதுணையாக அமைகின்றது.

பயிர் விளைவிக்கும் பரப்பளவுக்கும், தலைக்குரிய வருமானத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புபற்றிக் கூறுதல் கடினமாகும். பயிர்விளைவுக்கு அதிக நிலப்பரப்பைப் பயன்படுத்தியோரைவிட (10 ஏக்கருக்கு மேலாக)க் குறைந்த நிலப்பரப்பைப் பயன்படுத்தினோரே (5 ஏக்கருக்குக் குறைவாக) ஏக்கருக்கான கணிப்பீட்டில் அதிக வருமானத்தைப் பெற்றிருந்தனர். முக்கியமாகச் செறிவான பயிர்ச்செய்கை முறையாலேயே வருமானம் அதிகரிக்கப்படலாமென்பதை இது காட்டுகின்றது. இளைஞர் திட்டங்களில் குறைந்த நிலப்பரப்பில் கூடிய வருமானம் உபஉணவுச் செய்கையால் பெறப்படுகின்றது.

மாதவருமானம் என்ற கணிப்பில் நெற்செய்கைப் பகுதிகளில் மாத வருமானமாக 200 ரூபாமுதல் 750 ரூபாவரை பெறப்படுகின்றது. இளைஞர் திட்டங்களில் 300 ரூபாமுதல் 1200 ரூபாவரை மாதவருமானம் பெறப்படுகின்றது. இங்கு 87 சதவீதமானவர்கள் 400 ரூபாவுக்குமேல் மாதவருமானம் பெறுகின்றார்கள். நெல் உற்பத்திப் பகுதிகளில் 40 சதவீதத்தினரே 400 ரூபாவுக்குமேல் மாதவருமானம் பெறுவோராவர்.

வன்னிப் பிரதேசத்திற் காணப்படும் பாரம்பரியக் கிராமங்களில் வருமானம் பெறும் வழிகள் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு ஒரு வருமானச் சமநிலை தோன்றியுள்ளது. குடியேற்றத் திட்டங்களில் இவை அவ்வாறு அமையவில்லை. இதனால் விவசாய உற்பத்தி பாதிக்கப்படும்போது விவசாயிகள் பெரிதும் இடர்ப்படுகின்றனர். எனவே குடியேற்றத் திட்டங்கள் நிறுவும்போது பயிர்ச்செய்கையைத் தவிர ஏனைய தொழிற்றுறைகள்மூலமும் வருமானம் பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்களை உருவாக்கவேண்டும். குடியேற்றத் திட்டங்களை ஆராய்ந்தபோது இதன் முக்கியத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டது. ஏலவே குடியேற்றத் திட்டங்களுக்கு வந்து குடியேறியோரின் குழந்தைகள் இன்று இளைஞர்களாகிவிட்டனர். இவர்களுக்கு விவசாய நிலம் இல்லை. வேறு வேலை செய்ய வசதிகள் ஏதும் அருகாமையில் காணப்படவில்லை. திட்டமிட்டோர் ஏலவே இதுபற்றிச் சிந்தித்து நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. குடியேற்றத் திட்டப் பகுதிகளில் வேலைவாய்ப்புக்களை உருவாக்கக்கூடிய தொழிற்றுறைகள் அமைக்கப்படுதல் இன்றியமையாததாகும்.

பொதுவாக இளைஞர் திட்டம் தவிர ஏனைய பகுதி விவசாயிகள் பெறும் வருமானம் திருப்திகரமானதெனக் கொள்ளமுடியாது. வாழ்க்கைச் செலவுகள் அதிகரித்துவருவதும், குடும்ப அங்கத்தவர் தொகை அதிகரித்துவருவதும், அதற்கேற்ப வருமானம் அதிகரிக்காமையும் பொதுவாக விவசாயிகள் அனைவரும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளாக உள்ளன. ஒப்பீட்டுரீதியில் 400 ரூபாவுக்குமேல் பெறப்படும் மாதவருமானத்தை ஓரளவு திருப்திகரமானதெனக் கொண்டாலும் 50 சதவீதத்தினரே இவ்வாறு பெறுகின்றனர். 200 ரூபாவுக்குக் குறைந்த மாதவருமானம் பெறுவோர் வறுமையான நிலையில் வாழ்பவர்கள் எனக் கொள்ளவேண்டியவர்களே. இப்பகுதியில் வாழ்வோரில் 28 சதவீதத்தினர் இப்பிரிவினுள் அடங்குவர். இவர்களது வருமானம் உடனடியாக அதிகரிக்கப்படவேண்டும். வறுமைக்கான

காரணங்களை ஆராய்ந்தறிந்து சில சிறப்பான சலுகைகளை இவர்களுக்கு வழங்குவதன்மூலம் நிவாரணம் அளிக்கப்படலாம். பொதுவாக விவசாயிகளது வருமானம் அதிகரிக்கப்படவேண்டுமாயின் உற்பத்தி உள்ளீடுகளின் விலைகளைக் குறைப்பதோடு விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு உத்தரவாத விலைகளை நிர்ணயித்து அதனை அதிகரித்து வருதல் வேண்டும். மேலும் விவசாயம் பன்முகப்படுத்தப்படுவதோடு கிராமங்கள்தோறும் சிறு கைத் தொழில்கள் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். இவை விவசாயிகளுக்கு நிரந்தர வருமானத்தையளிக்கத் துணைபுரியும்.

சந்தைப்படுத்துதல்:

விவசாயிகள் தரகர்களாலும் தனிவர்த்தகர்களாலும் இன்னமும் சுரண்டலுக்குட்படும்நிலை தொடர்கின்றது. இவற்றினைத் தவிர்ப்பதற்காக 1971 இல் நெல் சந்தைப்படுத்தும் சபையினை அரசு நிறுவியதெனினும் கிராமமட்டத்தில் நெல் கொள்வனவு ப. நோ. கூ. சங்கத்திடமே உள்ளது. இவ்வமைப்பு, முறையாக இயங்குவதாகத் தெரியவில்லை. வன்னியில் 40 சதவீதமான விவசாயிகளே தமது உற்பத்தி நெல்லினை ப. நோ. கூ. சங்கத்திற்கு வழங்கியிருந்தனர். ஏனைய 60 சதவீதத்தினரும் தனிவியாபாரிகளுக்கே விற்பனை செய்திருந்தனர். இதில் தரகர்கள் இடையீடும் இருந்துள்ளது.

இளைஞர் திட்டத்தில் 95 வீதமானவர்களும் தமது உபஉணவு உற்பத்திகளைத் தனிவியாபாரிகளிடமே விற்பனை செய்திருந்தமை, கூட்டுறவு அடிப்படையிலான சந்தைப்படுத்தும் செயல்முறை, படித்த இளைஞர் மத்தியிலும் திருப்திகரமாகச் செயற்படமுடியவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது. தனிவியாபாரிகள், சங்கத்தைவிடக் கூடிய விலை கொடுத்துக் கொள்வனவு செய்வதும் அவர்கள் வீடு தேடிவந்து பெற்றுக்கொள்வதும் உடனடியாகவே பணத்தை வழங்குவதும் விவசாயிகளைக் கவரும் அம்சங்களாக உள்ளன. பொதுவாக விவசாயிகள் சங்கத்திற்குக் கடனாளியாக இருப்பதால் உற்பத்தியைச் சங்கத்திற்குக் கொடுத்தால் தனது கடன் கழிக்கப்பட்டு மீதத்தையே பெறமுடியுமென்று அஞ்சுகின்றனர். சங்கத்திற்கு விற்பனை செய்யத் தயங்குவதற்கு இது பிரதான காரணமாகவுள்ளது. மேலும் சங்கம் பணத்தைத் தாமதித்து வழங்குவதும், சிறப்பான போக்கு வரத்து வசதி இன்மையால் சங்கத்திற்கு நெல்லினை எடுத்துச்செல்வதில் சிரமம் இருப்பதும், சங்கத்தில் ஊழல் நிலவுவதும் சங்கத்திற்கு விற்பனை செய்யாமைக்குரிய ஏனைய காரணங்களாக உள. பொதுவாக எங்கும் ப. நோ. கூ. சங்கங்கள் பெயருக்கேற்றபடி பல நோக்கங்களுடன் செயற்படுவதில்லை. இவை பொதுவாக நியாயவிலைக்கடைகள் போன்றே இயங்குகின்றன. சங்கம் தனி வியாபாரிகளைவிட விவசாயிகளைக் கவரக்கூடிய முறைகளைக் கடைப்பிடிப்பதோடு பல அபிவிருத்தி நோக்கங்களை அவை வதற்கு உரியதாக அமைக்கப்படுதல்வேண்டும். சங்கம் தங்களுடன் இணைந்த நிறுவனமே என்பதையும் அது பெறும் இலாபம் மறைமுகமாகத் தங்களையும் சேருமென்பதையும் விவசாயிகள் உணரக்கூடியவாறு அறிவுறுத்தப்படல் வேண்டும்.

பிரதான உற்பத்தியைத் தவிர மேட்டுநிலத்தில் பெறப்படும் உற்பத்திப் பொருட்களான உபஉணவு உற்பத்திகள், நிரந்தரப்பயிர் உற்பத்திகள்,

கோழி, கால்நடை உற்பத்திகள் என்பனவற்றிற்கும் சந்தைவசதி குறைவாகவே உள்ளது. முறையாகச் சந்தைப்படுத்துவதற்குரிய வசதிகளை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தினால் இவற்றை உற்பத்தி செய்வதில் விவசாயிகள் ஆர்வம் கொள்வர்.

கடன்விபரம்:

இப்பகுதி விவசாயிகளும் நாட்டின் ஏனைய பகுதி விவசாயிகளைப்போன்று பொதுவாக வறியவர்களாகவே உள்ளனர். விவசாய அபிவிருத்திக்கு முதல் இன்றியமையாததாகும். முதல் இன்மையால் உள்ளீடு குறைதலும், அதனால் உற்பத்தி குறைதலும், அதனால் வருமானம் குறைதலும், இவ்வருமானக் குறைவினால் சேமிப்புக் குறைதலும், அதனால் முதல் இன்மையும் வறுமைவட்ட நிகழ்வுகளாக இவர்களிடம் செயற்படுகின்றன. கிராமங்களில் வறுமைதான் வறுமைக்கான காரணமென்ற கூற்றுப் பொருத்தமாகவே உள்ளது. இவற்றினை உணர்ந்த அரசு 1947 இல் இருந்து விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டு வருகின்றது. இம்முயற்சி பல்வேறு மாறுதலுக்குட்பட்டுவந்து 1967 இல் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைக் கண்டது. இவ்வாண்டிலிருந்தே மக்கள் வங்கி கூட்டுறவுச் சங்கங்கள்மூலம் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கத் தொடங்கிற்று. 1973 இல் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான சகலவித கடன்களையும் கூட்டுறவுக் கிராம வங்கிகள்மூலமும், விவசாய விரிவாக்கக் கட்டிடங்களில் நிறுவப்பட்ட இலங்கை வங்கிக் கிளைகள்மூலமும் வழங்குவதற்கு வகைசெய்யும் பரந்தளவிலான கடன்திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறான கடன்திட்டங்கள்மூலம் இப்பகுதி விவசாயிகள் பயன்பெற்றிருந்தனர். இங்கு நெற்செய்கைப் பகுதிகளில் 60 வீதமான விவசாயிகள் ப. நோ. கூ. சங்கத்திடமிருந்து கடன் பெற்றிருந்தார்கள். நிறுவனரீதியற்ற தனியாரிடமிருந்து 15 வீதத்தினர் கடன்பெற்றிருந்தனர். 10 வீதமான விவசாயிகள் எவ்விதக் கடன்சுமையற்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

சங்கத்திடமிருந்து கடன்பெற்றவர்களிற் பெரும்பான்மையானவர்களிடம் (80 வீதம்) கடன் மீளச் செலுத்தவேண்டுமென்ற மனப்பாங்கு காணப்படவில்லை. கடனையும் அரசு அளிக்கும் ஒருவகை மானியம் போன்றே பலர் எண்ணினர். கடனை இறுக்காது விடல், ஆகவே கடன் மறுக்கப்படுதல், அதனால் அடுத்த போகத்திற்கு முதல் இன்றி அல்லற்படல் என்பன விவசாயிகள் வாழ்வில் சுற்றுவட்ட நிகழ்வுகளாக அமைந்துவிடுகின்றன. கடன் வழங்கி விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கும், கடனை இறுக்காதோருக்கு மீண்டும் கடன் வழங்குவதில்லை என்ற அரசின் குறிக்கோளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட செயல்களாக மாறி விவசாய உற்பத்தியைப் பாதிக்கின்றன. கடன் வழங்கல் அதனை மீளப் பெறுதல் தொடர்பாக நல்ல வழிமுறைகள் பின்பற்றப்படவேண்டும். குறைந்த விளைச்சல், பயிர் அழிவு காரணமாகக் கடன் இறுக்கமுடியாத விவசாயிகளுக்கு இரக்கம் காட்டுதல்வேண்டும். கடன் வழங்கும்போது அது உண்மையாக விவசாயச் செய்கையில் ஈடுபட்டவர்களுக்குத்தான் வழங்கப்படுகின்றதா என்பதைத் தக்கமுறையில் மேற்பார்வை செய்தல்வேண்டும். கடன், சந்தைப்படுத்தல், காப்புறுதி என்பன ஒன்றுக்கொன்று இணைந்த

விதத்தில் செயற்பட்டால் கடனை மீளப் பெறுதல் ஓரளவு இலகுவாக அமையும். கடனைத் திரும்பச் செலுத்தவேண்டும்; அதுவே எதிர்கால விவசாய அபிவிருத்திக்கு இன்றியமையாதது என்ற மனவுணர்வு விவசாயிகளிடம் வளர ஆவனசெய்தல் வேண்டும்.

விவசாய விரிவாக்க நடவடிக்கைகள்:

விவசாய விரிவாக்க சேவைகள்மூலமே நிர்வாகமும், விவசாயிகளும் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றார்கள். இச்சேவையாளர்களை உள் அதிகாரிகள் என்றும் வெளி அதிகாரிகள் என்றும் வகைப்படுத்தலாம். மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவுசெய்யப்படும் ப. நோ. கூ. சங்க உத்தியோகத்தர், பயிர்ச் செய்கைக் குழு உறுப்பினர் உள் அதிகாரிகளாவர். அரசாங்கம் நியமிக்கும் விவசாய விரிவாக்க சேவையாளர், விவசாயப் பயிற்சியாளர், நீர்ப்பாசன உத்தியோகத்தர், கிராமசேவையாளர், திட்டஅதிகாரி என்போர் வெளி அதிகாரிகளாவர். இவர்களைப் பொதுவாக விவசாய விரிவாக்க சேவையாளர் என வழங்கலாம்.

இப்பகுதி விவசாயிகளில் 97 வீதத்தினரும் ப. நோ. கூ. சங்கத்தில் உறுப்பினராகவுள்ளனர். சங்க உறுப்பினர்களுள் 67 வீதத்தினரே சங்க நடவடிக்கைகளில் திருப்தி கொண்டிருந்தனர். விவசாய உற்பத்திக்குத் தேவையான பொருட்களை உரிய தருணத்தில் பெறமுடியவில்லை என்பதும் நெல் கொள்வனவிற்போது கெடுபிடிகள் அதிகமாகவுள்ளதோடு பணம் தருவதில் காலதாமதம் ஏற்படுகின்றதென்பதும் விவசாயிகள் தெரிவித்த முக்கிய குறைகளாகும். பயிர்ச்செய்கைக் குழுவில் 67 வீதத்தினர் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றார்கள். அங்கத்தவர்களில் 55 வீதத்தினர் குழுச் செயற்பாடுகளில் திருப்தி கொண்டிருந்தனர். அரசாங்க சேவையாளரின் பணியினால் நற்பயன் கிடைக்கின்றதென்பது 77 வீதமானோரது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. அரசாங்க அதிகாரிகள் விவசாயிகளுடன் நேரடியாகத் தொடர்புகொள்ள முயலாது உள் அதிகாரிகளுடாகவே தொடர்பு கொள்கின்றனர். கிராமங்களில் உள் அதிகார நிறுவனங்களில் பணம் படைத்தோரின் ஆதிக்கம் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. விவசாயிகளின் சிலர் இச்சேவைகளில் அதிருப்தி தெரிவித்தமைக்கு இதனை முக்கிய காரணமாகக் கூறலாம்.

சொத்து விபரம்:

விவசாயிகளது வாழ்க்கைத் தரத்தைச் சொத்து விபரங்கள் ஓரளவுக்குப் பிரதிபலிக்கின்றன. இப்பகுதி விவசாயிகளது வருமானக் குறைவுக்கேற்ப வாழும் வசதிகளும், சொத்துக்களும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. இங்கு விவசாயிகளின் வீடுகளில் 65 வீதவீடுகள் ஒலையால் வேயப்பட்ட மண்குடிசைகளாகவே காணப்படுகின்றன. 45 வீதவீடுகள் சிறிய கல்வீடுகளாக உள்ளன.

விவசாய உபகரணங்களில் மண்வெட்டியைத் தவிர ஏனையவை குறைந்தளவு விவசாயிகளிடமே காணப்படுகின்றன. பழைய கிராமங்களில் உழவு கலப்பையும், மாட்டுவண்டியும் 45 வீதத்தினரிடம் காணப்பட்டன. இவை

இலங்கையின் வன்னிப் .....

ஞர் குடியேற்றத் திட்டங்களில் 10 வீதத்தினரே இவற்றினைக் கொண்டிருந்தனர். உழவு இயந்திரம் 12 வீதத்தினரிடமே சொந்தத்திற் காணப்பட்டது. மேட்டுநிலப் பயன்பாட்டிற்கு அவசியமான நீர் இறைக்கும் இயந்திரத்தை 20 வீதத்தினர் கொண்டிருந்தனர். தெளிகருவியை 26 வீதத்தினர் சொந்தமாக வைத்திருந்தனர். இப்பகுதிப் போக்குவரத்துக்குச் சைக்கிளே அதிகம் பயன்படுத்தப்படுவதால் 60 வீதத்தினரிடம் இது சொந்தத்தில் காணப்பட்டது. கணிசமான வருமானம் பெறும் விவசாயிகளது வீடுகளில் தையல் இயந்திரம் (32 வீதம்), வாடுலை (44 வீதம்) என்பன காணப்பட்டன.

விவசாயிகள் விவசாய உபகரணங்களைச் சொந்தமாகக் கொண்டிருப்பது விவசாய அபிவிருத்திக்குப் பெரிதும் உதவும். எனவே உபகரணங்களை நியாய விலையிலும் கடன் உதவிமூலமும் விவசாயிகளுக்கு வழங்க அரசு நிறுவனங்கள் உதவுதல் வேண்டும்.

போக்குவரத்தும் ஏனைய மக்கள் சேவை வசதிகளும்:

போக்குவரத்து வசதிகளும் மக்கள்சேவை வசதிகளும் பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்திக்குப் பெரும்பங்காற்றுபவையாகும். இப்பிரதேசத்தில் இவ்வசதிகள் குறைவாகவே அமைந்துள்ளன. போக்குவரத்து இடர் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. உள்ளே அமைந்துள்ள கிராமங்களுக்கான வீதிகள் சேறும் சகதியும் நிறைந்த, தூர்ந்த நிலையிற் காணப்படும் பாலங்கள், மதகுகளைக் கொண்ட ஆபத்து நிறைந்த வீதிகளாகவே காணப்படுகின்றன. பல பகுதிகளுக்கு பஸ் சேவையே இல்லாதுள்ளது. பல கிராமங்களுக்கு மழைகாலங்களில் உழவு இயந்திரத்தைத் தவிர ஏனைய வாகனங்கள் செல்லமுடியாதநிலை உள்ளது. குடியேற்றத் திட்டங்களிற்கூட திட்டமிடப்பட்டவாறு வீதிகள் அமைக்கப்படவில்லை. வீதிக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்கள் அடாத்தாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டும் உள்ளன. வீதிப் போக்குவரத்து முறையாக அமையப்பெறாமையால் வன்னிப் பிரதேசத்தில் பல கிராமங்களும் குடியேற்றத் திட்டங்களும் அபிவிருத்தியுறாதுள்ளன.

ஏனைய மக்கள் சேவை வசதியான பாடசாலை, வைத்தியசாலை, தபாற்கந்தோர், சந்தை என்பனவும் இப்பகுதியில் குறிப்பிடும்படியாகச் சேவையாற்றவில்லை. தரமான கல்விவசதி, வைத்தியவசதி என்பனவற்றை நாடுவோர் அண்மைய நகரங்களுக்கே செல்லவேண்டியுள்ளது. இவ்வாறான வசதியீனங்கள் நிலவுவதாலேயே குறிப்பாகக் குடியேற்றத் திட்ட விவசாயிகள் தமது மனைவி, குழந்தைகளைப் பழைய கிராமங்களில் வசிக்கும்படி விட்டு வருகின்றார்கள். பழைய கிராமங்களின் தொடர்புகளைக் குறைத்து வன்னிப் பிரதேசத்தைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டு, அபிவிருத்தி செய்யும் மனப்பாங்கு நல்ல முறையில் வளராமைக்கு இதுவும் காரணமாகும். போக்குவரத்து, மக்கள்சேவை வசதிகள் தொடர்பான குறைபாடுகள் விரைந்து களையப்படுதல் அபிவிருத்திக்கு இன்றியமையாததாகும்.

இப்பகுதிகளில் சனசமூக நிலையம், கிராம அபிவிருத்திச்சங்கம், இளைஞர் விவசாயக் கழகம் போன்ற அமைப்புகள் ஓரளவு நல்ல முறையில்

இயங்குகின்றன. சமூகசேவை நிறுவனங்கள் வேலையற்ற இளைஞருக்கு வேலை வழங்கக்கூடிய வகையில் விவசாய, கைத்தொழில் திட்டங்களை ஆரம்பித்து நடத்துதல் நன்மையளிக்கும். தேசிய இளைஞர்சேவை மன்றம், சர்வோதய இயக்கம், காந்திய இயக்கம் போன்றன இப்பின்தங்கிய பகுதிகளில் சமூகசேவை அபிவிருத்தியில் அக்கறை செலுத்தவேண்டும்.

முடிவுரை:

வன்னிப் பிரதேச விவசாயத்தில் ஏக்கருக்குரிய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கும், விளைபரப்பை அதிகரித்து உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கும் நிறைய வாய்ப்புக்கள் உள்ளமை குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நீர்வளப் பற்றாக்குறையைப் பூரணமாக நிவர்த்திக்க எமது நாட்டின் பாரிய திட்டமான மகாவலித் திட்ட அபிவிருத்திக்குட்படும் நிலப்பரப்பு வன்னிப் பிரதேசத்தையும் உள்ளடக்கக்கூடியதாக விஸ்தரிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

வன்னிப் பிரதேச விவசாய அபிவிருத்தி எதிர்நோக்கும் பௌதிக, பண்பாட்டுத் தடைகள், இங்கு முன்வைக்கப்பட்ட ஆலோசனைகளைக் கருத்திற் கொண்டு முறையாகத் திட்டமிடப்பட்டு நீக்கப்படும்போது இப்பகுதி விவசாயம் துரிதமாக அபிவிருத்தியுறும். இவ்வபிவிருத்தி, உணவில் தன்னிறைவு என்ற இலட்சியத்தை அடைய எமது நாட்டில் இடம்பெற்று வரும் பசுமைப் புரட்சியின் வெற்றிக்குக் கணிசமான பங்களிப்பை ஆற்றி மெனத் துணியலாம்.

உசாவியவை

(A) Books:

1. Arumugam, S., Water Resources of Ceylon: Its Utilization and Development. Colombo, Water Resources Board Publication, 1969.
2. Brohier, R. L., Ancient Irrigation works in Ceylon. Part I, II and III. Colombo, Government Record Office, 1935.
3. Domros Mantred. The Agroclimate of Ceylon. Geological Research. Vol. 2.
4. Farmer, B. H., Pioneer Peasant Colonization in Ceylon: A Study in Asian Agrarian Problem. Oxford University Press, 1957.
5. Lewis, J. P., Manual of Vanni Districts of the Northern Provinces of Ceylon. Colombo, 1966.
6. Marga Institute. Youth, Land and Employment, Colombo, 1974.
7. Pathmanathan, S., The kingdom of Jaffna, Part I (Circe AD 1250 - 1450). Colombo, 1978.
8. Ratnaweera, D. de S., New Agricultural Settlement Schemes. Colombo, The Colombo Apothecaries Company Limited, 1977.

(B) Thesis:

9. Balasundarampillai, P., The Hierarchy of Central places in Northern Ceylon. Ph. D. Thesis. University of Durham, 1975. (Unpublished).
10. Selvanayagam, S., Problem of Economic Holdings in Peasant Agriculture in the Dry Zone of Ceylon. Ph. D. Thesis. University of London, 1969, (Unpublished).

(C) Articles:

11. Farmer, B.H., "Colonization in the Dry Zone of Ceylon", Journal of the Royal Society. Vol. 100, June, 1952, pp. 547-554.
12. .... 'Problems of Land Use in the Dry Zone of Ceylon', The Geographical Journal. Vol. 120, Part I, 1954, pp. 21 - 33.

13. Fonseka, H. N. C. "The Agricultural Geography of the Karachchi-Iranamadu Colony". Journal of National Agricultural Society of Ceylon. Vol. 4, 1967, pp. 51-68.

(D) Reports etc.

14. Agrarian Research and Training Institute (ARTI). The Agrarian Situation Relating to paddy Cultivation in five Selected Districts of Sri Lanka. Research Study Series, No. 6. Colombo, 1974.
15. Ellman, A .C. Land Settlement in Sri Lanka 1840-1975: A Review of the Major writings in the Subject. Research Study Series, 16. Colombo, ARTI, 1976.
16. Sri Lanka. Department of Census and Statistics. Census of Ceylon 1971. Vol. I, Part 9, 10 and 11. Colombo, 1977.
17. .... Department of Census and Statistics. Census of Ceylon 1981. Colombo, 1983.
18. .... Department of Census and Statistics. Statistical Abstract of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, 1977. Colombo, The Government Publication Bureau, 1979.
-

ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிகளில் சில அவதானிப்புகள் I

பார்வதி கந்தசாமி

இன்று பாடசாலைகளிலே தமிழ்மொழியை மாணவர்கள் கற்பதற்கும் ஆசிரியர்கள் கற்பிப்பதற்குமென மொழிப் பாடநூல்கள் தராதரப்படுத்தப்பட்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. தராதரப்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு நூலிலும் உள்ள பாடப் பொருள்களும் பாடப்பொருள்களை விளக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியும், மொழி அறிவைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கும் வளர்ப்பதற்குமென ஆங்காங்கே கொடுக்கப்பட்ட மொழிபற்றிய விளக்கங்களும் பயிற்சிகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் தராதரப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மொழி ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் நூலில் உள்ள ஒரு பாடத்தை வகுப்பிலே முதற்கண் விளக்குகின்றனர். பாடத்தின் முடிவில் 'மொழி அறிவு', 'எழுத்து' எனும் பகுதிகளை விளக்கி மாணவரைக்கொண்டு பயிற்சிகளைச் செய்விக்கின்றனர். பயிற்சிகள் வாய்மூலமாகவோ எழுத்துமூலமாகவோ செய்விக்கப்படுகின்றன. பாடநூலுக்கு அப்பால் உள்ள பயிற்சிகளையும் மாணவர்கள் வகுப்பறையில் செய்கின்றனர்.² மாணவர்கள் மொழிப் பாடநூலை மட்டுமன்றி, சமூகக்கல்வி, சமயம், சுகாதாரம், விவசாயம், கணிதம், சித்திரம், சங்கீதம் போன்ற ஏனைய பாடநூல்களையும் படித்து எழுதுவதையும் ஒரு வகை மொழிப் பயிற்சியாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பொதுவாகக் கற்றல், கற்பித்தலில் பயிற்சிகளுக்கு (exercises) உரிய இடத்தை விதந்து கூறவேண்டியதில்லை. மொழிக்கல்வியில் பயிற்சிகள் மிக இன்றியமையாதவை. மொழி, பழக்கத்தால் கைகூடுவது. 'மொழி என்பது ஒரு சமூகப்பழக்கம் என்பர் மொழியியலாளர். மொழிப் பழக்கத்தைப் பயிற்சிகள் உறுதிப்படுத்த வல்லன. பயிற்சிகள் தராதரப்படுத்தப்பட்டவையாக (graded) அமைந்திருத்தல் இன்றியமையாதது. மாணவர் பயிற்சிகளின் பயனை அடைவதற்குப் பலகாரணிகள் மொழிக்கல்வியின் பின்னணியில் அமைந்துள்ளன.

1. ஒரு நூலில் (text) மாணவர்களின் மொழி அறிவைப் படிப்படியாக வளர்க்கும் வகையில் எழுதப்பெற்ற பாடங்களினதும், பயிற்சிகளினதும் அமைப்பு.
2. பாடத்தை நடத்தும் ஆசிரியர்களது தமிழ்அறிவு; அவர்களுடைய ஆர்வம்; நூலிலே உள்ள பாடப் பொருள்களையும், மொழிபற்றிய விளக்கங்களையும் விரித்துரைப்பதில் ஆசிரியர்களிடம் காணப்படும் தெளிவு.
3. மாணவர்களின் புத்திக்கூர்மை, ஆர்வம், முயற்சி.

இன்னும் இவை போன்ற பிற காரணிகளும் இருக்கலாம். பயிற்சிகளைப் பயிற்றும்போதும், பயிலும்போதும் 'சரி - பிழை', 'பொருத்தமானது - பொருத்தமற்றது', 'ஏற்கத்தக்கது - ஏற்கத்தகாதது' போன்ற எண்ணங்கள் ஆசிரியர், மாணவர் உள்ளத்தில் ஏற்படுவது இயல்பு. மாணவர் பயிற்சிகளை ஆசிரியர் திருத்துகின்றார். இவ்வாறு திருத்துதல் அவசியம்; இன்றியமையாதது. ஆசிரியர் ஒன்றைப் 'பிழை' என்றோ 'சரி' என்றோ கூறினால் மாணவர் அக்கூற்றை வேதவாக்கென நம்பி ஏற்கின்றனர். இது எங்கள் குரு-சிஷ்ய பரம்பரை இரகசியமும் ஆகும். இன்னும் குழந்தை உள்ளத்தில் எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவன். இதனால் சரியைப் பிழை என்றும், பிழையைச் சரி என்றும் ஆசிரியர் திருத்தினால் அது மாணவர்களுடைய உள்ளத்தில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றது. இதனால் மாணவருடய மொழிக் கல்வியில் ஆசிரியரது பங்கு அளப்பரியது என்பதை மேலும்மேலும் அழுத்திக் கூறவேண்டியதில்லை.

'மொழித்திறனை வளர்ப்பதற்கு மொழிப் பாடநேரம் மாத்திரமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; ஏனைய பாடநேரங்கள் மாணவர் கருத்து வளர்ச்சியை வளர்க்க மாத்திரமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்' என்ற எண்ணம் பொதுவாக ஆசிரியரிடையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இத னூற்போலும் மொழிப் பாடம் தவிர்ந்த ஏனைய பாடங்களைப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களில் பலர், மாணவர் மொழித்திறன்பற்றிப் பெருமளவு அலட்சியமாக இருக்கிறார்கள். பாடசாலைப் பாடத் திட்டத்தில் தமிழ்மொழிப் பாடமோ ஒன்று; சமூகக்கல்வி, சமயம், கணிதம், விஞ்ஞானம், சுகாதாரம், சித்திரம், சங்கீதம் என ஏனைய பாடங்களோ பல. இத்தனை பாடங்களுக்கும் மொழி ஊடகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மொழிப்பயன் (language use) என நினைக்கும்போது, மாணவர்கள் ஏனைய பாடங்களுக்குத் தான் மொழியை அதிகமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். எனவே இப் பாடங்களைப் பயிலும்போதும் மொழியைப் பயன்படுத்தி, மறைமுகமாக மொழியில் பயிற்சி பெறுகின்றார்கள் அல்லவா? ஆயின் அப்பாடங்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மனதில் இன்று குடிகொண்டுள்ள அலட்சிய மனோபாவம் மாணவரின் மொழித்திறன் வளர்ச்சியில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆகவே, மாணவர் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களை மாத்திரம் படித்தும், தமிழ்மொழிப் பாடப்பயிற்சிகளை மாத்திரம் செய்தும் மொழி அறிவையும் ஆற்றலையும் வளர்ப்பதாக நாம் கூறிவிட முடியாது. மாணவர் வாசிக்கும் பிற பாடநூல்கள், வகுப்பறைக்கு அப்பால் வாசிக்கும் பிறநூல்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், சிறுகதை நூல்கள் போன்ற சமகால இலக்கியங்கள் மாணவர் பெறும் மொழியறிவில் இன்று பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன.³ இத்தாக்கத்தால் ஏற்படும் குழப்பத்தை மாணவர்களின் மொழி ஆட்சியிலும், அவர்கள் பயிற்சிகளுக்குத் தரும் விடைகளிலும் காணமுடிகின்றது.

பாடசாலைகளில் ஐந்தாம் வகுப்பில் செய்யும் மொழிப்பயிற்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் மொழிப் பழக்கத்தில் விடும் தவறுகளை ஆராய்வதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.⁴ மேலும் மாணவர் விடும் தவறுகளுக்குத் தூண்டுதலாயும் பின்னணியாகவும் இருப்பனவற்றை

யும் இயன்ற அளவு சுட்டிக்காட்டி விளக்கி மொழிக்கல்வியைச் செம்மைப் படுத்தும் ஆவலுடன் நவீனமொழியியல் அடிப்படையில் சில கருத்துக்கள் இங்கு கூறப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர் விடும் தவறுகள் பல்வேறு வகைப்பட்டன. அவற்றிற்குப் பின்னணியாக அமைந்த காரணிகளும் பலவிதமானவை. இவற்றை வகைப்படுத்திப் பின்வருமாறு ஆராயலாம்.

1. பேச்சு மொழி-இலக்கிய மொழி வேறுபாடு ஏற்படுத்தும் குழப்பம்

கல்வி என்பது இலக்கிய மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்ட தென எமது சமுதாயம் கருதிவந்துள்ளது. பேச்சுமொழி என்பது 'வழு உடை ஒன்று' என்ற கருத்து இன்றும் அறிஞர்களிடையேயும், அவர்கள் மூலம் பொதுமக்களிடையேயும் நிலவிவருகின்றது. 'கொடுத்தமிழ்', 'கொச்சைத்தமிழ்', 'குறிஞ்சித்தமிழ்', 'சேரித்தமிழ்' என்ற பிரயோகங்கள் பேச்சுமொழிக்கு மக்கள் காலந்தோறும் கொடுத்துவந்த மதிப்பு எத்தகையது என்பதைக் காட்டுகின்றன. 'சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்' என்ற பழமொழி இலக்கியத் தமிழின் சிறப்பையே கூறுகின்றது.

ஆயின் இன்று நிலைமை சற்று மாறியுள்ளது. பாடநூல்களில் பேச்சு மொழி அறிமுகப்படுத்தும் நிலைக்கு நாம் வந்துள்ளமையை அரும் பேரூகவே கருத வேண்டியுள்ளது. ஒருசில மொழியியலாளரின் உந்துதலாலேயே பேச்சுமொழி ஆரூந்தமிழில் முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.³ எனினும் திருப்திகரமான முறையில் பேச்சுமொழியின் அறிமுகம் ஏனைய தமிழ்ப் பாடநூல்களில் இன்னமும் அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். பேச்சுமொழியை விளக்க உதாரணமாக எழுதப்பட்ட ஆரூந்தமிழ்ப் பாடம் ஒன்றில், உரையாடல் எழுத்துத் தமிழில் நிகழ்ந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

மாணவர்களது பேச்சுமொழிப் பழக்கத்தில் அமைந்த உச்சரிப்பு அவர்கள் இலக்கிய மொழிப் பழக்கத்தில் சொற்களைச் சரியாக எழுதும் முயற்சிக்குப் பெரும் இடையூறுக இருப்பதைக் காண்கின்றோம். மாணவர்கள், சிறப்பாக ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் விடும் தவறுகளில் பெரும்பாலான பேச்சுவழக்குத் தொடர்பான தவறுகளாகவே காணப்படுகின்றன என்பது செய்யப்பட்ட ஆய்வில் வெளிவரும் உண்மை.

'பிழை-திருத்தம்' இருவகையாக மாணவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

1. மாணவர்கள் தாம் விடும் தவறுகளைத் திருத்துதல். (இதுவும் பிழைதிருத்தம் எனப்படுகிறது)
2. பிழைதிருத்தம் என்னும் அப்பியாசம்.

இத்தகைய பயிற்சிகளில் மாணவர் பிழைவிடும் சொற்களையும், பிழையாகக் கொடுக்கப்படும் சொற்களையும் மாணவர்கள் திருத்திச் சரியாக எழுத

வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படும் சொற்கள் பெரும்பாலும் பேச்சுமொழியில் இருந்தே தேர்ந்து எடுக்கப்படுகின்றன. பேச்சுமொழி இடத்திற்கு இடம் சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம் வேறுபடுவதால் தரப்படும் பிழையான சொற்களை - சொற்களின் வடிவத்தை - மாணவர்கள் எல்லாரும் அறிந்திருப்பார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் பின்வரும் பேச்சுமொழி வழக்குகளை எழுத்துமொழி வழக்குகளாக எண்ணி எழுதியுள்ளனர்.

கிளிகூப்பும்
காச்சட்டை
நூற்றம்பது
எண்டு
அன்னை
தங்கச்சி
பச்சம்
தெக்கு
இஞ்சை
முயச்சி
அருஞ்சல
கட்டலை
பாவக்காய்
பட்டிணி

ரெண்டு
பண்டி
தொடங்கிறது
பொத்தகம்
பிடைடு
நொங்கு
சோத்துப்பாளை
வைக்கல்
வேணும்
கோடாவி
கறடி
குலைக்கும்
பருச்சையில்
நிமிந்த

எழுத்துமொழியை ஆசிரியர்களிடம் சென்று பயிலும் குழந்தைகள் எழுத்து மொழிவிளக்கம் கொடுக்கப்படாமையால் அக்குழந்தைகள் தாம் பேசும் பேச்சை எழுத்தில் பிரதி செய்கின்றனர்.

பிழை-திருத்தப் பயிற்சிகளில் கொடுக்கப்படும் சொற்கள் என்ன அடிப்படையில் என்ற உள்நோக்கு மாணவர்களுக்கு உணர்த்தப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் “அவை தவறானவை; அப்படியான சொற்கள் தமிழில் இல்லை; இவைதான் சரியான சொற்கள்” என்று மாணவர் குழப்பம் அடையும் முறையில் விளங்கிவிடுவதும் உண்டு. மாணவர்கள் ‘பிழைகள்’ என்ற உணர்வின்றியே பிழைகளைப் பொதுவாக எழுதிவிடுகின்றனர். பிழைகள் எவை என்பதனையும், எவை சரியானவை என்பதனையும் மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்.

‘தமிழ்மலர் 5’ என்ற நூலில் சின்னசின்ன வண்டி என்ற தலைப்பில் நாட்டார் பாடல் ஒன்று (பக். 25) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அப்பாடலில்

சிவத்தமாடு
ரெண்டு
செத்தல்மாடு

போன்ற நாட்டுப் பாடல்களில் இயல்பாக அமையக்கூடிய பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மாணவர்களுக்கு ஆறந்தமிழ் என்ற

நூலிலேயே முதன்முதலில் பேச்சுவழக்கு அறிமுகம் நடைபெறுகின்றது. பேச்சுவழக்குப் பற்றிய கற்பித்தல் பற்றி ஐந்தாம் வகுப்புக்குரிய கல்வி அமைச்சின் வெளியீடான ஆசிரியர் கைநூலிலோ, அதற்கு முற்பட்ட ஆசிரியர் கைநூல்களிலோ, கற்றலுக்கு உதவி என்ற தொடர்களிலோ குறிப்பிடப்படவில்லை. பேச்சுவழக்கில் எழுதுவதைத் தவறாக உணரும் மாணவன் நூலில் உள்ள காரணத்தால் சின்னசின்ன வண்டியில் வரும் பேச்சுவழக்குச் சொற்களையும் எழுத்து வழக்கிற்கு உரிய சொற்களாகக் கொள்ள இடமுண்டு அல்லவா? பேச்சுவழக்கில் உள்ள -ண்ட்- என்ற ஒலியன்கள், எழுத்தில் -ன்ற- எனவே பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன. 'நன்றி', 'குன்று' போன்ற சொற்கள் இலக்கியவகையில் மிக அண்மைக் காலத்துப் புதிய புனைவாகவே கொள்ளப்படுபவை.

மாணவர்கள் சிலர் ஒலி வடிவங்களை எழுத்து வடிவத்துடன் தொடர்பு படுத்துவதில் குழப்பம் அடைகின்றனர். சில எழுத்துக்கள் உச்சரிப்பில் சில சந்தர்ப்பங்களில் மாற்றம் உடையனவாகவும், வேறுசில சூழ்நிலைகளில் மாற்றம் அற்றவையாகவும் உள. உதாரணமாக 'ன, ந' ஆகியவை எழுத்து வடிவ வேறுபாடுகளையன்றி ஒலிவடிவ வேறுபாட்டை உடையவையாக இல்லை. எனினும் பல்லினத் தடைஒலியின் முன் வரும்போதே ந் உச்சரிக்கப்படுகின்றது. ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் ன் ஆகவே உச்சரிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ந், ன் என்பன ஒரே வடிவத்தின் இருவேறு பிரதிநிதிகளாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியவை.

ல, ள/ழ ஆகியவற்றிடையே ஒலி வேறுபாடுகள் பிரதேசப் பேச்சு வழக்குகள் சிலவற்றில் இல்லை.⁴ யாழ்ப்பாணத்தமிழர் ள, ழ ஆகியவற்றிடையே வேறுபாட்டைப் பேச்சில் பிரதிபலிப்பதில்லை. 'உழை, உளை' ஆகிய இரண்டும் ஒரே ஒலி அமைப்பு உடைய சொற்களாகவே உச்சரிக்கப்படுகின்றன. உச்சரிப்பு வடிவத்தை எழுத்துடன் தொடர்புபடுத்துவதால் பின்வருவன போன்ற தவறுகள் நிகழ்கின்றன,

நாயிறு, வாணத்தில், அலவில், தைப்பொங்கள்

இன்று பொதுவாக மாணவர்களில் பலர் ன-ண ஒலி வேறுபாடின்றிப் பயிற்சிகளை எழுதிவருகின்றனர். 'ன' வரும் இடங்களில் ன் பரவலாக எழுதப்படுவதைப் பின்வரும் உதாரணங்களில் காணலாம்.

'சோற்றைப் பாணையில் போட்டான்'
'வாணத்தில் நட்சத்திரங்கள் உண்டு'

2.0 உருபனியலமைப்பில் குழப்பம்

பேச்சு வழக்கு, எழுத்து வழக்குகளுக்கு இடையே உருபன் வேறுபாடுகள் (Morphological differences) காணப்படுகின்றன. இவ்விரு வழக்குகளில் உருபன்களைப் புணர்த்தும்போதும் வேறுபாடுகள் உண்டு. சில சொற்களை இலக்கண அடிப்படையில் பொருள் தரும் மிகச் சிறிய கூறுகளாக வகுக்கலாம். சிலசமயங்களில் ஒரு சொல் தரும் அகராதிப் பொருள்

வேறுகவும், அச்சொல்லைப் பொருள் தரும் சிறுகூறுகளாகப் பகுப்பதால் வரும் பொருள் வேறுகவும் அமையும். இரு சொற்களையோ அல்லது இரு உருபுகளையோ சேர்த்து எழுதும்போது மாற்றங்கள் பல நிகழலாம். பொருளிலும் வேறுபாடு அடையலாம். வேற்றுமை உருபுகளின் அமைப்பும் மாணவரிடையே மொழிக்குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

2.1 சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதுதல்

மாணவர்கள் தமக்குப் பரிச்சயம் அற்ற புணர்த்தி எழுதுதலைப் புரிந்துகொள்ளக் கஷ்டப்படுகின்றனர். பண்டைய இலக்கண நூல்களில் புணர்த்தி எழுதுதலுக்கு உதாரணங்களாகக் கொடுக்கப்பட்ட சொற்கள் இன்றைய மரபில் வழங்கப்படாதவை அல்லது புணர்த்தி எழுதப்படாதவை.

கல் + தீது

மண் + குடம்

முள் + தீது

மரபு வழி இலக்கண நூல்களில் இவற்றைப் புணர்த்தப் பயின்ற ஆசிரியர்களிடமிருந்தும், பயிற்சிப் புத்தகங்களிலிருந்தும் இவற்றைக் கற்கும் மாணவர்கள் மேலே காட்டிய உதாரணங்களை முறையே கஃறீது, மட்குடம், முட்டிது எனப் புணர்த்தி எழுதுகின்றனர். இத்தகைய புணர்ச்சி விதிகளைப் பயில்வதால் மாணவர்களது தமிழறிவு விருத்தியடையுமா? இன்றைய வழக்கில் இருக்கும் இலக்கிய வழக்கைப் பயன்படுத்தவும், புரிந்து கொள்ளவும் இத்தகைய புணர்ச்சி விதிகள் அவசியமானவையா?

எதுவித புணர்த்தி எழுதுதலும் வேண்டாத இடங்களிலும் மாணவர்கள் புணர்த்தி எழுதுதலைச் செய்கின்றனர். ஏன் புணர்த்தி எழுதுதல் வேண்டும்?

- (அ) பொருள் மயக்கத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதுதல் வேண்டும். உதாரணமாக 'காங்கேசன்துறைக்கு மா கப்பல்' என்ற தொடரில் 'மா கப்பல்' என்பது 'மாக்கப்பல்' என்பதில் இருந்து வேறுபட்ட பொருளையே தருகின்றது.
- (ஆ) வாசிப்பிலும், பேச்சிலும் மிகுதல் நடைபெறுதல் உண்டு.
- (இ) மிகுதல் இல்லையெனின் எழுதியதைச் சரியாக ஒலிப்பதாக இருக்காது.

'கிளியை பேச பழக்குவேன்'

'கிளியைப் பேசப் பழக்குவேன்' ஆகிய இரு வாக்கியங்களை வாசிக்கும்போது வேறுபாடு இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

கீறிட்ட இடத்தை முன் தொடர்ந்தும், பின் தொடர்ந்தும் வரும் சொல்லின் முதல் ஒலிக்கமையக் கீறிட்ட இடத்தில் சொல்லை நிரப்பும் மரபு குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

'முந்திரிகை சூலை நரி ஆசைப்பட்டது'

சில சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதும்போது இடைவெளியின்றியும் வேறு சிலவற்றை இடைவெளி விட்டுத் எழுதலாம். ஆனால் மாணவர்களில் பலர் இடைவெளி விடாது எழுதும் சொற்களில் இடைவெளி விட்டும், இடைவெளி விட்டு எழுதும் சொற்களில் இடைவெளி விடாதும் எழுதியுள்ளனர்.

‘நரி ஊளை யிட்டது’

‘தம்மை யலங்கரித்து’

‘அட்டகிரிமுருக வேள்மீது பதிகம் பாடினார்’

பாடநூல்களில் மாணவருக்குக் கொடுக்கப்படும் பாடல்கள் சந்தி பிரித்து எழுதப்படுவதில்லை. அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாணவர் தமது எழுத்துக்களிலும் சொற்களைத் தவறாகப் பிரித்து எழுதுகின்றனர் போலும். சில சமயங்களில் ‘அவருக்குக் கொடுத்தேன்’ என்பதில் ‘க்’ என்பதைத் தனியாக ஒரு வரி தொடங்கும்போதும் எழுதிவிடுகின்றனர். தம்மை, அலங்கரித்து என்ற சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதும் முறையை அறிந்த மாணவர்கள் அச்சொற்களைச் சேர்த்து ஒரே சொல்லாக எழுதவேண்டும் என்ற முறையை மறந்துவிடுகின்றனர். தம்மை யலங்கரித்து என்று எழுதுகின்றனர். சில சொற்கள் புணர்ச்சியின் பின்னரும் இருசொற்களாகவே எழுதப்படுகின்றன. ‘அவருக்குக் கொடுத்தேன்’ என்ற வாக்கியத்தில் புணர்ச்சியின் பின்னரும் சொல் வேறாகவே எழுதப்படுகின்றது. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் மாணவன் ‘தம்மை யலங்கரித்து’ என எழுதியிருக்க வேண்டும். இந்த இருவகைப் புணர்ச்சிகளுக்குமிடையேயுள்ள ஒலி அமைப்பு மாற்றங்களையும், அச்சொற்கள் ஒரே சொல்லாகவும் வெவ்வேறு சொற்களாகவும் எழுதுவதற்குரிய காரணங்களையும் மாணவர்களுக்கு விளக்க வேண்டும்.

2. 2 சொற்களைப் பிரித்து எழுதுதல்

‘எல்லாச் சொற்களும் பிரித்து எழுதப்படக் கூடியவை’ என்ற எண்ணப் பாங்கை மாணவருக்குக் கொடுப்பனவாகவே சில பயிற்சிகள் காணப்படுகின்றன. சில சொற்களைப் பிரித்து எழுதுவதால் பொருள் அறிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. நச்சரித்தல் = நச்சு + அரித்தல் எனப் பிரித்து எழுதியமைக்கு ஆசிரியர் சரி என்று குறித்துள்ளார். இச்சொல் பிரிக்கப்படுவதால் அச்சொல் சேர்ந்திருக்கும்போது கொடுக்கும் பொருளைக் கொடுக்கவில்லை. அர்த்தமற்ற பிரிப்பாகவே அதனைக் கொள்ளலாம். இத்தகைய பிரித்தெழுதல் முறைகளைப் படித்த ஒரு மாணவன் ‘நமஸ்கரித்தான்’ என்ற ஒரே சொல்லையே ‘நமஸ் கரித்தான்’ என்று பிரித்து எழுதியுள்ளான்.

பயிற்சிப் புத்தகம் ஒன்றில் அங்கிங்கெனாதபடி, எதங்குதவிய என்ற சொற்கள் பிரித்து எழுதும்படி கேட்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொற்கள் சேர்த்து எழுதப்பட்ட நிலையில் இலக்கிய வழக்கில் இன்று பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா? மொழியை மாணவர் ஆர்வத்துடன் கற்க முடியாத ‘இடைபூறுகளாகவே’ இத்தகைய தேவையற்ற புணர்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன.

2.3 வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்துவதில் குழப்பம்

பேச்சுமொழியில் பயன்படுத்தும் வேற்றுமை உருபுகள் பல எழுத்தில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

‘நான் தம்பியட்டைக் கொடுத்தேன்’ என்ற வாக்கியத்தில் ‘அட்டை’ என்ற உருபு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லுருபு ‘இடம்’ என வருவது எழுத்து மரபாக உளது.

வேற்றுமைபற்றிய தெளிவான விளக்கம் மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. தொல்காப்பியர், நன்னூலார் கூறிய வேற்றுமைப் பாகுபாட்டையே இன்று உள்ள நூல்களும், அந்நூல்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் கைக்கொள்கின்றனர். இத்தகைய ஆசிரியர்களினால் பயன்படுத்தப்பட்ட வேற்றுமை உருபுகள் எல்லாம் இன்றைய வழக்கிலும் இன்றைய பாடநூல்களை எழுதும் அறிஞர்களாலும், ஆசிரியர்களாலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ‘ஆன்’, ‘கண்’ போன்ற வேற்றுமை உருபுகள் இன்றைய வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன அல்லவா?

உதாரணமாக ‘மரத்தின்கண் பழம் உண்டு’

‘ஊரின் நீங்கினான்’

மாணவர்கள், வேற்றுமை உருபுகள் உணர்த்தும் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளாமையால் தவறாக வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

‘மலை நாடு தேயிலை வளர்வதற்கு உவப்பான இடமாகும்’

என எழுத எண்ணிய வாக்கியத்தை, மாணவி ஒருவர்

‘மலை நாட்டில் தேயிலை வளர்வதற்கு உவப்பான இடமாகும்’

என ‘இல்’ என்ற வேற்றுமை உருபைத் தவறான சந்தர்ப்பத்தில் பயன்படுத்தி எழுதியுள்ளார்.

‘நாங்கள் தைக்குப் பொங்கல் பொங்கினோம்’ என்ற வாக்கியத்தில் ‘கு’ உருபு ‘இல்’ உருபுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். ஆகவே, ஆசிரியர்கள் வேற்றுமை உருபுகளை அவை கொடுக்கும் பொருள் அடிப்படையில் விளக்குவதால் மாணவர்களுடைய தவறுகளைத் திருத்தலாம். மாணவர் மொழியை ‘ஒரு பிசாசு’ என்ற உணர்வின்றிப் பயிலத் தெளிவான இலக்கண விளக்கம் அவசியம்.

2.4 எண் பயன்பாட்டில் குழப்பம்

பேச்சு வழக்கில் தன்மைப் பொருள் உருபுகளால் காட்டப்படுவதிலும் பார்க்க எழுத்து வழக்கில் காட்டப்படுவது அதிகம். பன்மையைக் காட்டவும், ஒருமையைக் காட்டவும் மீன், மாடு என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுவது பேச்சுமொழி மரபு. ‘அவருக்கு எத்தனை மகன்?’ என்ற வினாவாக்கியம் பேச்சுவழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் எழுத்து

வழக்கில் 'மகன்' என்ற சொல் பன்மை உருபைச் சேர்த்தே பயன்படுத்தப்படும். மாணவர்கள் ஒருமை-பன்மைப் பயன்பாடுபற்றிய தெளிவில்லாமல் பன்மைப் பொருளைக் காட்ட ஒருமை வடிவத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பது பேச்சுவழக்கின் செல்வாக்காலேயே எனலாம்.

'பாரதியாருக்கு இரண்டு மகன் இருந்தார்' என்ற வாக்கியத்தை எழுதிய மாணவி இரண்டு என்ற சொல்மூலம் பன்மையை வெளிப்படுத்தி உள்ளார். எண்ணுப் பெயரால் பன்மை உணர்த்தப்பட்டாலும், எழுத்துவழக்கில் பலசந்தர்ப்பங்களில் அவ்வெண்ணுப் பெயரைத் தொடர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொல்லும் பன்மையை உணர்த்த வேண்டுமென்பதை ஆசிரியர் மாணவருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்காவிட்டால் மாணவர்கள் எவ்வாறு இந்தப் பேச்சு எழுத்துவழக்கு வேறுபாடுகளைப் புரிந்து கொள்வார்கள்? இவ்வாக்கியத்தைத் திருத்திய ஆசிரியர் 'இரண்டு மகன்' என்பதில் எவ்வித திருத்தமும் செய்யாது 'இருந்தார்' என்பதற்குப் பன்மை விகுதியைச் சேர்த்து 'இருந்தார்கள்' என மாற்றி உள்ளார். இத்தகைய திருத்தங்கள் மாணவரை நல்ல வாக்கியங்கள் எழுத உதவுவனவாக அமைகின்றனவா?

3.0 வாக்கிய அமைப்பில் குழப்பம்

இன்று மாணவர்கள் பலர் தற்காலத் தமிழ் வாக்கிய அமைப்புக்கு ஒவ்வாத வாக்கியங்களை உருவாக்குவதன்மூலம் பல தவறுகளைச் செய்கின்றார்கள். எழுவாய் - பயனிலை இயைபு இல்லாத வாக்கியங்களை எழுதுதல், அமைப்பில் சிக்கல் வாய்ந்த வாக்கியங்களை எழுதுவதால் தவறு விடுதல், வினாக்களுக்கு விடை அளிக்கும்போது தவறான வாக்கிய அமைப்பைக் கைக்கொள்ளுதல், சொற்களை ஒழுங்கு நிரல்படுத்தி வாக்கியம் அமைப்பதில் தவறுகள்விடுதல், தவறான வினாக்களால் தவறான இலக்கண அமைப்பைக் கைக்கொள்ளல், நிறுத்தக் குறியீடுகளை இடாது எழுதுவதால் வாக்கிய அமைப்பில் தவறுகளை விடுதல் போன்ற பல தவறுகளை மாணவர்கள் செய்கின்றனர்.

3.1 எழுவாய் - பயனிலை இயைபில் குழப்பம்

எழுவாய் - பயனிலை இயைபின்றி வாக்கியங்களை எழுதும் மாணவர் பலர்.

'எனது வகுப்பில் நாற்பத்திமூன்று மாணவ மாணவிகள் உள்.

'நீரிறைக்கும் காற்றாடிகள் காற்றின் விசையால் இயங்குகின்றது.

சில வாக்கியங்களில் எழுவாய்-பயனிலை இயைபு எது என அறிந்து கொள்வது மாணவர்களுக்குச் சிக்கலாக இருக்கும். பேச்சுமொழியில் எழுவாய்-பயனிலை இயைபு பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுத்துமொழியிலிருந்து வேறுபட்டதாக உளது. மேலே கூறியதுபோல (பார்க்க- 2.4), பேச்சுமொழியில் எழுவாய்-பயனிலை இயைபு எண்ணுப் பெயர்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இதனையே எழுத்திலும் மாணவர்கள் மேற்கொள்கின்றனர். இன்றைய புதினப் பத்திரிகைகளும் மாணவர்கள் எழுவாய்-பயனிலை இயைபுகளில் தவறு விடக் காரணிகளாயுள்.⁵ மாணவர் தவறுகள் சில கீழே தரப்பட்டுள்:

‘எங்கள் வீட்டில் தட்டுக்கள் நிறைந்திருக்கின்றது’

‘கம்பர் கவிபாடுவதில் வல்லன் கவிஞன்’

‘எங்கள் பாடசாலைக்குப் புதிதாக ஓர் ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட்டான்’.

‘தலை நீண்டு தெங்கின’

மேலே காட்டிய வாக்கியங்கள் ஆசிரியர்களால் சரி எனக் குறிக்கப்பட்டவை. மாணவர்களைக் குற்றம் சாட்டலாமா?

சில வாக்கியங்களில் எழுவாய் - பயனிலை இயைபுகள் எவை என்பதில் ஆசிரியர்களுக்கே ஐயம் ஏற்படுவதுண்டு.

‘ஒல்லாந்தர் தாம் பிறந்த பொன்னாட்டைக் காப்பாற்றினார்கள்’ என்ற வாக்கியத்தைத் திருத்திய ஆசிரியர் ‘-கள்’ என்ற உருபின் கீழ் தவறு எனும் அர்த்தத்தில் சிவப்புமைக் கோடுகள் இரண்டு கீறியுள்ளார். அவ்வாறாயின்,

‘ஒல்லாந்தர் தாம் பிறந்த பொன்னாட்டைக் காப்பாற்றினார்’ என்ற வாக்கியம் சரி என்பது அர்த்தமாகுமல்லவா? ஒல்லாந்தர் என்பது இலக்கிய வழக்கில் ஒருமை-பன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும், இரு வேறுபட்ட இலக்கண இயைபு அடிப்படையில் பயன்படுகிறது. மேலே கூறிய வாக்கியத்தில் எழுவாய் - பயனிலை இயைபு பன்மையாகவே அமையும். மாணவனைத் தவறென ஆசிரியர் கூறியது இக்கால இலக்கிய மரபிற்குப் பொருந்தாது.

‘அவர் ஓர் ஒல்லாந்தர்’ என்ற வாக்கியத்தில் எழுவாய் - பயனிலை இயைபு ஒருமையாகவே உள்ளது. ஆதலால் பண்டைய இலக்கண விதிகள் தான் இன்றும் பொருந்தும் விதிகள் என நாம் எண்ணி மாணவருக்குக் குழப்பத்தை உண்டாக்கலாகாது.

3. 2 சிக்கல் வாய்ந்த வாக்கிய அமைப்புகளைப் பயன்படுத்துவதால் தவறுகள்

அமைப்பில் எளிமையைக் கடைப்பிடிக்காமையால் மாணவர்கள் அதிக தவறுகளை விடுகிறார்கள் என்பது செய்யப்பட்ட ஆய்வில் தெரியவந்துள்ளது. நீண்ட வாக்கியங்களை எழுதும்போது இலக்கண இயைபை மறந்து விடுகின்றனர். சொற்களின் ஒழுங்கமைப்பில் மாற்றம் செய்யாமல் தவறான வேற்றுமை உருபுகளுடன் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள (இ) போன்ற வசனங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

(அ) ‘பின்னர் பாடசாலை வகுப்புகளை எல்லாவற்றையும் கூட்டி துப்பரவு செய்து மேசைகளை எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக அடுக்கி எல்லாவற்றையும் கூட்டினோம்’.

(ஆ) சூரியன் கிழக்குத் திசையில் தோன்றி மேற்குத் திசையில் மறைவான்.

(இ) ‘இலங்கைக்கு கொழும்பு தலைநகரம்’

‘ஒரு கைக்கடிகாரத்தின் சுயசரிதை’ என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுதிய ஒரு மாணவி பின்வரும் இரு வசனங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

1. ‘என்னை என் சிநேகிதர்களையும் ஒரு லொறியில் ஏற்றிச் சென்று சிறிலங்கா என்னும் நாட்டில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கடையில் இருந்தேன்’.
2. ‘அக்கடைக்கு வந்த தனவந்தர் ஒருவர் என்னைப் பார்த்து நான் மிக அழகாக இருந்தபடியால் என்னைப் அவர் ஆவலோடு பார்த்தார்.’

இவ்வசனத்தில் ஆசிரியரின் பேரை செய்த திருத்தம் ‘ஆவலோடு’ என்ற சொல்லில் ‘லோ’ என்பதன் கீழ்க் கோடிட்டமைதான். மாணவி எண்ணிய கருத்தை எளிமையான வாக்கியங்களாக எழுத முடியாதா? ‘நீண்ட வாக்கியங்களை எழுதுவதால் மாணவரின் மொழி ஆற்றலில் துரித வளர்ச்சி நடைபெறும்’ என்பது அர்த்தமாகாது. மாணவருக்குத் தேவையான கருத்தை இலகு நடையில் எழுதப் பழக்குவதே ஆசிரியர் கடமை. சிறு பாடசாலைகளில் நீண்ட வாக்கியங்களை எழுதப் பழக்குவதன்மூலம் மாணவருக்கு மொழியில் தெளிவின்மையையும், வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துபவர்களாவோம். எளிமையான அமைப்பிலிருந்து கடினமான அமைப்பை நோக்கிச் செல்லும் படிநிலைகளாக வாக்கியங்களை வகுத்துப் படிப்படியாகப் பயிற்றவேண்டும். சிக்கல் வாய்ந்த வாக்கியங்கள் மாணவருக்கு மேலும் மேலும் ‘மொழிச்சிக்கலை’ விளைவிப்பன.

3.3 வினாவிற்கு விடை எழுதும்போது விடும் தவறுகள்

ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் வினாக்களுக்கு விடைகள் எழுதும் போது தவறு விடாமல் எழுதுவது மிகமிகக் குறைவு. கேள்வி அமைப்புகளில் ‘யாது’, ‘என்ன’, ‘எவை’, ‘எவ்வாறு’, ‘எத்தனை’ போன்ற வினா உருபங்களை நீக்கி எஞ்சிய தொடர்புகளைப் பிரதி செய்த பின்னரே தாம் கேள்விக்கு விடையாகக் கருதும் விடயத்தை எழுதுகின்றனர். முதலில் எழுதிய தொடருக்கும், வாக்கியத்திற்கும் எவ்வித இலக்கண இயையும் இருப்பதில்லை. ஆசிரியர்களும் எவ்விதமான திருத்தங்களையும் வாக்கிய அமைப்பு ரீதியில் மேற்கொள்ளாது, கண்மூடித்தனமாகச் ‘சரி’ என்று குறித்து விடுகின்றனர்.

வினா: நரி காகத்திற்குக் கூறிய உபாயம் என்ன?

விடை: நரி காகத்திற்குக் கூறிய உபாயம் நீ மன்னவன் அறைக்குப் போய் அவளுடைய பொன்னணி கொண்டுவந்து போடு பொந்தில் என்றது.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட விடையில் ‘என்ன’ என்ற வினாச்சொல் நீக்கப்பட்டு எஞ்சிய தொடர் பிரதி செய்யப்பட்டுக் கேள்விக்கு விடையாக நூலில் உள்ள பாடல் அப்படியே பிரதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

‘மன்னவன் தேவி - யாரும்
மஞ்சனச் சாலை புக்குப்
பொன்னணி கொண்டு வந்து
போடுக பொந்திலென்ன’

என்ற பாடலை மாற்றம் எதுவுமின்றி அப்படியே மாணவர் ஒருவர் பிரதி செய்துள்ளார். கவிதை அமைப்பு வேறு, உரைநடை அமைப்பு வேறு என்ற உணர்வின்றி இம்மாணவர் ‘போடுக பொந்தில்’ என்று கவிதை அமைப்பையே உரைநடையில் எழுதியுள்ளார்.

வினா: சிலிமுக வேந்தனுக்கு உண்டான துயரம் என்ன?

விடை: சிலிமுக வேந்தனுக்கு உண்டான துயரம் யானைகள் எல்லாம் வந்துவிட்டன என்றும் வனத்திலே வேறிடமும் இல்லை என்றும் துயரம் உண்டானது.

வினா: இயந்திரக் கலப்பைகளினால் உண்டாகும் நன்மை யாது?

விடை: இயந்திரக் கலப்பைகளினால் உண்டாகும் நன்மைகள் மிக விரைவாகவும் ஆழமாகவும் உழுதன.

வினா: மாடு பாரத்தை இழுக்க மாட்டாமைக்குக் காரணம் யாது?

விடை: கும்பிமணல் செத்தல்மாடு ஓட்டைவண்டி மூன்று காரணத்தால் இழுக்க முடியாமல்

வினா: வண்டியில் பூட்டப்பட்ட மாடுகளின் நிறம் என்ன?

விடை: சிவத்த மாடு

வினா: நரி எவ்வாறு இறந்தது?

விடை: கல்லிலும் முள்ளிலும் இலுபட்டு இறந்தது

மேலே கொடுக்கப்பட்ட விடைகளில் சிலவற்றைச் சரி என ஆசிரியர் குறித்துக் காட்டியுள்ளனர்; சில விடைகளைத் திருத்தவேயில்லை. தமிழ் மொழி அமைப்புக்கு ஒவ்வாத அமைப்புகளில் விடைகள் தரப்பட்டுள்ளன. மாணவர் கொடுக்கும் விடைகளில் ஆசிரியர்கள் மொழி அமைப்பைக் கவனித்துத் திருத்தவேண்டியது அவசியம்.

3. 4 சொற்களை ஒழுங்குபடுத்தி வாக்கியங்களை அமைப்பதில் விடும் தவறுகள்

ஒரு வாக்கியம் அமைக்கத் தேவையான சொற்களை ஒழுங்கின்றிக் கொடுத்து அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வாக்கியம் அமைக்கும்படி மாணவர்கள் கேட்கப்படுகின்றார்கள்.

புத்தகம், மாணாக்கன், படித்தான் என்ற சொற்களை ஒழுங்குபடுத்திய ஒரு மாணவர் ‘மாணாக்கன் படித்தான் புத்தகம்’ என எழுதியிருந்தான்.

ஐந்தாம் வகுப்பு.....

இதை ஆசிரியர் எவ்வித திருத்தமும் இடாது சரி எனக் குறித்திருந்தார். இவ்வாறு அமைக்கும் வாக்கியங்களில் மாணவர்கள் புணர்ச்சி விதிபற்றிய கவனம் எடுப்பது மிகமிகக்குறைவு.

3. 5 மாணவர்களுக்குத் தவறான வினாக்களைக் கொடுத்துத் தவறான விடை எழுதவைக்கின்றனர்

‘வரை’, ‘நடு’ ஆகிய சொற்களைப் பெயராகவும், வினையாகவும் எழுதும்படி ஒரு வகுப்பு மாணவர்கள் கேட்கப்பட்டனர். ‘வரை’ என்பதற்குச் சமகால நூல்களிலும், பேச்சுவழக்கிலும் பயன்பாட்டில் உள்ள கருத்துப் படவே பல மாணவர்கள் விடை அளித்துள்ளனர். ‘வரை’ என்பது பெயராக வரும்போது ‘மலை’ என்ற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும் என ஆசிரியர் எதிர்பார்த்திருந்தார். ஒரு மாணவியின் வாக்கியங்கள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

பெயர்: அம்மா கடைவரை சென்றாள்.

வினை: அண்ணாவிடம் வரைந்து தரச் சொன்னேன்.

முதலாவது வாக்கியம் பிழை எனவும் இரண்டாவது வாக்கியம் சரி எனவும் ஆசிரியர் குறித்திருந்தார். இரண்டாவது வாக்கியத்தில் வினையடையாகவே வரை என்பது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மாணவரில் பலரும் மேலே கூறிய மாணவி பெயருக்கு உதாரணமாகத் தந்த அர்த்தத்திலேயே வாக்கியங்கள் அமைத்திருந்தனர். ‘வரை’ என்பது பெயராக வரும்போது தரும் பொருள் என்ன என்பது மாணவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. ‘நடு’ என்ற சொல்லும் பெயராக எழுதும்படி கேட்கப்பட்டது. ‘நடுச்சாமம் பயங்கரமாகவே இருக்கும்’ எனப் பெயரெச்சமாகவே ‘நடு’ என்பது பல மாணவரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

‘கோயிலில் பலர் வரிசையாக நின்று சுவாமியை வழிபட்டனர்’

‘மரங்கள் வரிசை வரிசையாக நின்றன’

என்ற வாக்கியங்கள் ‘வரி’ என்ற சொல்லைப் பெயராக வைத்து எழுதப்பட்டவை, இவை ஆசிரியரால் சரி எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ‘வரி’ என்பது பெயராக வருவதும், ‘வரிசை வரிசையாக’ என்பதும் ஒரே கருத்தைக் குறிப்பனவா?

3. 6 நிறுத்தக் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தாமை

இன்றைய மாணவரின் பயிற்சிப் புத்தகங்களைப் பார்த்தால் ஏடு வாசிப்பது போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்படுகின்றது. குறிப்பாகக் கட்டுரை எழுதும்போது எந்தவிதமான நிறுத்தக் குறியீடுகளையும் பயன்படுத்தாது எழுதுவதால் அக்கட்டுரையை ஏட்டில் எழுதப்பட்ட சாதகத்தை ஒத்ததாகவே கொள்ளலாம்.

எனது செல்லப்பிராணி

நான் வீட்டைப் போனேன்
எனக்கு கிளி என்றால் அசை
கிளியை எனக்குத் தருங்கள்
நான் கிளியைக் கொண்டு போனேன்
உடனே மாமி வீட்டைப் போனேன்
எங்கே ஒரு கிளி இருப்பதைக் கட்டேன்
நான் அதை வீட்டில் கொண் வந்தேன்

மேலே, ஒரு மாணவன் எழுதிய கட்டுரை தரப்பட்டுள்ளது. இம்மாணவன் எந்தவிதமான நிறுத்தக் குறியீடுகளையும் பயன்படுத்தவில்லை. ஆசிரியர் திருப்பி எழுதுக என எழுதினாரே தவிர நிறுத்தக் குறியீடுபற்றி அக்கறை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. பொதுவாக மாணவர்கள் நிறுத்தக் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துவது குறைவு. ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் முற்றுத்தரிப்பு, கேள்விக் குறிகளையாவது பயன்படுத்தப் பழகவேண்டாமா? வாக்கியம் ஒன்றை வாசித்து முடிந்ததும் மாணவர் சற்று நிறுத்தம் செய்வதில்லையா?

பல மாணவர்கள் வாக்கியங்களை எழுதும்போது சொல் இடைவெளிகளை விடுவதில்லை. மாணவர்கள் ஒரே தொடராக இடைவெளியின்றி எழுதுவதால் நீண்ட சொற்களை எழுதுவதாக எண்ண இடம் அளிக்கின்றனர்.

‘மண்ணால் அமைக்கப்பட்ட சுவர்கள் நிலையற்றவை’

என்ற வாக்கியம் ஒரு சொல் கொண்டமைந்த வாக்கியம் எனக் கருத முடிகின்றதல்லவா? தன்கூற்று - பிறர்கூற்று வாக்கியங்களை அமைக்கும் எந்த ஒரு மாணவரும் அவற்றிற்கேற்ற குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துவதில்லை. நிறுத்தக் குறியீடுகளை ஒழுங்காகக் கைக்கொள்ளாமல் பழகுவதால் மாணவர்கள் ஒழுங்கான வசனங்களையும் ஆக்க முடியாதுள்ளனர்.

4. சொற்பொருள் விளக்கத்தில் மாணவரிடையே குழப்பம்

வழக்கிறந்த சொற்களின் பயன்பாட்டினையும், அவற்றின் பொருளையும் அறியவேண்டும் எனப் பயிற்சிகளில் மாணவர் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளனர். ஐந்தாம் வகுப்புப் பயிற்சிகளில் ஒத்த கருத்துள்ள சொல், எதிர்க் கருத்துள்ள சொல், எதிர்ப்பால் தரும் சொற்கள், சோடிச்சொற்களைப் பொருள் விளங்க வாக்கியங்களில் அமைத்தல், சொற்களைப் பிரித்து எழுதுதல் - புணர்த்தி எழுதுதல், ஒத்த பொருளும், எதிர்ப்பொருளும் உடைய சொற்களை ஒரே வாக்கியத்தில் அமைத்தல், பாட்டுக்குப் பொருள் கூறுதல் போன்ற பல அம்சங்களில் சொற்பொருளைப் புரிந்துகொள்வதில் மாணவர் பலவிதமான குழப்பங்களை அடைகின்றனர்.

4.1 வழக்கிறந்த சொற்களின் பொருளை அறிதல்

ஐந்தாம் வகுப்புப் பாடநூல்களிலும், பயிற்சித் துணைநூல்களிலும் வழக்கிறந்த சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெயர்ப் பயனிலையை விளக்க உதாரணமாக ‘அஃது ஒரு விசித்திரமான ஆடு’ என்ற வாக்கியம் (ஐந்தாந்

தமிழ்மலர் பக்கம் 39) தரப்பட்டுள்ளது. இவ்வாக்கியத்தில் வரும் 'அஃது' என்ற சொல் இன்றைய இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டா? 'வரை' என்ற சொல்லைப் பெயராக மாணவர் பயன்படுத்தியோ அல்லது பயன்படுத்தும் இக்கால நூல்களில் அதனை அறிந்தோ இருக்க இடமில்லை யல்லவா? (பார்க்க 3. 5) விறல், அனை, உழை (பெயர்), உனை, பொருப்பு, நறை, அளி(பெயர்), இழை(பெயர்), மூழை, தனை, அளகு, பார்ப்பு, கீடம், கூபம் போன்ற சொற்களுக்குப் பொருள் தரும்படி கேட்கப்பட்டுள்ளனர். இச்சொற்கள் இக்கால இலக்கிய வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா? (இச்சொற்களில் பெரும்பாலான) ஐந்தாம் வகுப்புக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கே பரிச்சயம் அற்றவை; அவர்கள் இவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டிய தேவையும் இல்லை. வழக்கிறந்த சொற்களை அறிதல், அச்சொற்கள் குறிக்கும் கருத்துக்களை வாக்கியங்களில் பயன்படுத்தி அறிதல் போன்ற செய்முறைகள் மாணவரது மொழித்திறனை வளர்ப்பதற்கு எவ்வகையிலும் பயன்தர மாட்டா. இத்தகைய சொற்களையும் அவை குறிக்கும் கருத்துக்களையும் மாணவர்கள் மனனம் செய்தே அறிந்து கொள்ளுகின்றனர். இத்தகைய பயிற்சிகளால் மாணவர்கள் 'மொழி கற்றல்' என்பதைக் கசப்பான அனுபவமாகவே கொள்கின்றனர்.

4. 2 ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களில் குழப்பம்

ஒரு சொல்லுக்கு ஒத்த கருத்துத் தரும் சொற்கள் பல, மாணவருக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாடநூல் எழுதியவர்களும், பயிற்சித் துணை நூல்கள் எழுதியவர்களும், ஆசிரியர்களும் பல சொற்களை அறிமுகப்படுத்தி அவற்றிற்கு ஒத்த கருத்துத் தரும் சொற்களையும் தந்துள்ளனர். எல்லாச் சொற்களும் ஒத்த கருத்தை உடைய சொற்களைக் கொண்டனவா? 'நேர்மை', 'தர்மம்', 'நியாயம்' போன்ற சொற்களுக்கு ஒத்த கருத்து உடைய தனிச் சொற்கள் உண்டா? 'நேர்மை-நியாயம்' என்பன ஒத்த கருத்துடைய சொற்கள் என எண்ணிப் பயிற்சிப் புத்தகம் ஒன்று மாணவரைக் கேள்வி கேட்டுள்ளது. இரண்டும் எவ்வகையில் பொருள் ஒருமைப்பாடு உடையவை?

'ஒத்த கருத்துள்ள சொல் தருக' என்று கேள்வி கேட்கப்பட்டபோது மாணவரில் சிலர் (ஒரு சொல்லில் விடையை எழுதாது) பொருள் விளக்கம் கொடுத்துள்ளனர்.

பொய்கை — மலர்கள் நிறைந்த வாவி.

கன்னம் — ஓட்டை வைத்தல்.

மேலே கூறப்பட்ட உதாரணங்கள் சரியானவை என ஆசிரியரால் சரியிடப்பட்டுள்ளன.

உத்தியோகம் — தொளிலாலி என்பன ஒத்த கருத்துடைய சொற்களாக ஒரு மாணவி எழுதியுள்ளார். ஆசிரியர் அவ்விடத்தில் எவ்வித திருத்தங்களையும் செய்யவில்லை. எழுத்துப்பிழை ஒருபுறமிருக்க மாணவன் இரு வேறுபட்ட வகுப்புகளுக்குரிய பெயர்களைத் தந்துள்ளான். 'உத்தியோகம்' என

பது ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்த பெயர்ச்சொல்; 'தொழிலாளி' வேறொரு வகுப்பைச் சேர்ந்த பெயர்ச்சொல். இரண்டும் ஒத்த கருத்துடைய சொற்கள் எனக் கொள்ளலாமா?

4.3 எதிர்க் கருத்துள்ள சொற்களில் குழப்பம்

எதிர்க் கருத்துத் தரும் சொற்கள் பற்றித் தமிழ்மலர்-5 (பக்கம் 58) விளக்கம் கொடுத்துள்ளது. பாடநூல்கள், பயிற்சித் துணைப்புத்தகங்கள் எதிர்க் கருத்துள்ள சொற்கள் எவை என்று மனதிற்கொண்டு குறிப்பிட்ட சொற்கள் சிலவற்றையே கருதுகின்றன. ஆசிரியர்களும் அவ்வாறே எதிர் பார்க்கின்றனர். 'ஒரு சொல்லுக்கு ஓர் எதிர்க் கருத்துடைய சொல்' என்ற மனப்பாங்கு கொண்டவர்களாகவே நூல் எழுதுவோர் களும், ஆசிரியர்களும் எதிர்பார்க்கின்றனர். 'நில்' என்ற சொல்லுக்கு எதிர்க் கருத்துக்களாக 'நட', 'இரு' என்பன கொள்ளப்படலாம் அல்லவா? 'காய்' என்பதற்கு எதிர்க் கருத்துள்ள சொல் 'கனி' என்று கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. 'பூ', 'பிஞ்சு' என்பனவும் எதிர்ப் பொருளைத் தரவில்லையா? ஆகவே, எல்லாச் சொற்களும் எதிர்க் கருத்துடைய சொற்களைக் கொண்டவையா?

செல்வம்	— ஏழை
அறிவு	— அறிவின்மை
அநாகரிகம்	— நாகரிகம்
நகரங்கள்	— கிராமம்
ஆசிரியை	— ஆசிரியர்
மாலையிலே	— காலையிலே

என்ற சொற்றொகுதிகளை மாணவர் ஒருவர் எதிர்ச் சொற்களாகக் கொடுத்துள்ளார். ஆசிரியர் தனித்தனியாக ஒவ்வொன்றையும் சரியெனக் குறித்துள்ளார்.

'செல்வம்' என்பதற்கு 'ஏழை' என்ற சொல் எதிர்ச் சொல்லா? அவ்வாறாயின் 'செல்வன்' என்பதற்கு எதிர்ச் சொல் எது? 'செல்வம்' என்பதும், 'ஏழை' என்பதும் இரு வேறு வகுப்புகளைச் சேர்ந்த பெயர்ச் சொற்கள். செல்வம் என்பது அஃறிணைப் பெயராகவும், ஏழை என்பது உயர்திணைப் பெயராகவும் கொள்ளப்படுபவை.

இதேபோல 'நகரங்கள் — கிராமம்' என்பவை ஒரே வகுப்புக்குரிய பெயர்ச் சொற்கள் அல்ல. ஒன்று பன்மைப் பெயர், மற்றையது ஒருமைப் பெயர். 'அறிவு' என்பதற்கு எதிர்ச் சொல் உண்டா? 'அறிவின்மை', செல்வமின்மை, நாகரிகமின்மை என்பன முறையே அறிவு, செல்வம், நாகரிகம் என்ற சொற்களின் எதிர்ச் சொற்களாகக் கொள்ளப்படலாமா? மேலே யுள்ள உதாரணத்தில் அறிவு என்பதற்கு 'அறிவின்மை' எதிர்ச் சொல் என்பதை ஆசிரியர் ஏற்றுள்ளார் என்பது கவனத்திற்குரியது.

4.4 எதிர்ப்பாற் சொற்களிற் குழப்பம்

எல்லாச் சொற்களும் எதிர்ப்பால் உணர்த்தும் சொற்களைக் கொண்டவையல்ல. இன்று மரியாதை ஆண்பால் ஒருமை வடிவில் பொதுவாகப்

பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் 'அவர்' என்ற சொல்லுக்கு எதிர்ப்பால் தரும் சொல்லுண்டா? 'கவிஞன்', 'அறிஞன்' போன்ற சொற்களுக்கு எதிர்ப்பாற் சொற்கள் இல்லை. சில சொற்களுக்கு இன்றைய வழக்கில் எதிர்ப்பாற் சொற்கள் இல்லை; ஆனால் பண்டைய வழக்கில் காணப்படுகின்றன.

குரு — குருத்தினி
உழவன் — உழத்தி
வாலிபன் — வாலை

இவை ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்களிடம் கேட்கப்பட்ட எதிர்ப்பாற் சொற்கள். 'கிழவன் — கிழத்தி' என்ற சொற்களின் பொருளை ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்வார்களா? அவர்கள் அச்சொற்களை அறிந்து கொள்வதால் மொழிப் பயன்பாட்டில் திறமை புலப்படுமா?

4.5 சோடிச் சொற்களைப் பொருள் விளங்க வாக்கியத்தில் அமைத்தல்

ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள் தரும் சொற்களும், ஒரு பொருளுக்கு வெவ்வேறு ஒலியமைப்புடைய சொற்களும் உண்டு. சில சொற்கள் ஒரே ஒலி அமைப்பைக்கொண்டு வேறுபட்ட சொற்பொருளைக் கொண்டனவாக உள்.

கிழி , கிளி
வழி , வளி

ஆகிய சொற்களில் மொழிச் சந்தர்ப்ப வேறுபாடுகளும் எழுத்து (contextual difference) வழக்கில் உள்ள வேறுபாடுகளும் தான் பொருள் வேறுபாட்டைக் காட்டுவன.

'மோகன் ஆனை பிடித்துக் கட்டினான்'
'மந்திரி ஆனை இட்டார்'

என எழுதப்பட்ட வாக்கியங்களில் ஆனை என்ற சொல்லை வைத்து எழுதிய வாக்கியம் 'பிழை' என ஆசிரியர் ஒருவரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளமைக்குக் காரணம் என்ன என்பது தெரியவில்லை. ஓரளவு ஒலி ஒப்புமை (Phonetic Similarity) உடைய, ஓர் ஒலியில் மட்டும் வேறுபாடுடைய சொற்கள் மாணவருக்குச் சிக்கலானவையாக உள்ளன. பாணை என்ற பொருள் தரும் சொல்லை ஓர் ஆசிரியர் பாணை என்று திருத்தியுள்ளார். ஆசிரியரின் பேச்சு அவரது எழுத்துவடிவை ஆளுமை செய்துள்ளமையை இவ்வுதாரணம் காட்டுகிறதல்லவா? பாணை, பாணை ஆகிய இரண்டும் வேறுபட்ட பொருளையுணர்த்தும் வடிவங்களன்றோ. இரண்டும் முறையே n, N என்ற ஒலி அமைப்பைப் பெறுகின்றன. n, N ஆகிய வடிவங்களே பொருளை வேறுபடுத்துகின்றன.

மனம் — மணம்; கனம் — கன்னம்;
வன்னம் — வண்ணம்; பல்லி — பள்ளி;
அலை — அளை; அரை — அறை;

போன்ற இணைகளில் தவறு விடுவது மிகச் சாதாரணம். மூன்றாம் வகுப் பிற்குக் கீழ் உள்ள பிள்ளைகளிடம் இத்தவறு மிக அதிகம். எனினும் ஐந்தாம் வகுப்புப் பிள்ளைகளிடமும், மேல் வகுப்புப் பிள்ளைகளிடமும் இத்தகைய தவறுகள் காணப்படுகின்றன. மாணவருக்கு இத்தகைய மயக்கம் தரும் இணைகளில் வழக்கில் இருக்கும் தமிழை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடிக்கடி பயிற்சிகள் கொடுக்கப்படுதல் நன்று.

உச்சரிப்புக்கும், எழுத்துக்கும் இடையில் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் காட்டி இவ்வேறுபாடுகளை மாணவருக்கு உணர்த்த வேண்டியது ஆசிரியர் கடமை. இத்தகைய ஒலி மயக்கத்தால் பொருள் வேறுபடுத்தும் பண்பை அறியாத மாணவருக்குப் பயிற்சிகள் பல அடிக்கடி கொடுக்கப்படுதல் வேண்டும்.

‘அரிசியைப் பாணையில் இட்டார்’ என்ற வாக்கியத்தில் ‘ன்’ என்ற எழுத்து ‘ண்’ என்பதால் பிரதியிடப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இத்தகைய மாணவர்களுக்கு உச்சரிப்புக்கும், எழுத்துக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பை அறிவிப்பது அவசியம்.

சில மாணவர்கள் சோடிச் சொற்களை ஒரே வாக்கியத்திலேயே வைத்து எழுதப் பழகியுள்ளனர்; அல்லது ஆசிரியர் கூற எழுதியுள்ளனர்.

பெருமை — சிறுமை I அவள் பெருமை சிறுமை என்றால் என்ன என்று வாழ்ந்தாள்.

II அவள் பெருமை என்றால் என்ன சிறுமை என்றால் என்ன என்று தெரியாமல் வாழ்ந்தாள்.

ஒற்றுமை — வேற்றுமை III நானும் கமலாவும் ஒற்றுமையாக வேற்றுமை இல்லாமல் வாழ்ந்தோம்.

IV நானும் அக்காவும் ஒற்றுமை வேற்றுமையாக வாழ்ந்தோம்.

மேலே காட்டிய உதாரணங்கள் ஒரே வகுப்பு மாணவர் இருவரால் எழுதப்பட்டவை. இவ்வாக்கியங்களை அமைப்பதற்கு மாணவர் ஆசிரியர் உதவியைப் பெற்றுள்ளனர் என்பதை வாக்கியங்கள் நிரூபிக்கின்றன. எனினும் ஆசிரியர் வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்யாது இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் வசனங்களைச் சரி என்று குறித்துள்ளார். இத்தகைய வேறுபாடுகள் உடைய சொற்களை ஒரே வாக்கியத்தில் வைத்துச் சரியாக எழுதுவது பொதுவாக உள்ள ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவருடைய வாக்கிய அமைப்புக்களிலிருந்து மிகவேறுட்ட, மொழித்திறனை வெளிப்படுத்தும் வாக்கியங்களாகும். இவை மாணவர் சொந்த முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட வாக்கியங்களா? ஆசிரியர் அல்லது பெற்றோர் உதவியால் உருவாக்கப்பட்ட வாக்கியங்களா? என்பது சந்தேகத்திற்குரியது.

4.6 சொற்களை வாக்கியங்களில் பயன்படுத்தும்போது அர்த்த முடைய வாக்கியங்களாக அமைப்பதில் குழப்பம்

சொற்களை வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுதும்போது, சிலசமயங்களில் மாணவர் கருத்தற்ற வாக்கியங்களை உருவாக்கி விடுகின்றனர்.

1. 12 அடி ஒரு அங்குலம்
2. அரசனின் காவலன் மந்திரி ஆகும்
3. தமிழ் ஒரு புத்தகம்
4. சோமசுந்தரப் புலவர் பல பாடல்கள் பாடிப் பொன்னாடை போர்த்து பொற்கிழியும் வாங்கினார்
5. நான் படம் வரைத்தேன்
6. அரசன் அயல்நாட்டுடன் படை எடுத்தான்
7. அரசன் புதிதாகப் பல வரிகளை வரித்தான்
8. கோயிலில் பலர் வரியாக நின்று சுவாமியை வழிபட்டனர்

மேலே கொடுக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் பல இலக்கணரீதியில் சரியானவை எனினும் அவை அர்த்தமற்ற வாக்கியங்களாகும். வாக்கியங்கள் உணர்த்தும் பொருள் அர்த்தமுடையதாக இருக்க வேண்டியதை ஆசிரியர் மாணவருக்கு உணர்த்த வேண்டும்.

4.7 சொற்களைப் புணர்த்தி, பிரித்து எழுதும்போது ஏற்படும் சொற்பொருள் குழப்பம்

சில சொற்கள் பிரித்து எழுதப்பட முடியாதவை; வேறுசில சேர்த்து எழுதப்பட முடியாதவை.

1. மா கப்பல் வந்து விட்டது
2. மாக்கப்பல் வந்துவிட்டது

முதலாவது வாக்கியத்திலிருந்து இரண்டாவது வாக்கியம் சொற்பொருளில் வேறுபட்டதாக உள்ளது. 'மாக்கப்பல்' எனப் புணர்த்தி எழுதியமையே பொருள் வேறுபாட்டிற்கான காரணமாகும்.

1. நச்சரித்தல் — நச்சு + அரித்தல்
2. ஆண்டகை — ஆண்டு + தகை

எனச் சொற்களை ஒரு மாணவி பிரித்து எழுதியதால் அச்சொற்கள் தரும் பொருள் பெறப்படவில்லை. 'நச்சரித்தல்' என்ற சொல் பிரித்து எழுதப்பட முடியாதது என்பது ஆசிரியருக்கும், மாணவருக்கும் விளங்கவில்லை. மாணவர்கள் சொற்பொருளை விளங்குவதற்காகவே பிரித்தெழுது தலைக் கற்பிக்க வேண்டுமே தவிரப் பொருளில் தெளிவின்மையை ஏற்படுத்த வல்ல.

பாடல்களைப் பிரித்து எழுதும் முறையும் மாணவர் சொற்பொருளை விளங்கக்கூடிய வகையில் செய்யப்படுவதில்லை. இந்த வகையிலமைந்த பாடல் அமைப்புக்கள் மாணவரையும் அர்த்தமற்ற வகையில் இடைவெளி விட்டு வாக்கியங்களை அமைக்கத் தூண்டுகின்றன எனலாம்.

‘அட்ட கிரிமுருக வேள்மீது பதிகம் பாடினார்’ என்ற வாக்கியம் ஒரு மாணவியால் எழுதப்பட்டது.

எழுதப்படும் வாக்கியம் எழுதப்பட்ட அமைப்பு அடிப்படையில் பொருளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைதல் அவசியம்.

5. ‘தமிழ் மலர் - 5’ என்ற நூல் தரும் குழப்பம்

பாடவிதானத்தினர் ‘தமிழ்’ என்ற தொடரில் உள்ள நூல்களைப் பயன்படுத்தாது செய்துள்ளபோதும் ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவருக்கு இன்னமும் ‘தமிழ்’ என்ற நூல் அறிமுகம் செய்யப்படவில்லை. ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் இறுதிப் பெறுபேறுகளை ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவரிடையே அறிய முடிகின்றது. அரசாங்கப் புலமைப் பரீட்சை, மதிப்புடைய பெரிய பாடசாலைகளுக்கான அனுமதிப் பரீட்சை ஆகியவற்றிற்கென மாணவர்கள் தயார் செய்யப்படுகின்றனர். ஆனால் ‘தமிழ்’ என்ற நூல் இன்னமும் தயாரிக்கப்படவில்லை. பாலர் வகுப்பு முதல் ‘தமிழ்’ என்ற தொடரில் நூல்களைப் படித்துவந்த மாணவர்கள் ஐந்தாம் வகுப்புக்கு வந்ததும் திடீரெனத் ‘தமிழ் மலர்’ என்ற வேறுபட்ட மொழி அமைப்புக்களுடைய, வேறுபட்ட மரபில் வந்த ஒரு நூலைப் படிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவது துரதிஷ்டமே. பின்னர் 6 ஆம் வகுப்பில் மாணவர், ‘தமிழ்’ என்ற தொடரில் காலடி எடுத்து வைக்கின்றனர். தமிழ் மலர் என்ற திடீர்மாற்றம் மாணவர் மொழித்திறன் வளர்ச்சியிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்த வல்லது. ‘ஐந்தாம் தமிழ்’ என்ற நூல் இன்னமும் வெளிவராமலிருப்பது மாணவருக்குப் பெரும் நட்புமாதிரி அமைகின்றது. இந்நூல் வெளிவராமலிருப்பது பாடவிதானத்தினர் நொண்டிச்சாட்டைக் கூறுகின்றனரே தவிர வெளிவரத் துரித முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுபவர்கள்போலக் காணப்படவில்லை.

6. ஆசிரியர்கள் விடும் தவறுகளால் குழப்பம்

மாணவர்கள் விடும் தவறுகளுக்கு மாணவர்கள் மட்டும்தான் காரணமாக மாட்டார்கள். ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டலில் எழுதப் பழகும் மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள்தான் எல்லாமேயாகக் கருதப்படுகின்றனர். பாட நூல்களும், பயிற்சித் துணைநூல்களும் மாணவர் தவறுகள் விடக் காரணங்களாகின்றன. தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தமிழைப் பேச யாரும் பழக்க வேண்டியதில்லை என்பதை முன்பே கண்டோம். ஆனால் எழுதப்பழக எவருடைய உதவியையோ நாடவேண்டும். ‘எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவன்’ என்ற முதுமொழியும் ஆசிரியரின் உயர்ந்த நிலையைக் காட்டுகின்றது.

எழுத்தறிவதில் மாணவர் முயற்சி முக்கியத்துவமானதெனினும் ஆசிரியர்களின் பங்கு சிறப்பானதொன்றாகும். இன்றைய புதினப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மாணவரது எழுத்துத் தவறுகளில் ஓரளவு பங்களிப்புகள்.

பைச் செய்கின்றன எனினும் சில ஆசிரியர்களின் சிரத்தையின்மையும், கவனமின்மையும் காரணிகளாகின்றன.

ஆசிரியர்கள் சிலர் ஒரு விடயத்தைத் திருத்தும்போது எல்லாவகை மொழிப் பயன்பாட்டு விடயங்களையும் கவனிப்பதில்லை. ஆசிரியர்கள் திருத்தம் செய்யும்பொழுது சில சமயங்களில் தவறுகளைத் தாமே விளைவிப்பதும் உண்டு. ஆசிரியர்கள் மாணவரின் பயிற்சிகளைத் திருத்தும்பொழுது செய்யும் தவறுகளில் சிலவற்றைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

அவை பின்வருமாறு:

1. ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ள பிழைகளைத் திருத்தும்போது சில சமயங்களில் எழுத்துப்பிழை ஒன்றை மாத்திரம் திருத்திவிட்டு மிகுதியைக் கவனிக்காது விட்டுவிடுகின்றனர்.
2. வினா விற் கு விடை எழுதும்பொழுது மாணவரது வாக்கிய அமைப்புக்கள் ஏறத்தாழ 90%. எழுத்துத் தமிழ்மொழிக்கோ அல்லது பேச்சுத் தமிழ்மொழிக்கோ ஒவ்வாத அமைப்புகளாக உள்ளன. இத்தவறுகளைப் பல ஆசிரியர்கள் பொருட்படுத்துவதே இல்லை. (உதாரணங்கள் மேலே கூறப்பட்டுள்ளன.)
3. தவறுகளைத் திருத்தும்பொழுது ஆசிரியர்கள் சிலசமயங்களில் / என்ற அடையாளத்தை இட்டு எழுத்துக்களை வெட்டிவிட்டு அதற்குப் பதிலாக மாணவர் எழுதவேண்டிய திருத்தங்களை எழுதிவிடுவதில்லை. அதேமுறையைக் கையாளும் ஆசிரியர்கள் சில இடங்களில் அவ்வாறு வெட்டிவிட்டு அதற்குமேல் திருத்த எழுத்தை எழுதி விடுகின்றனர். / என்ற அடையாளத்தை மிகையாக எழுதிய எழுத்துக்களைக் குறிக்கவும் சில ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். உதாரணமாக மோட்ச்சம் என மாணவன் எழுதியதற்கு 'ச்' என்ற எழுத்தின் குறுக்கே வெட்டிக் கோடுபோட்டுள்ளார் ஓர் ஆசிரியர். அதேசமயம் உற்சாக்கம் என எழுதியதற்கு 'க்' என்பதன் கீழ்க் கோடு கீறியுள்ளார் அவ் ஆசிரியர்.
4. சில ஆசிரியர்கள் திருத்தம் வேண்டப்படாத இடத்தில் திருத்தம் தேவை என்று சிவப்பு மையால் காட்டிவிடுகின்றனர். உதாரணமாக பிரதமமந்திரி மந்திரிகளுக்குத் தலைவர் என்ற வாக்கியத்தில் மந்திரிகளுக்கு என்ற சொல்லில் 'மந்திரி' என்பதன் பின் தவறு என்று காட்ட ஓர் அடையாளத்தைக் குறித்து விடுகின்றார். ஒரு எழுத்தோ அல்லது எழுத்துக்களோ உள்ளிடப்பட வேண்டும் என்ற அர்த்தத்திலேயே அதே ஆசிரியர் அதே அடையாளத்தைப் பயன்படுத்திவந்துள்ளார்.

'நான் ஆனை கட்டினேன்; மந்திரி ஆனை இட்டார்' ஆகிய இரு வாக்கியங்கள் ஆனை, ஆனை என்ற ஒலி ஒப்புமையுடைய இரு வேறு ஒலிகளையுடைய சொற்களை வைத்து ஒரு மாணவனால் அமைக்கப்பட்டவை. இவற்றில் ஆனை என்ற சொல் தவறு என்ற அர்த்தம்பட ஆசிரியர் ஒருவர் கோடு கீறியுள்ளார். மேலே கூறி

யது போல, மாணவர் சரியாக எழுதிய 'பாணை' என்ற சொல்லைப் 'பாணை' என்று ஆசிரியர் திருத்தியுள்ளார்.

5. பிழையானவற்றைச் சரியெனவும் சில ஆசிரியர்கள் திருத்தி விடுகின்றனர். ஆண்டு + தகை - ஆண்டகை, நச்சு + அரித்தல் - நச்சரித்தல் என்பது சரி எனத் திருத்தப்பட்டுள்ளது. பிரித்து எழுதுதல் பொருளில் தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டப்படுவனவாகவேயன்றி மாணவர்க்குப் பொருள் மயக்கம் ஏற்படுத்த வேண்டப்படுவனவாக இருத்தல் ஆகாது. 'அட்டகாசம்' என்பதன் ஒத்த கருத்துள்ள சொல் 'பெருநகை' என ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. யானைகள் காட்டில் அட்டகாசம் செய்தன' என்ற வாக்கியத்தில் 'பெருநகை செய்த யானைகள்' என அர்த்தம் கொள்ளலாமா? மூர்க்கம் - ஏக்கம் என்பது எதிர்க்கருத்துடைய சொற்களாகவும் ஓர் ஆசிரியர் கருதியுள்ளார். ஆசிரியர்கள் கவனக் குறைவாக இருப்பதே இத்தகைய தவறுகளுக்குக் காரணங்களாகும்.
6. கீறிட்ட இடங்களை நிரப்பும்பொழுது நிரப்பும் சொல் எத்தகைய இயைபைப் பின்னால் வரும் சொல்லுடன் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருதாமலே பல மாணவரும் எழுதுகின்றனர். 'சிங்கம் ..... போனது' என்ற வாக்கியத்தில் கீறிட்ட இடத்தை நிரப்பும் மாணவன் வேற்றுமை உருபைச் சேர்க்காது சூகை என எழுதிவிடுகின்றான். ஆசிரியர் கண்முடித் தனமாகச் சரி போட்டுத் தனது போலிக் கடமையை முடித்துவிடுகின்றார்.
7. நிறுத்தக் குறியீடுகள் எதுவும் இன்றியே மாணவர்கள் சிலர் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதிவருகின்றனர். அதே கட்டுரைகளில் வேறுதிருத்தங்கள் செய்துள்ளபோதும் நிறுத்தக் குறியீடுகளையிட்டு எவ்வித திருத்தங்களையும் ஆசிரியர்கள் மேற்கொள்வதில்லை. சில மாணவருக்கு நேர்கூற்று, அயல்கூற்று பற்றிய விளக்கமே இல்லை. குறியீடுகள்மூலம் அவற்றைக் காட்டும் விளக்கம் அம்மாணவருக்குப் புரியாமையே பிரதான காரணமாக அமைகின்றது. முற்றுத் தரிப்பு முதலாம் குறியீடுகளை இடாத மாணவர்கள் வாசிப்புத் திறமையும் நன்றாக அமைய மாட்டாது என்பதனை ஆசிரியர்கள் சிந்திப்பதில்லை. ஆசிரியரின் சிரத்தையின்மை மாணவரைத் தொடர்ந்து பிழைவிட வைக்கின்றது.
8. வழக்கிறந்த சொற்கள் '5 ஆம் தமிழ் மலரில்' பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள என்பதனை முன்னர் கண்டோம். அஃது, இஃது என்ற சொற்கள் (பக்கம் 50) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய வழக்கிறந்த சொற்களால் மாணவர்கள் தமிழ்மொழியின் அமைப்பை அறிய விசேட வாய்ப்பு ஏதாவது ஏற்படுகின்றதா? 'கடிதம் எழுதுதலைச்' செய்த ஒரு மாணவி அது என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருந்தார். ஆனால் ஆசிரியர் அஃது எனத் திருத்தியிருந்தார். ஆசிரியரின் முயற்சியால் நடைமுறைப் பயன்பாட்டில் உள்ள அது என்ற சொல் தவறென மாணவி கருதலாம் அல்லவா?

9. சில ஆசிரியர்கள் தாம் மாணவர் பயிற்சிகளைப் பார்த்தமைக்கு ஒப்புதலாகத் தமது கையெழுத்துக்களைப் போட்டுவிடுகின்றனரே தவிர எந்தவிதமான திருத்தங்களையும் செய்வதில்லை. அவர்கள் அவ்வாறு கையெழுத்து இடுவதால் பயிலும் மாணவர்கள் தொடர்ந்தும் தாம் எழுதுவது சரி என்ற நினைப்புடன் தவறுகளைத் திருத்தாது தவறாகவே எழுதிவருகின்றனர். ஒரு மாணவன் சிறுவயதுமுதல் பல்கலைக்கழகம்வரை ஆராட்சி என்ற சொல் சரியென நினைத்து எழுதிவந்துள்ளான். ஆசிரியர்கள் யாரும் அதனைத் தவறாக எடுத்துக் கூறியிருக்கவில்லை. இன்னொரு மாணவன் தனது 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் வகுப்புப் பயிற்சிகளில் மோட்சம், வினையாடிநது போன்ற பிழைகளைத் தொடர்ந்து திருத்தாது எழுதிவந்திருக்கின்றான். அம்மாணவனிடம் திருத்தி எழுதும்படி ஆசிரியர்கள் எவரும் கூறியிருக்கவில்லை. பல ஆசிரியர்கள் மாணவ சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டி, உய்வைக் காட்ட முயல்பவர்களாக இல்லை. கடமை உணர்வு அற்றவர்களாகப் பொறுப்பற்ற வகையில் பயிற்சிகளில் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளுகின்றனர்.
10. தமிழ் எழுத்துமுறையில் இந்தியாவில் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்கள் இலங்கையில் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. இந்தியப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், நூல்களை வாசிக்கும் எமது மாணவர்கள் அவற்றின் செல்வாக்கால் கட்டுரை, விடை எழுதுதல் போன்றனவற்றில் இந்திய முறைகளையும் கலந்து எழுதிவிடுகின்றனர். சென்றார் என்பது சென்றார் எனவும், என்னை என்பது என்னை எனவும் எழுதப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் உள. இவ்வாறு சேர்த்து ஆ ஒலிப்பண்பைக் காட்டுவதை எமது ஆசிரியரில் சிலர் பிழையெனக் கருதி வெட்டிவிடுகின்றனர். இச்சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியர்கள் செய்யும் செயல் மாணவர்களுக்குக் குழப்பம் தருவதாய் இருக்கின்றது.
11. மாணவர் எழுத்துப் பயிற்சிக் குறைவால் பல தவறுகளைச் செய்கின்றனர். உறுப்பமைய எழுதுதலை இரண்டாம் வகுப்பு மாணவர் எழுதுகின்றனர். அதன் பின் உள்ள வகுப்புக்களில் உறுப்பமைய எழுதுதல் நடைபெறுவதில்லை. பல பாடசாலைகளில் உள்ள மாணவர்கள் பயிற்சிகள் எவற்றையும் செய்வதில்லை. சில பாடசாலை மாணவர்கள் கூடுதலான பயிற்சிகளைச் செய்கின்றனர். அதிகமான மாணவர்களது பயிற்சிகள் திருத்தப்படாமல் இருக்கின்றன. இம்மாணவர்கள் திருந்திய தமிழை எழுதவேண்டும் என்று எவ்வாறு எதிர்பார்ப்பது?
12. மாணவர்கள் பேரூ, பென்சில், மைப்பேரூ போன்ற பலவித உபகரணங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவற்றின் பயன்பாடுகள் மாணவர்களுடைய எழுத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் பயிலும் மாணவர்கள் எவ்வுபகரணங்களைப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும் என்பதைப் பொறுத்தும் அம்மாணவர்களுடைய எழுத்து உறுப்பாக அமையும். ஆரம்பப் பாடசாலை

களில் பயிலும் மாணவர்கள் தமது எழுத்துக்களை உறுப்பமைய எழுதப் பழகவேண்டியது மிக அவசியமானது. ஐந்தில் வளையா தது ஐம்பதில் வளையுமா? மாணவர்கள் உறுப்பமைய எழுதுத லுக்கு உதவும் ஆசிரியர்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின் றனர்.

13. மாணவர்கள் பொதுவாகப் பிழை - திருத்தம் செய்வதே இல்லை யெனலாம். 'திருப்பி எழுதுக' என எழுதிய மாணவர்களது எழுத் துக்கள் பயிற்சிப் புத்தகங்களில் திருப்பி எழுதப்படாமலே இருக் கின்றன. 'திருப்பி எழுதுக' என எழுதும் ஆசிரியர்களில் பலர் அவ்வாறு எழுதிய மாணவர்களுடைய பிழைகள் என்ன என்பத னைச் சுட்டிக் காட்டுவதுமில்லை; திருப்பி மாணவர்கள் எழுது கிறார்களா என்பதனை மேற்பார்வை செய்வதுமில்லை. மாணவர்கள் எதனைத் திருப்பி எழுதுவார்கள் என்பதை ஆசிரியர்கள்கூட அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

14. பாடசாலையில் மாணவர்கள் பயிற்சிகளைச் செய்யவைக்க வேண் டும். மாணவர்களுக்கு ஏற்ற மொழியமைப்பு முதலியனவற்றில் அனுபவம் வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் கவனம் செலுத்தி ஏற்ற வாக்கியங்களைத் தெரிந்து பயிற்சிகளை எழுதலாம். சில மாணவர்களது பயிற்சிகளில் மாணவர்களுக்கு ஏற்ற மொழியை அறிமுகப்படுத்து வதில் அனுபவமற்ற பெற்றோர் அல்லது 'ரியூசன்' ஆசிரியர்களின் தலையீடு காணப்படுகின்றது. இவற்றினால் மாணவர்களுடைய மொழித்திறன் வளர்ச்சியில் பாதிப்பும் ஏற்படலாம்.

இக்காரணிகள் மாணவரைத் தவறாக எழுதத் தூண்டக்கூடிய செய லுக்கு ஆதாரமாக அமைதல் ஆகாது. ஆசிரியர்கள் திருத்தங்களை மேற் கொள்ளும்பொழுது ஆசிரியர்களுக்கு நேரம் இல்லாவிட்டாலும் மாணவ சமுதாயத்தைத் தவறான வழிக்கு இழுத்துச் செல்லும் திருத்தங்களை மேற் கொள்ளாது பார்த்துக் கொள்வது அவசியம். நேரம் இல்லாவிட்டால் ஆசிரியர்கள் பயிற்சிகளைத் திருத்தாமல் விடலாம். நேரம் உள்ளநேரம் திருத்தங்கள் செய்யும்போது எல்லாத் தவறுகளையும் கவனித்தல் வேண் டும். ஒலி, எழுத்து, உருவ அமைப்பு, வாக்கிய அமைப்பு, பொருளமைப்பு ஆகிய எல்லாவற்றிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆசிரியர்கள் சரி யாகத் திருத்தங்களைச் செய்வதால் மாணவருக்கும் அவர்களில் பற்றுதல் உண்டாகும். செய்யுந் திருத்தங்களை ஓர் ஒழுங்கமைப்பு முறையில் செய்ய வேண்டும். ஒரேவிதமான பிழையைக் காட்ட ஒரேவிதமான குறியீடுகளையே பயன்படுத்தவேண்டும். இல்லையேல் மாணவருக்குப் பிழைதிருத்தம் செய்வதில் இடர்ப்பாடு ஏற்படும். ஆசிரியர்கள் தமக்குத் தெரியாத விடயங் களைப் படிப்பிப்பது பொருத்தமாகாது. தெரியாதனவற்றைப் பிறரிடம் கேட்டறிந்து மாணவருக்குப் பயிற்றுவது பிழையாகப் பயிற்றுவதைவிடச் சிறந்தது.

பயிற்சிப்புத்தகங்களும், பாடநூல்களும் சரியானவை என்ற மனப்பாங் குடன் பயிற்றுவித்தலைச் செய்யாது இன்றைய எழுத்துவழக்கிற்கு ஏற்ற

வகையில் அவற்றைத் தர்க்கரீதியில் அணுகி மாணவருக்கு விளக்கம் கொடுப்பதுதான் சிறந்த ஆசிரியரின் பணியாக அமையும்.

வானொலி, பத்திரிகை நடைகள் மாணவர் பிழையாக எழுதத் தூண்ட வல்லன எனினும் அவை மாணவர் எழுத்தைச் செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தாமல் பார்க்க வேண்டியது நல்லாசிரியர் ஒருவரின் கடமையாகும்.

“செய்தி அறிக்கையில் ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் முதலிய சொற்கள் பெருமளவு பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ‘நான்குகோடி’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘நாலுகோடி’ ... எனவும் படிக்கப்படுகின்றன”. (ஆரோக்கிய நாதன், 1976)

இவற்றைக் கேட்கும் மாணவர்கள் பிழையாக எழுத இடமுண்டு. எனினும் பத்திரிகை வாசிக்கத் தொடங்கமுன்னே பொதுவாக எழுத்தை மாணவர் ஆசிரியரிடம் பயில்கின்றனர். ஆதலால், ஆசிரியர்கள் மாணவரது எழுத்து விடயங்களில் கூடிய அக்கறை காட்டி ‘நல்ல தமிழ்’ எழுதப் பழக்க வேண்டும். இது எழுத்துத் தமிழைப் பாதுகாக்கும் நடவடிக்கைகளில் முக்கியமான ஒன்றுமாகும். நற்சேவை மனப்பான்மையுடன் ஆசிரியர் செயற்படுவது நம் மாணவருக்குச் செய்யும் நற்பணிகளில் அவசியமானதாகும். இது இன்றைய தேவைகளில் மிக முக்கியமானதுமாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இக்கட்டுரைக்குத் தேவையான தரவுகளைச் சேகரிக்க உதவிய ஆசிரியர் திரு. கந்தப்பு, வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி சிவநாயகமூர்த்தி அவர்களுக்கு எனது சிறப்பான நன்றி. இத்தரவுகளைத் தந்துதவிய பாடசாலை அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் யாவர்க்கும் எனது நன்றிகள். இக்கட்டுரை ஒழுங்காக அமைவதற்குரிய ஆலோசனைகளையும், உற்சாகத்தையும் வழங்கிய பேராசிரியர் சு. சுசீந்திரராசாவுக்கும் என் நன்றிகள்.
2. பாடநூலுக்கு உதவியாக இருக்கும் என நினைத்து தனிப்பட்டவர்கள் எழுதிய துணைப்பயிற்சிகள், மாணவர் மொழிஅறிவை வளர்க்க எவ்வாறு உதவுகின்றன என்பது வேறொரு கட்டுரையில் ஆராயப்படும்.
3. ஈழநாடு, வீரகேசரி, தினகரன், தினபதி முதலிய புதினப்பத்திரிகைகளை மாணவர்களில் பலர் வாசிக்கின்றனர். தவறான எழுவாய் - பயனிலை இயையும், சந்திவிதிகள் கவனிக்கப்படாமை, பேச்சு மொழியைப் பயன்படுத்துதல் போன்றன இப்பத்திரிகைகளில் மலிவாகக் காணப்படுகின்றன.

‘இரண்டு மாதங்களுக்குரிய பெற்றோல் மற்றும் பெற்றோலியப் பொருட்கள் எம்மிடம் உள்ளது! — வீரகேசரி. பக்கம் 2, 1. 2. 1979. இராணுவத்தைக் கண்டதும் மோட்டார்ச் சைக்கிளைக் கைவிட்டுத் தப்பிய இளைஞர் — தினபதி 2. 2. 84

4. முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ் மாணவர்களிடையே ல, ள/ழ வேறுபாடுகள் காணப்படுவதில்லை. முஸ்லிம் மாணவர்கள் யாழ்ப்பாண வட்டாரங்களில் இருந்தபோதும் அவர்களுடைய பயிற்சிப் புத்தகங்கள் இவ்வாய்வில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இப்பயிற்சிப் புத்தகங்களைச் சேர்ப்பதால் ஆய்வில் பல சிக்கல்கள் ஏற்படும். இவர்களுடைய தவறுகளை வேறாக மதிப்பிடுவதே சிறந்தது.

உசாஸியவை

ஆரோக்கியநாதன், எஸ்., வாறொலித்தமிழ்: ஓர் அறிமுகம். மொழியியல் 4, 1 & 2 1980, பக். 391 - 394.

ஆசிரியர் கைநூல், பாலர் வகுப்பு. கல்வி அமைச்சு வெளியீடு

கற்றலுக்கு உதவி. கல்வி அமைச்சுவெளியீடு.

சுசீந்திரராசா, சு., ‘தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத் தமிழும் எழுத்துத் தமிழும்’, சிந்தனை தொகுதி I, இதழ் II, 1983, பக்கம் 1 - 9.

ஞானசுந்தரம், வ., 'மொழியும் நிலைபேறாக்கமும்', மொழியியல் 4, 1 & 2
1980, பக். 333 - 362

தமிழ்மலர் 5. கல்வி அமைச்சின் வெளியீடு.

நுஃமான், எம். ஏ., 'ஆரம்பவகுப்புகளில் தமிழ்மொழி கற்பித்தல்: சில
அடிப்படைப் பிரச்சினைகள்'. சிந்தனை, தொகு. I இதழ் II, 1983, பக். 57-67.

பாடத்திட்டம், ஐந்தாந்தரம். கல்வி அமைச்சு வெளியீடு.

Fergusom, C. F., 'Diglossia' word 25, 1959.

Gleason, H. A., introduction to Language, 1967.

Karunakaran, K., Accessibility between Literary and colloquial Tamil.
Indian Linguistics, Vol. 35, 1974, pp. 55 - 59.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளை அகற்றுவதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள்

இ. மதகரன்

த. குணசேகரம்

1. 0: யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் சுண்ணாம்புக் கற்பாறையின் தோற்றமும்

புவிச் சரித வரலாற்றுக் காலத்தில் ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து மிலியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிலவியதாகக் கருதப்படுகின்ற மயோசீன் காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு கடல் பகுதியிலிருந்து மேலுயர்த்தப்பட்டது. கடல் பகுதியினுள் படிவு செய்யப்பட்ட பல்வேறு அடையல்களும், ஆழமற்ற பகுதிகளிலிருந்து உயிரினங்களும், சேதனவுறுப்புகளும், மேலுயர்த்துகையின் பின், கரைசல்பட்டு இறுகிச் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளாயின. இவ்வாறு தோன்றிய சுண்ணாம்புக் கற்பாறை குடாநாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வேறுபட்ட தன்மையுடையதாகவும், வெவ்வேறு ஆழத்திலும் காணப்படுகின்றது. இதுவரை குடாநாட்டின் பல பகுதிகளின் மேற்பரப்பிலும், ஆராய்ச்சிக்காக இடப்பட்ட துளைகளின் மூலமும், குழாய்க்கிணறுகளை அமைப்பதற்குத் துளையிடப்பட்டபோதும் பெறப்பட்ட மாதிரிகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு இங்கு காணப்படுகின்ற சுண்ணாம்புக் கற்பாறையினை முருகைக் கற்பாறைத் தன்மையினைக்கொண்ட சுண்ணாம்புக் கற்பாறை என்றும், (Coralline limestone) மக்கித் தன்மையுடைய உலர்ந்த சுண்ணாம்புக் கற்பாறை என்றும், (Chalky limestone) மணல் தன்மை கூடிய (Silica content) வைரச் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை என்றும் (Cherty limestone) மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். குடாநாட்டின் வடபகுதியில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் உயர்த்தப்பட்ட நிலையிலும் தெற்காகவும், தென்மேற்காகவும் சாய்ந்தும் காணப்படுகின்றன. இப்பாறைகள் குடாநாட்டின் சில பாகங்களில் ஏறத்தாழ 350 அடி தொடக்கம் 450 அடி ஆழம்வரை அமைந்துள்ளதாக அறியப்பட்டுள்ளது. இவை தோன்றிய முறையில் வெவ்வேறு அடையல்களாகவும், இதில் அமைந்துள்ள உயிரின சேதனவுறுப்புகளின் காரணமாக இடத்துக்கிடம் வேறுபட்ட சேர்க்கையினால் வேறுபட்ட அளவில் நுண்துளைமையைக் கொண்டுள்ளவையாகவும், அதற்கேற்ப நீரை உட்புகவிடக்கூடிய தன்மையுடையனவாகவும் இருக்கின்றன. அத்துடன் நீரில் கரையும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதனால் குடாநாட்டின் மேற்பரப்பின்கீழ் இப்பாறைகள் கரைந்து, மூட்டுகளும், வெடிப்புகளும், பிளவுகளும் தோன்றியிருப்பதுடன் நீர் தேங்கி நிற்கக்கூடிய குகைகளையும், இடைவெளிகளையும் கொண்டமைந்துள்ளன. ஊடுபுக விடக்கூடிய சுண்ணாம்புக் கற்பாறையினூடாக நீர் கீழ்நோக்கிக் கசிந்து, இத்தகைய இடைவெளிகளினூடே தேங்கி நீர்தாங்கு படுக்கையாக அமைந்துள்ளன. இக்குடாநாட்டில் வருடத்தில் குறிப்பாக இரு மாதங்களில் மழைவீழ்ச்சியினால் பெறப்படுகின்ற நீரின் ஒரு பகுதியே கீழ்நோக்கிக் கசிந்து நில நீராக அமைந்து காணப்படுவதுடன், இதுவே இக்குடா

நாட்டு மக்களின் வாழ்வின் உயிர்நாடியாகவும் விளங்குகின்றது. அதாவது இப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் சீவனோபாயத்தினை நிர்ணயிப்பதில் நில நீரினதும், அதற்கு மூலாதாரமான சுண்ணாம்புக் கற்பாறையினதும் முக்கியத்துவம் அளப்பரியது.

2. 0 : சுண்ணாம்புக் கற்பாறையினால் பெறப்படும் பலாபலன்கள்

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் சுண்ணாம்புக் கற்பாறையைக் கொண்டிருக்கின்றபோதிலும், சுண்ணாம்புக்கல் அமைந்து காணப்படுகின்ற முறையும், அதன் தன்மையும், வேறுபட்ட இழையமைப்பும் இதன் பயன்பாட்டில் சில வரையறைகளை ஏற்படுத்துகின்றன. ஏற்கனவே கூறப்பட்டிருப்பதுபோல் மூன்று வகையான சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் இங்கு காணப்படுகின்றபோதிலும் இதில் மணல் தன்மை கூடிய பளிங்குருவாகக் கம் பெற்ற வைரச் சுண்ணாம்புக் கல்லே பயன்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் பெருமளவு முக்கியத்துவத்தைப் பெறுவதுடன் பெருமளவு பலாபலன்களும் இதன் மூலமே பெறப்படுகின்றன. துரதிஷ்டவசமாக, இச்சுண்ணாம்புக் கற்பாறை வெட்டி எடுக்கக்கூடிய வகையில் குடாநாட்டின் மொத்த நிலப்பரப்பில் ஏறத்தாழ 25 வீதமான பகுதியில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. இதிலும் பெரும்பகுதி வடக்கு கிழக்கு வலிகாமம் பகுதியிலேயே காணப்படுகின்றது. இதில் ஏறத்தாழ 80 வீதமான பகுதி ஏற்கனவே வெட்டி எடுக்கப்பட்டு, இப்பாகங்கள் செறிவான பயிர்ச் செய்கையின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. ,இத்தகைய சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் வெளியரும்பிக் காணப்படுகின்ற இப்பாகங்கள் இலங்கையிலேயே மிகச் சிறந்த மண்வகையைக் கொண்டிருப்பதுடன் (செம்மண்) சிறந்த தரமான நில நீரையும் வருடம் முழுவதும் கிடைக்கக்கூடியதாகக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய சிறந்த உள்ளார்ந்த பயிர்ச்செய்கை வளத்தினைக்கொண்ட இப்பகுதியில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் மேற்பரப்பிலிருந்து இரண்டு மூன்று அடி ஆழத்திற்கே வெட்டி எடுக்கப்பட்டதுடன், இவ்வாறு வெட்டி எடுக்கப்பட்ட கற்பாறைகள் தெருக்களை அமைப்பதற்கும், அவற்றினைச் செப்பனிடுவதற்கும், வீடுகள், கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வகையில் இக்குடாநாட்டில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை அமைந்து காணப்பட்ட பாகங்களுள் புன்னாலைக்கட்டுவன் வடக்கு, வசா விளான், தையிட்டி, மயிலிட்டி தெற்கு, வீமன்காமம், மாவிட்டபுரம், கீரிமலை, பலாலி, அச்சுவேலி, ஊரெழு, கோப்பாய், ஈவினை, நீர்வேலி, நவக்கிரி, விளான், மாதகல், கோண்டாவில், உரும்பராய், திருநெல்வேலி, கைதடி, வளலாய், இடைக்காடு, மட்டுவில் வடக்கு என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் பெரும்பாலான பாகங்களுள் வெளியரும்பிக் காணப்பட்ட சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு, பயன்படுத்தப்பட்டுவிட்டதுடன் இப்பாகங்கள் பயிர்ச்செய்கை நிலங்களாகவும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் இக்குடாநாட்டில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை அமைந்து காணப்படுவதனால் பெறப்படும் பலாபலன்களைப் பின்வருமாறு சுருக்கமாக வகைப்படுத்தலாம்.

அ. இக்குடாநாட்டில் அமைந்து காணப்படுகின்ற சுண்ணாம்புக் கற்பாறை உயிரின சேதனவுறுப்புக்களை உள்ளடக்கியிருப்பதனால் நுண்ணுண்மையைக் கொண்டுள்ளதுடன் இதன் காரணமாக மழைவீழ்ச்சியினால்

கிடைக்கப்பெறும் நீரின் ஒருபகுதி நிலநீராகத் தேங்கியிருப்பதற்கு உதவுகின்றது. இந்நிலநீர் சுண்ணாம்புக் கற்பாறையிலுள்ள கரைசல் பள்ளங்களினுள்ளும், தரைக்கீழ்க் குகைகளினுள்ளும், விழுங்கு துவாரங்களினுள்ளும் தேங்கி நீர்தாங்கு படுக்கையாக அமைந்துள்ளது. மேலும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் வெளியரும்பிக் காணப்படுகின்ற பாகங்கள் இவற்றின் இயல்பின் காரணமாகவும், இப்பாகங்களின் மெல்லிய மண்படையின் காரணமாகவும், மழையினால் பெறப்படும் நீரை இலகுவாகவும், விரைவாகவும் கீழ்நோக்கிக் கடத்தி நில நீர்தாங்கியின் இருப்பினை அதிகரிப்பதற்கு உதவுவதுடன், மேற்பரப்பு நீர் கடலை நோக்கி வெளியேறுவதையும் குறைக்கின்றது.

ஆ. இவ்வாறு நிலநீர் தேங்கிப் பயன்பாட்டுக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாயிருப்பதாலேயே இக்குடாநாட்டில் வாழும் மக்கள் குடிக்கும் நீர், பல்வேறு வீட்டுத் தேவைக்கான நீர், பயிர்ச்செய்கைத் தேவைக்கான நீரையும், மற்றும் கைத்தொழில் போன்றவற்றுக்கான நீர்த் தேவைகளையும் வருடம் முழுவதும் பெறக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இது இக்குடாநாட்டிற்கு இயற்கை அளித்த ஒரு கொடையாகும்.

இ. சீமெந்து உற்பத்தியில் சுண்ணாம்புக் கல் அடிப்படை மூலப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

ஈ. பெருந்தெருக்களை அமைப்பதற்கும் ஏனைய போக்குவரத்துப் பாதைகளை அமைப்பதற்கும், செப்பனிடுவதற்கும் சுண்ணாம்புக் கல் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

மேற்கூறிய பலாபலன்கள் கூடுதலாக மணல்தன்மை கூடிய வைரசு சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளிலிருந்தே பெறப்படுகின்றது. பல்வேறு தேவைகளுக்கான சுண்ணாம்பு உற்பத்தி, முருகைக் கற்பார் வகையைச் சேர்ந்த சுண்ணாம்புக் கல்லிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

3 . 0: திட்டமிடாத வகையில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறையை வெட்டி எடுத்தல்:

3 . 1: பயிர்ச் செய்கைக்கேற்ற பாகங்களில் மேலரும்பிக் காணப்படுகின்ற சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளை வெட்டி அகற்றுதல்:

மேலே காட்டப்பட்டுள்ள பலாபலன்களைப் பெறுவதற்காக இன்று யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் திட்டமிடாத வகையிலும், பரவலாகவும் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலைச் சுற்றுடலில் சீமெந்து உற்பத்திக்காகவும், பலாலிப் பகுதியிலிருந்து மயிலிட்டி மீன்பிடித் துறைமுக விருத்திக்காகவும், கீரிமலைப் பகுதியிலிருந்து காங்கேசன் துறைமுக விருத்திக்காகவும், ஏனைய பல பகுதிகளில் தரைக்கு மேல் வெளியரும்பிக் காணப்படுகின்ற பாறைகளை வெட்டி அகற்றிப் பயிர்ச் செய்கை நிலங்களாகவும் மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறு அகற்றப்படும் கற்பாறைகளே

பெருமளவுக்கு வீடுகள், கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கும் தெருக்களை அமைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் பயிர்ச்செய்கை நடவடிக்கைகளுக்கன்றி, ஏனைய தேவைகளுக்கு வெட்டி எடுக்கப்படும்பொழுது திட்டமிடப்படாத வகையிலும், பாரதூரமான பக்க விளைவுகள் ஏற்படும் வகையிலும் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. பயிர்ச்செய்கை நிலங்களில் வெளியரும்பிக் காணப்படும் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் ஏறத்தாழ 2 அடி ஆழம்வரையே வெட்டி எடுக்கப்பட்டு, செம்மண் நிரப்பப்பட்டு பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இத்தகைய பாகங்களில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை அகற்றப்பட்டாலும், நிலம் ஓரளவுக்குப் பதிக்கப்பட்டு நீர்தாங்கும் வடிநிலத் தோற்றத்தினைப் பெறுவதனால், நில நீர்தாங்கு படுக்கையின் மீள்நிரம்பலுக்கு இப்பாகங்கள் உதவுகின்றன. எனவே பயிர்ச்செய்கைக்காகச் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் அகற்றப்படும்பொழுது பாதிப்பான பக்க விளைவுகள் ஏற்படக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இல்லை எனலாம்.

இதுவரை காலமும் சுண்ணாம்புக்கல் வெளியரும்பிக் காணப்பட்ட பாகங்களிலிருந்து ஏறத்தாழ 14.45 மிலியன் தொன் நிறையுள்ள சுண்ணாம்புக் கற்கள் அகற்றப்பட்டுள்ளதாக மதிப்பிடக்கூடியதாயிருக்கிறது. மேலும் இவ்விடங்களில் தோண்டப்பட்டுள்ள கிணறுகளிலிருந்து அகற்றப்பட்டுள்ள சுண்ணாம்புக்கல் 0.9 மிலியன் தொன்களாக இருக்கக்கூடுமென்றும் மதிப்பிடக்கூடியதாயிருக்கின்றது. ஆகவே முழுமையாக இதுவரை காலமும் இத்தகைய செயலின்மூலம் ஏறத்தாழ 15.35 மிலியன் தொன் சுண்ணாம்புக்கல் அகற்றப்பட்டு இவை யாவும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பெருந்தெருக்கள், ஏனைய போக்குவரத்துப் பாதைகள், வீடுகள், கட்டடங்கள் என்பவற்றுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பயன்பாடு கடந்த 20 வருட காலங்களில் மிகையாக நடைபெற்றுள்ளதை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். எனவே வருடாந்தம் சராசரி 0.75 மிலியன் தொன் இத்தகைய தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றதென்பதை மதிப்பிடக்கூடியதாயிருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இதுவரையில் பயன்படுத்தப்படாது வெளியரும்பிக் காணப்படுகின்ற சுண்ணாம்புக் கற்பாகங்களிலிருந்து வெட்டி எடுக்கக்கூடிய கல்லின் அளவு ஏறத்தாழ 30 மிலியன் தொன் என்றும் மதிப்பிடக்கூடியதாயுள்ளது. இப்பொழுது இத்தகைய பாகங்களில் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வருகின்ற அளவுடன் கணக்கிடும்பொழுது இன்னும் வெட்டி எடுக்கப்படாத பகுதியிலுள்ள உள்ளார்ந்த சுண்ணாம்புக் கல்லின் அளவு, இன்னும் 25 வருடங்கள் மட்டுமே மேற்குறித்த தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்த முடியுமென மதிப்பிடலாம்.

3.2 : சீமெந்து உற்பத்திக்காகச் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்படுவதும் அதனால் ஏற்படும் பக்க விளைவுகளும்:

காங்கேசன்துறையில் அமைக்கப்பட்ட சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் சீமெந்து உற்பத்தி 1950 ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதற்கான மூலப்பொருளான சுண்ணாம்புக்கல் இத்தொழிற்சாலையைச் சுற்றியுள்ள பாகங்களில் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. இப்பகுதி கடல்மட்டத்திலிருந்து சராசரியாக 22 அடி உயரமுடையதாக இருக்கின்

றது. இப்பகுதியில் வைரச் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை வெளியரும்பிக் காணப் பட்டதாலும், சீமெந்து உற்பத்திக்கேற்ற தன்மையைக் கொண்டிருந்தத னாலும் சீமெந்துத் தொழிற்சாலை இங்கு அமைக்கப்பட்டது. எனினும் இப்பகுதி கடற்கரைக்கு அண்மையாக இருப்பதால் சுண்ணாம்புக்கல் அகற் றப்படும்பொழுது, இதனாலேற்படக்கூடிய பக்க விளைவுகளை நன்முறையில் கருத்திற்கொண்டு அகற்றப்படுவது மிக முக்கியமானதாகும். யாழ். குடா நாட்டின் மற்றைய பாகங்களில் சுண்ணாம்புக்கல் வெளியரும்பிக் காணப் படுகின்ற பாகங்களோடு ஒப்பிடும்பொழுது காங்கேசன்துறைச் சீமெந்துத் தொழிற்சாலைப்பகுதி கூடிய உயரமுடைய பாகமாக இருப்பதால் இங்கு இத்தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டமை பொருத்தமானதாகும். எனினும் இங்கு சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் எந்தளவு ஆழம்வரை வெட்டி எடுக்கப் படலாம் என்பதில் மிகக் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். ஏனெ னில்,

அ. இப்பாகத்தில் அமைந்துள்ள சுண்ணாம்புக் கற்பாறை நிலநீரைக் கடலை நோக்கி நீருற்றுக்களாகப் பெருமளவில் வெளியேற்றக்கூடிய அமைப் பைக் கொண்டிருக்கின்றது. கீரிமலையிலிருந்து காங்கேசன்துறைவரை கரையோரமாகக் காணப்படுகின்ற பல நீருற்றுக்கள் இதனை வலி யுறுத்துகின்றன. யாழ். குடாநாட்டின் பாறை அமைப்பில் பொருத் துக்கள், வெடிப்புகள் என்பன கூடுதலாக 40° வட கிழக்காகவும், வட மேற்காகவும் அமைந்து காணப்படுவதாலும் நிலநீர் இவ்வகை யில் கடலை நோக்கி இப்பாகங்களினூடாக வெளியேறுகின்றது.

ஆ. இத்தொழிற்சாலை அமைந்துள்ள பகுதியில் நில நீர்மட்டம் மேற் பரப்பிலிருந்து 19-20 அடி ஆழத்தில் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இப்பகுதியில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைப் படுக்கைத்தளம் பல்வேறு காலத்தில் பல்வேறு மட்டங்களில் ஏற்பட்ட வெடிப்புக்களையும், குகை களையும் (Caverns) கொண்டுள்ளதாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனால் இத்தகைய இடங்களில், அதிகளவு ஆழத்தில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை கள் வெடிவைத்துத் தகர்க்கப்படும்பொழுது, இவ்வெடிப்புகள் அதிர்ச்சி யினால் மேலும் விரிவடைந்து கடலை நோக்கி வெளியேறுகின்ற நிலநீர் ஓட்டத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. இதனால் குடாநாட் டின் நிலநீர் கொள்ளளவு வெகு விரைவாகக் குறைக்கப்படக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் தென்பட்டுள்ளன.

இ. இன்று இத்தேவைக்காகச் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்படுகின்ற அளவினையும், வேகத்தினையும் மதிப்பிடும்பொழுது சில உண்மைகள் தெளிவாகின்றன. பயிர்ச்செய்கைக்குச் சிறந்த செம்மண்ணையும் நன் னீரையும் கொண்டுள்ள இப்பிரதேசத்தின் நீர் அண்மைக் காலங்களில் உவரடைந்து வந்துள்ளமையை வெளியிட ஆய்வுகள் தெரிவித்துள் ளன. இன்று ஏறத்தாழ தரைமட்டத்திலிருந்து 20-25 அடி ஆழம் வரை சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் வெட்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளதை இத் தொழிற்சாலையின் முதலாம் கட்ட சுண்ணாம்புக்கல் அகழ்ந்தெடுக்கும் வேலைப் பகுதியில் அவதானிக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இதனால் இப் பகுதியின் நிலநீர் ஆவியாக்கத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆவி யாக்கத்திற்கு உட்படுத்தப்படும்பொழுது நிலநீரிலுள்ள உப்புகள் (முக்

கியமாக குளோரைட் அயன்கள்) ஒருங்குசேர்ந்து அவ்விடங்களிலேயே படிவதனால் இப்பாகங்களில் நிலநீர் சவர்த்தன்மையை அடைகின்றது. நாளாந்தம் அதிகரிக்கும் ஆவியாக்கத்தின் காரணமாக மேலும் நீர் உவரடைவதனால் இன்று இத்தொழிற்சாலைக்குத் தேவையான குடிநீரையும் பெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இத்தொழிற்சாலையின் அயற்பாகங்கள் ஒரு காலத்தில் வெற்றிலைச் செய்கையில் சிறந்து விளங்கிய போதிலும் இன்று நிலநீரின் தன்மையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவதனால் இப்பயிர்ச்செய்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்றது.

ஈ. இத்தொழிற்சாலையில் இயக்கப்படும் இயந்திரங்களைக் குளிர்நீரும் உலைகளுக்குத் (Cooling plants) தேவைப்படும் நீர் அதி சக்திவாய்ந்த பம்பிகளினால் வெளியேற்றப்பட்டுப் பயன்பாட்டின் பின், கடலை நோக்கி விடப்படுகின்றது. இவ்வாறு கடற்கரையோரமாக நிலநீர் வேகமாக வெளியேற்றப்படுவதனால் உவர்நீர் உட்பகுதிகளை நோக்கி விரைவாக ஊடுருவக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. மேலும் கடலை நோக்கி அகற்றப்படும் நீரை பயன்பாட்டின் பின் திரும்பவும் பயன்படுத்தினால் (Re-cycling) நீர் வெளியேறுவதைக் குறைத்து உவரடைதலையும் குறைக்கக்கூடியதாயிருக்கும்.

உ. இத்தொழிற்சாலையின் மூன்றாம் கட்ட வேலைத்தளம் அமைக்கப்பட்ட பின் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் வெட்டி எடுக்கப்படும் நிலப்பகுதி மேலும் கடற்கரையோரமாகவும், பயிர்ச் செய்கைக்கேற்ற செம்மண்பகுதிகளுக்கும், நன்னீர்ப் பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இத்தகைய நடவடிக்கையினால் மேலே காட்டப்பட்டுள்ள தீங்குகள் மேலும் அதிகரிப்பதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

ஊ. இவ்வாறு வெட்டி எடுக்கப்படும் பகுதிகள் மீண்டும் நிரவப்படாத நிலையிலிருப்பதை ஆராயும்பொழுது குடாநாட்டின் மக்கள் வாழிடங்களுக்கும், பயிர்ச்செய்கைக்கும் ஏற்ற நிலப்பகுதி குறைவடைந்து வருவதைக் காணலாம். இத்தகைய பகுதிகளை மீண்டும் நிரப்பி, நிலப்பரப்பினை அதிகரிக்கவேண்டுமாயின் 6.2 மிலியன் தொன் மண் தேவைப்படுமென மதிப்பிடலாம். இந்த அளவான மண்ணை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் எப்பகுதியிலிருந்தும் கொண்டுவரக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இல்லாமையினால் இப்பள்ளங்கள் நிரப்பப்படாத நிலையிலேயே விடப்படக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

எ. இவ்வகையில் சீமெந்து உற்பத்திக்காக 1950 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியிலிருந்து 1982 ஆம் ஆண்டுவரை ஏறத்தாழ 5.0 மிலியன் தொன் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளதென மதிப்பிடலாம். இதிலிருந்து வருடாந்தம் சராசரியாக 150,000 தொன் சுண்ணாம்புக்கல் இத்தேவைக்காக வெட்டி எடுக்கப்படுகின்றதென மதிப்பிடக் கூடியதாயுள்ளது.

இப்பொழுது பயன்படுத்தப்படுகின்ற அளவில் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்படுமானால் இத்தொழிற்சாலைக்காகத் தற்

பொழுது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிலப்பகுதியிலிருந்து 3.25 மிலியன் தொன் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்படலாமென்றும், இது இன்னும் 20 வருடங்களுக்கே போதுமானதென்றும் மதிப்பிடலாம். இப்பாகங்களில் சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டி எடுக்கப்படும் பட்சத்தில் மேலும் 300 ஏக்கர் நிலப்பரப்பு எதுவித பாவனைக்கும் உதவாத பகுதியாக மாற்றமடையும்.

மேலே விரிவாகக் கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் திட்டமிடப்படாத வகையில் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வருவதனால் ஏற்படக்கூடிய பக்க விளைவுகளைப் பின்வருமாறு சுருக்கமாக வகைப்படுத்தலாம்:

1. வளமான மண்ணையும், நன்னீரையும் கொண்டுள்ள பயிர்ச் செய்கைக் கேற்ற நிலம் இழக்கப்படுகின்றது.
2. மக்கள் வாழிடங்களை ஏற்படுத்துவதற்கேற்ற நிலப்பரப்பு குறைவடைந்து செல்கின்றது.
3. நிலநீர்த்தாங்கு படுக்கையின் அளவு குறைக்கப்படுகின்றது.
4. நிலநீரின் உவர்த் தன்மை அதிகரிக்கின்றது.
5. கடலை நோக்கி வெளியேறும் நிலநீரின் அளவு அதிகரிக்கின்றது.
6. தொழிற்சாலையின் சுற்றூடலிலுள்ள பயிர்ச்செய்கை, குறிப்பாக வெற்றிலைச் செய்கை வீழ்ச்சியடைந்து வருகின்றது.
7. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் எதிர்கால விருத்தி நடவடிக்கைகளுக்கு, குறிப்பாகத் தெருக்கள், வீடுகள், கட்டடங்கள் அமைத்தலுக்குத் தேவையான சுண்ணாம்புக் கல்லின் அளவும், பயன்பாட்டுக் காலமும் குறைவடைந்து வருகின்றது. ஏனெனில் வெட்டி எடுக்கக்கூடிய சுண்ணாம்புக் கல்லின் அளவு அதிகரிக்காமலிருக்க வெட்டியெடுக்கப்படும் கல்லின் அளவு அதிகரித்துச் செல்லுதலினாலாகும்.

இவற்றைக் கவனிக்குமிடத்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் விருத்தியில் எந்தெந்தத் துறையில் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானித்தல் மிக அவசியமானதொன்றாகும். இவ்வகையில் பின்வரும் ஒழுங்கில் இவற்றின் முக்கியத்துவமும், இவை சம்பந்தமான சில ஆலோசனைகளும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

1. நிலநீரினைத் தேக்கிவைத்தல், பாதுகாத்தல், மாசுபடுதலைத் தடுத்தல்.
2. வீடுகள், கட்டடங்களுக்குத் தேவையான சுண்ணாம்புக்கல் வெட்டியெடுக்கக்கூடிய இடங்களை வேறுக்கிப் பாதுகாத்தல்.
3. தெருக்கள், ஏனைய போக்குவரத்துப் பாதைகளை இடுவதிலும் பராமரிப்பதிலும் சுண்ணாம்புக் கல்லின் அளவைக் குறைத்தல்.

(இத்தேவைக்குக் குடாநாட்டிற்கு வெளியிலிருந்து கருங்கல்லைக் கொண்டுவந்து பயன்படுத்தினால் மழைக்காலங்களில் குடாநாட்டின் தெருக்களில் ஏற்படும் கரைசல்குழிகளைக் குறைத்து, இவற்றினால் ஏற்படும் பராமரிப்புச் செலவையும் குறைக்கக் கூடியதாயிருப்பதுடன் அரிய மூலவளமான சுண்ணாம்புக்கல் ஏனைய தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படலாம்)

4. தற்பொழுது சீமெந்து உற்பத்திக்காகச் சுண்ணாம்புக்கல் அகழ்ந்தெடுக்கப்படும் பகுதிகளில், மேற்பரப்பிலிருந்து 15 அடி ஆழத்தின் கீழ் அகழ்ந்தெடுக்காமலிருப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல். இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களும், ஆலோசனைகளும் இக்குடாநாட்டின் விருத்தியில் அக்கறையுடையோரின் கவனத்திற்காகச் சுருக்கமாகவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இது சம்பந்தமான மேலதிக ஆராய்ச்சிக்கும், தரவுகளைச் சேகரிப்பதற்கும் மேலும் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

(பி. கு. கட்டுரையாசிரியர்களினால் வெளிக்களத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளையும் முதனிலைத் தரவுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை ஆக்கப்பட்டுள்ளது.)

ஈழமும் இந்து மதமும் - அநுராதபுர காலம்

சி. க. சிற்றம்பலம்

வம்சங்களையும், தலைநகர்களையும் மையமாக வைத்து வரலாற்றைப் பகுத்து ஆராயும் மரபு வரலாற்றாசிரியரிடையே உண்டு. நம்நாடும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இத்தகைய தலைநகர்களில் அநுராதபுரம் மிகப் பழையது மட்டுமன்றி நீண்ட காலம் நீடித்து நிலைத்த தலைநகராகவும் விளங்கியது. இதன் முதல் மன்னனாகிய தேவநம்பியதீஸன் (கி. மு. 247-207) காலந் தொடக்கம் சோழராற் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஐந்தாவது மகிந்தன் காலம் வரை (கி. பி. 993) இது தலைநகராக விளங்கியது. இது தலைநகராக விளங்கினாலும்கூட இதன் ஆரம்பகாலத்தில் குறைந்தது சில நூற்றாண்டு வரை நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சிற்றரசுகள் தலைத்திருந்தன. பாக்குநீரிணையின் இக்கரையில் ஏற்பட்ட அரசியல் வளர்ச்சி போன்று அக்கரையிலும் (தமிழ்நாட்டில்) சேர, சோழ, பாண்டிய வம்சங்களின் ஆட்சியின்கீழ் தனி அரசுகள் நிலைபெற்ற காலத்தில் குறுநில மன்னராட்சி நிலை பெற்றிருந்ததும் வரலாறு. சுருங்கக்கூறின் திராவிடரின் பெருங்கற்கால கலாச்சார வழிவந்த பாக்குநீரிணையின் இருபகுதிகளிலும் கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் வளர்ச்சி இஃதாகும். (Sitrapalam, S. K. 1980)

தமிழக வரலாற்றில் கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு ஒரு திருப்புமுனையாகும். இக்காலத்தில் எழுச்சி பெற்ற பல்லவ வம்சத்தின்கீழ் தமிழகம் முழுவதும் தொடர்ச்சியாக மாறிமாறி வம்சங்களால் ஆட்சி செய்வதற்கு வித்திடப்பட்டதோடு நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஏற்படுத்திய பக்தி இயக்கம் பௌத்தம், ஜைனம் ஆகிய மதங்களை நலிவுறச் செய்து இந்து மதத்தையும் இந்துக் கலைகளையும் முன்னிலைக்கு இட்டுச்செல்லப் பின்வந்த பாண்டிய, சோழ வம்சங்கள் இவற்றை வளர்த்தெடுத்தன. ஈழ வரலாற்றிலும் கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு ஒரு முக்கிய காலகட்டமாகும். கிறீஸ்துவின் பிறப்பிற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தமிழகத்தோடு அரசியல், கலாச்சார, வணிகத் தொடர்புகள் காணப்பட்டாலும் கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் தமிழக - ஈழ உறவுகளில் முன்பில்லாதவாறு ஒருவகையான இறுக்கம் காணப்பட்டது. முதலாம் தத்தோபதிஸ (கி. பி. 643-650), இரண்டாம் தத்தோபதிஸ (கி. பி. 650-667), மூன்றாம் அக்கிரபோதி (கி. பி. 633-643) தமிழகத்திலிருந்து கொண்டுவந்த படையினருதவியுடன் அரசரிமை பெற்றனர். மானவம்மன் (கி. பி. 684-718) பல்லவ அரச உதவியுடன் தனது அரசரிமையைப் பெற்றான். இவனது மூன்று மக்களும் பல்லவ அரண்மனையிலேயே பிறந்தோராவர். இதனால் கி. பி. 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அநுராதபுரத்தில் தமிழகச் செல்வாக்கு அதிகரித்துக் காணப்பட, பின்னர் ஏற்பட்ட பாண்டிய வம்ச எழுச்சியும் 9ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பௌத்தம் அரச மதமாகிய நம்நாட்டில் இவ்வாறு ஏற்பட்ட அரசியல், வணிக, கலாச்சார பரிமாறல்கள் தென்னக இந்து மதத்தின் செல்வாக்கு காலந்தோறும்

நம்நாட்டில் புக வழிவகுத்ததோடு அரச அரவணைப்பின்று இயங்கிய இந்து மதம் மங்கி மறையாது பாதுகாக்கவும் வழிவகுத்தன. இக்காலச் சிங்களக் கல்வெட்டுக்களில் நிர்வாகம், இராணுவம் ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்த தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுதல், இவற்றில் தமிழர் வசமிருந்த நிலங்கள், கிராமங்கள் பற்றி வரும் குறிப்புக்கள் அநுராதபுரத்தில் “தமிழ் அழிபாடுகளில்” காணப்படும் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் மேற்கூறிய கருத்துக்கு வலுவூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இதனால் ஈழத்து இந்து மதம் பற்றிய சான்றுகள் முன்னைய காலத்தைவிட இக்காலத்தில் சிறப்புடையனவாக அமைகின்றன.

கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பௌத்தம் இங்கே மகிந்தனால் புகுத்தப்பட முன்பு இக்காலச் சிங்கள—தமிழ் மொழி பேசியோரின் மூதாதையினர் இந்துக்களாகவே இருந்தனர். இதனையே கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியா வந்த குவான்சுவாங் என்ற சீன யாத்திரிகனும் குறிப்பிட்டுள்ளான். முன்னர் சிங்கள ராச்சியத்தில் ஒழுக்கக்கேடான சமய நம்பிக்கைகள் நிலவின எனக் கூறுவதன்மூலம் பௌத்தத்திற்கு முந்திய ஒழுங்கற்ற இந்து நம்பிக்கைகளையே இவன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளான். (Rahula, W. 1956) மகிந்தன் தனது ஈழத்துக்கான பயணத்தைத் தேவ நம்பியதீஸன் அரசுகட்டிலேறும்வரை பின்போட்டிருந்தான் என மகாவம்ச ஆசிரியர் கூறுவதில் இவன் முன்பு ஆட்சி செய்த முடசிவன் காலத்தில் இந்து மதம் மேலோங்கியதால் அவன் பிறமதங்களை ஆதரிக்க முற்படான் என்ற தொனி காணப்படுவது ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது. (M. V. XXII : 1-2) துர்அதிஷ்டவசமாக இக்கால இந்து மதம் பற்றிய வரலாற்றைக் கட்டி எழுப்ப பௌத்த மத வரலாற்று நூல்களாகிய பாளி நூல்களையே நம்பியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்நாடு பௌத்த தருமம் தழைத்தோங்கும் நாடென்றும், பௌத்த மத வரலாற்றை மட்டுமே எழுதுவதை இவை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்ததால் பெருமளவு இந்து மதம் பற்றிய குறிப்புக்கள் இவற்றில் தவிர்க்கப்பட்டதோடு பௌத்த மதம் அல்லாத பிற மதங்களையும் இவர்கள் திரிபுநோக்கில் நோக்கினர். இக்கருத்தை விளக்க மகாவம்சத்தில் துட்டகைமுனு அத்தியாயத்தில் வரும் ஒரு குறிப்பே போதும். போரில் பல்லாயிரக்கணக்கானோரைக் கொன்று விட்டதாக விசனித்த துட்டகைமுனுவை நோக்கிப் பௌத்த குருமார் கூறிய தாவது “ஒன்றரை மனிதரை மட்டுமே நீ கொன்றிருக்கிறாய்” இவர்களில் ஒருவர் மும்மணிகளில் சரணடைந்துவிட்டார். மற்றவர் பஞ்சசீலன்களை மேற்கொண்டுவிட்டார். ஏனையவர்கள் எல்லாம் எமது மார்க்கத்தை நம்பாதவர்கள். கூடாத வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள். மிருகங்களிலும் பார்க்க உயர்வாக மதிக்கப்படத்தக்கவரல்லர். (M. V. XXV: 109-111) இதனால் இத்தகைய நோக்குடைய பாளி நூல்களில் இந்து மதம் பற்றித் தொடர்ச்சியான வரலாற்றைக் கட்டி எழுப்பச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் காணப்படும் செய்திகளை ஏனைய ஆதாரங்கள் உதவியோடு பயன்படுத்தவே மட்டும் முடிகிறது. அதிஷ்டவசமாக கி. பி. 14ஆம், 15ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிங்கள ஆசிரியர்களால் எழுதப்பெற்ற சந்தேஸை இலக்கியங்களில் வரும் குறிப்புக்களில் பௌத்தம் புகுந்த பின்பும் சிங்கள மக்கள் தமது பழைய நம்பிக்கைகளைக் கைவிடவில்லை என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நம்பிக்கைகளே இன்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தி

யில் காணப்படும் நாட்டார் வழிபாடுகளாகப் பௌத்த மதத்தோடு பிணைந்து நிற்கும் உப்புல்லவன் (மாயோன்), கதறகம தெய்யோ (கதிர்காமக் கந்தன்), நாத (சிவன்), பத்தினி (அன்னை) வழிபாடுகளாகும். (சிற்றம்பலம், சி. க. 1983b) இவற்றோடு யக்ஷ, நாக வழிபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. (சிற்றம்பலம் சி. க. 1983a)

இவ்வாறு இலக்கிய நாட்டார் வழிபாட்டு முறைகளிற் காணப்படும் சான்றுகளோடு கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப காலப்பகுதிவரை காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் குறிப்புக்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. (சிற்றம்பலம், சி. க. 1976) இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பாளிநூல்கள் கூறுவதுபோல் நாட்டில் பெரும்பான்மையோர் பௌத்தத்தைத் தழுவினாலும்கூட இத்தகைய நிகழ்ச்சி இப்பாளிநூல்கள் குறிப்பிடுவதுபோன்று சடுதியாக நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி அல்ல என்றும், படிப்படியாக நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியே எனவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. உதாரணமாக கி. பி. 1ஆம் நூற்றாண்டில் திஸ்ஸ மகாராமாவில் வாழ்ந்த ஒரு சிற்றரசன் தன் முன்னோர் இந்து மதத்திலிருந்து பௌத்தத்திற்கு மாறியதைக் குறிப்பிடுகின்றான். (Paranavitane, S.1945 :61) இச்செய்தி இவன் தனது முன்னோர் மதமாகிய இந்து மதத்திலிருந்து பௌத்தத்திற்கு மாறியதைக் குறிக்கின்ற அதே நேரத்தில் இவனைப்போல் அநேகர் படிப்படியாக இத்தகைய மதமாற்றம் பெற்றிருக்கலாம் எனவும் உணர்த்துகின்றது. மதமாற்றமென்பது பொதுவாக ஒரு நீண்டகால நிகழ்ச்சியாக அமைவதும் வழக்காறு. இதனால் பௌத்தம் அரச ஆதரவோடு வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் இந்து மதமும் ஒருபுறத்தில் வளர்ச்சி அடைய, அதிலிருந்து காலகதியில் இந்துக்கள் பலரும் மதம் மாறவும் தயங்கவில்லை. இந்து கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை ஆகியனவற்றைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ்நாட்டைப் போன்று பல்லவர் காலந்தொட்டே நம்நாட்டிலும் அழிவற்ற பொருட்களைக் கொண்டு கட்டிடங்களைக் கட்டும் மரபு தலைஎடுத்தாலும் கூட, பழைய காலத்திலிருந்தே இந்து மதத்தில் இவை முக்கிய பங்கினை வகித்தன என்பதை இவைபற்றி வரும் இலக்கியச் சான்றுகளும், குறிப்பாக நாணயங்களில் இவைபற்றிக் கிடைக்கும் தகவல்களும் எடுத்தியம்புகின்றன. எனவே தொல்லியற் சான்றுகளில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் கட்டிட அழிபாடுகள், சிற்பங்கள் ஆகியனவற்றோடு நாணயங்களில் இவைபற்றிக் கிடைக்கும் தகவல்களும் மிக முக்கியமாக அமைகின்றன.

இலக்கியச் சான்றுகளை நோக்கும்போது அநுராதபுரத்தில் தேவநம்பியதீஸன் ஆட்சி செய்தபோது “தியவஸ” என்ற ஒரு பிராமணனது கோயிலொன்று கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அங்கிருந்ததாக மஹாபோதிவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (Strong, S.A. 1891: 135) இந்நூல் கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டாலும் இச்செய்தியை மகாவம்சத்தில் கி. மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்ததாக நம்பப்படும் பாண்டுக்காபயன் காலத்தில் விளங்கிய சிவவழிபாடு பற்றி வரும் செய்தியின் பின்னணியில் நோக்கும்போது இக்கருத்து ஏற்கக்கூடியதொன்றாகவே அமைகின்றது. இவ்வாறே யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையில் வரும் வடபாலமைந்திருந்த திருத்தம்பலேஸ்வரர், திருத்தம்பலேஸ்வரி, கதிரை ஆண்டார்

கோயில்கள், கிழக்கேயிருந்த திருக்கோணேஸ்வரம்,¹ (திருக்கோணேஸ்வரத்தைத் தம்பலகாமக் கோணேஸ்வரம் என மாறிக் கூறப்படுகின்றது) தெற்கே தொந்திரா முனையிலமைந்திருந்த சந்திரசேகரீச்சுரம், வடமேற்கிலிருந்த திருக்கேதீஸ்வரம்² பற்றிய செய்திகளும் பழைய மரபையே பிரதிபலிக்கின்றன எனலாம். பௌத்தம் இங்கு வரமுன்பே வடபாலுள்ள யம்புகோள பட்டினம், வடமேற்கிலுள்ள மாதோட்டம், கிழக்கே உள்ள கோணேஸ்வரப்பகுதி ஆகியவை நாகரிக வளர்ச்சியில் முன்னின்ற துறைமுகங்கள் என்பதை விஜயன், பாண்டுக்காபயன் கதைகள் எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்வாறே முத்துக் குளிப்பில் 'முன்னீச்சுரம்'³ அமைந்த பகுதியும், இரத்தினக்கல் ஏற்றுமதிக்குத் தென்பாலுள்ள தொந்திராப்பகுதியும் விளங்கின. இதனால் நாகரிக வளர்ச்சியில் முன்னின்ற இக்கரையோரப் பட்டினங்களிலும், இந்து மத வழிபாட்டு ஸ்தலங்கள் விளங்கின எனக் கொள்ளல் சால்புடைத்தாகும். இத்தகைய கருத்தையே இற்றைக்கு அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக சேர் போல் பீரிஸ் என்ற அறிஞரும் வலியுறுத்திச் சென்றார். (Peiris P. 1917:17-18) அன்று அவர் கூறியதாவது:

“விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு அதிக காலத்திற்கு முன்னரேயே இலங்கையில் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கனவும் முழுஇந்தியாவின் வழிபாட்டுக்குரியனவுமான ஐந்து சிவாலயங்கள் இருந்தன. இவையாவன மகாதீர்த்தத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம், முத்துச் சிலாபத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முன்னீஸ்வரம், மாந்தோட்டைக் கருகில் தண்டேஸ்வரம், பெரிய கொட்டியாரக் குடாவுக்கு எதிராகவுள்ள திருக்கோணேஸ்வரம், காங்கேசன்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள நகுலேஸ்வரம்.”

மேற்கூறிய சான்றுகளோடு இந்து மதத்தின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக இம்மதத்தின் குருமாராகிய பிராமண வகுப்பினர் ஆதி ஈழத்தில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தை இலக்கியக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. ஈழத்து மன்னர் பௌத்தர்களாக மாற, பிராமணர் முன்பு பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம் குறைந்தாலும்கூட பௌத்த மன்னனால் அவர்களை முற்றாக ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியவில்லை. அரச நிறுவனத்தோடு சேர்ந்த கிரியைகள், அரச குடும்பத்தினரின் பிறப்புத்தொட்டு இறப்பு ஈரூக மேற்கொள்ள வேண்டிய கிரியைகள் ஆகியனவற்றைத் தொடர்ந்து பிராமணரே ஆற்றவேண்டி இருந்தது. இதனால் ஆதி இந்திய அரசசபையில் இருந்தது போன்று “புரோகிதர்” என அழைக்கப்பட்ட மதகுரு ஈழத்து அரசசபையிலும் செல்வாக்குள்ளவராகக் காணப்பட்டார். அரசனுக்கு ஏற்படும் ஐயங்களைத் தீர்ப்பதில் மட்டுமல்ல, கல்விகேள்வியிலும் தலைசிறந்தோராகவும் இவர்கள் காணப்பட்டதால் மன்னரின் நம்பிக்கைக்குரியவர்களாகவும் விளங்கினர். எனவே மதகுரு மன்னனுக்கு அருகில் இருந்தாலும், அடிக்கடி அரசனால் கலந்தாலோசிக்கப் படுபவராக இருந்தாலும் இவரது செல்வாக்கு அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. இவர்கள் இளவரசர்களுக்கு ஆசிரியர்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும், சந்தர்ப்பம் வரும்போது அரசபதவியின் தலைவியை நிர்ணயிப்பவர்களாகவும் விளங்கினர். இருந்தும் பௌத்தத்தின் வருகையும், பௌத்த மதகுருமாரின் எழுச்சியும் நிச்சயமாக இவர்களின் செல்வாக்கைக் குறைக்க இவர்களில் பலர் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டதையும் இலக்கிய கல்வெட்டு ஆதாரங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

பண்டைய ஈழத்தில் விஜயன் காலந்தொட்டுப் பிராமணர் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை மகாவம்சம் உரைக்கிறது. கி. மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டுகாபய மன்னன் காலத்தில் பிராமணருக்கே பிரத்தியேகமாக இருந்த வசிப்பிடத்தை மகாவம்சம் குறிக்கிறது. (M. V. X: 102) இது “பிராமண வட்டம்” என அழைக்கப்பட்டது. தேவநம்பியதீஸன் அசோகனுக்கு அனுப்பிய தூதுக்குழுவில் ஒரு பிராமணனும் இடம்பெற்றதை மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. XI: 20) அரசமரக் கிளை இந்தியாவிலிருந்து யம்புகோள பட்டினத்தை அடைந்த பின்னர் அநுராதபுரம் செல்லும் வழியில் ‘திவாக’ என்ற பிராமணனின் கிராமத்தில் தரித்து நின்றது. (M. V. XIX:37) அநுராதபுரத்தில் அரசமரக் கிளை நாட்டு வைபவத்தில் பங்குகொள்ள விசேஷமாக அழைக்கப்பட்டவர்களில் மேற்கூறிய ‘திவாக’ என்ற பிராமணனும் முக்கியமாகக் குறிக்கப்படுகிறான். அநுராதபுரத்தின் புனித நகரெல்லையைத் தேவநம்பியதீஸன் குறித்தபோது அவ்வெல்லையில் “தியவச” என்ற பிராமணனுக்குச் சொந்தமான கோயிலொன்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. (M. V. XV: 204) இதுபற்றி ஏற்கனவே கண்டோம். துட்டகைமுனுவின் தந்தையான காக்கவன்னதீஸன் ஆட்சியிலும் பிராமணர் கிரியைகளை நடாத்த அமர்த்தப்பட்டதை மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. XXII: 46-47) மிகுந்தலைக்கு அருகில் உள்ள துவாரமண்டலத்தில் வாழ்ந்த குண்டல என்ற பிராமணன் துட்டகைமுனுவின் நண்பனாகக் காணப்பட்டான். (M. V. XXIII: 24-30) மகிந்தன் பௌத்தத்தை இங்கு புகுத்திய பின்பும் பிராமணர் பெற்ற செல்வாக்கை மேலே கண்டோம். பௌத்தம் அரச ஆதரவு பெற்றுக் காணப்பட்டதால் பிராமணர்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் இந்து மதத்தை முன்னிலைக்கு இட்டுச்செல்ல அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கு விளைந்த சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. (Ellawala, H. 1969: 14) இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட முதலாவது நூற்றாண்டில் வட்டகாமினி மன்னன் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்தபோது திஸ்ஸ என்ற பிராமணன் ரோகணையில் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதை மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. XXXIII: 37-41) இத்தகைய கிளர்ச்சி அவன் அரசுகட்டிலேறி ஒருசில மாதங்களிலே நடைபெற்றது. இவனது கிளர்ச்சி உக்கிரமாக இருந்ததால் இவனை நேரடியாகச் சந்திப்பதற்கு ஆரம்பத்தில் இம்மன்னன் தயங்கியதையும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. இவனது கிளர்ச்சியால் பிக்குமார் நாட்டை விட்டுச் செல்லவேண்டியுமேற்பட்டது. பாளிநூல்களில் “சண்டலதிஸ்ஸ” (கொடியவனாகிய திஸ்ஸ) என்ற பட்டம் இவனுக்குச் சூட்டப்பட்டுக் காணப்பட்டதிலிருந்து இவனது கிளர்ச்சியின் உக்கிரத்தைக் காணமுடிகிறது. (Ellawala, H. 1969: 15) இப்பிராமணன் பல இடங்களைச் சூறையாடியதாகவும் குறிப்புண்டு. சிறீநாக என்ற பிராமணன் ஆரம்பத்தில் சூறையாடுபவனாக இருந்து பின்னர் ஒருபடையைத் திரட்டி அநுராதபுர அரசாட்சியைக் கைப்பற்றியதை ராசவாகினி என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது. (Ellawala, H. 1969: 15) இவன் பௌத்த மதத்தின் எதிரியாக இந்நூலில் குறிப்பிடப்படுவதோடு தாதுகோபுரங்களின் அத்திவாரத்தில் வைத்துக் கட்டப்பட்ட திரவியங்களை எடுப்பதற்காக இவன் அவற்றை அகழ்ந்தபோது இவனைத் தடுக்க எவரும் முன்வரவில்லை எனவும் இந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. அனுலா என்ற அரசி தனது கணவனுக்கு நஞ்சூட்டிக் கொன்றபின்னர் நீலிய என்ற

பிராமணனை மன்னாக்கியதை மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. XXXIV: 25) மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகள் பௌத்தம் வந்த பின்னரும் அரசியல் அரங்கில் பிராமணர் பெற்ற முக்கியத்துவத்தை எடுத்தியம்புகின்றன. பௌத்தம் வரமுன்னர் இவர்களுக்கிருந்த செல்வாக்கு பௌத்தத்தின் வருகையால் குறைந்திருக்கலாம். பிராமணர் கிளர்ச்சிபற்றி வரும் சான்றுகளை நோக்கும்போது இவர்கள் செல்வாக்குள்ள அரசஸ்தானத்தில் இருந்ததால்தான் இத்தகைய முயற்சிகளில் இவர்களால் ஈடுபட முடிந்தது என்பது புலனாகின்றது. இவர்கள் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சியைப் பொதுவாக அரசியல் இலாபம் வேண்டிச் செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சி எனக் கூறினாலும்கூட பௌத்த நிறுவனங்களுக்கு இவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஊறுகள் பற்றிக் கிடைக்கும் தகவல்கள் இந்து சமய மறுமலர்ச்சி வேண்டியே இக்கிளர்ச்சிகளிற் பல செய்யப் பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத்தூண்டுகிறது. எவ்வாறாயினும் இவர்கள் பௌத்த மத அரச சபையில் பெற்றிருந்த இடத்தை எவராலும் அகற்ற முடியாதிருந்தது என்பதைத் தொடர்ச்சியாகப் பிராமண வகுப்பினருக்கும், இந்து மதத்திற்கும் அரசர் கொடுத்த ஆதரவு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. உதாரணமாக கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்த சீனயாத்திரிகனாகிய பாஹியன் கடுமையான பிராமணிய விதிகளின்படி இலங்கை மன்னன் தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொண்டான் (Beal, S.1885) எனக் கூறுவது பௌத்தம் அரசமதமாகிக் கிட்டத்தட்ட ஏழுநூற்றாண்டுகளாகியும் அதனால் இவர்களினதும், இந்து மதத்தினதும் முக்கியத்துவத்தைக் குறைக்க முடியவில்லை என்பதனையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக்கருத்தையே கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டாம் சேன மன்னன் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது சூளவம்சமும் வலியுறுத்துகின்றது. (C. V. XXXXI: 65-69) அஃதாவது “அவன் பொன்னாலான ஆயிரம் சாடிகளில் முத்துக்களை இட்டு நிரப்பி ஒவ்வொன்றின் மேல் ஒவ்வொரு விலையுயர்ந்த இரத்தினக் கல்லை வைத்து அவற்றை ஆயிரம் பிராமணருக்கு இரத்தினக்கல் பதித்த பாத்திரங்களிலே, பாற்சோறும் அத்துடன் பொன்னாலும் தானமாக வழங்கியபின் கொடுத்தான்”. இங்கு மிகைபட பிராமணருக்குக் கொடுத்த தானம் கூறப்பட்டாலும்கூட இது பிராமணர் பெற்ற ஆதரவைக் காட்டுகின்றது எனலாம். “படகே” எனப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பிராமண வகுப்பினரில் வேதபாராயணத்தில் கைதேர்ந்தோரை அழைக்கின்றன. (Ellawala, H.1969) இதே கல்வெட்டொன்றில் “யகதத” (வேள்வி செய்வோன்) என்ற குறிப்பும் வருகிறது. (Paranavitane, S. 1970: 7) பிராமணர்கள் பற்றித் தேவநம்பியதீஸனது ஆட்சிக்காலத்திலேயே மகாவம்சத்தில் குறிப்புக்கள் உள. (M. V. XI: 20; XIX: 37; XIX: 54) எனவே இலக்கிய கல்வெட்டுச் சான்றுகளை நோக்கும்போது பிராமணர்கள் ஆசிரியர்களாக, புரோகிதர்களாக, அரச ஆலோசகர்களாக முக்கியம் பெற்றமை புலப்படுகிறது.

தேவநம்பியதீஸனின் தம்பி சூறதீஸனைக் கலைத்துத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்த குதிரை வணிகர்களாகிய சேனன், குட்டிகன் ஆகியோரது 22 வருட ஆட்சிபற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. XXI: 1) தண்ணீர் பாவத்தைக் கழுவுகிறது என்ற நம்பிக்கையுடைய இவர்கள் தங்கள் சமயக்கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டி மல்வத்துஷ்யாவைத் திசை

திருப்பி அநுராதபுர நகரருகே ஓடவைத்தனர் எனவரும் குறிப்பு (Nicholas and Parnavitane, 1961: 58) தீர்த்தத்தின் மகிமையையும், நீரில் ஸ்நானம் செய்து கருமமாற்றும் இந்து மத நம்பிக்கையையும் இவர்கள் பேணியவர்களாக இருந்திருக்கலாம் என எண்ணத்தூண்டுகிறது. இதே காலத்தில் அநுராதபுரம், வவுனியா, அம்பாறை மாவட்டங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் வணிகர் பற்றிய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பேசுகின்றன. (Paravtinane, S. 1970) பட்டினப்பாலை ஈழத்திற்கும், தமிழ்நாட்டிற்குமிடையே நடைபெற்ற வர்த்தகத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்காலத்தில்தான் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் வர்த்தகத்திற்காகச் சென்ற இந்திய வணிகர் இந்து மதத்தை அங்கு பரப்பிவதற்குச் சான்று கிடைப்பதாலும், இவ்வாறே ஈழத்திலும் ஏற்பட்ட வணிகர் தொடர்பும் அவர்கள் பெற்ற அரசியல் அதிகாரமும் இந்து மதத்தை இங்கு வளர்க்க உதவியது எனலாம். இதனை அடுத்து கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திலிருந்து இங்கு வந்து 44 வருடங்கள் நீதிநெறி தவறாது ஆட்சி செய்த எல்லாளன் பற்றி மகாவம்சம் பேசுகிறது. (M. V. XXI:13-14) பௌத்த மதத்திற்கு இவன் ஆதரவு காட்டினாலும்கூட இவன் தனது பிழையான நம்பிக்கையை விடவில்லை என மகாவம்சம் குறிப்பிடுவது இவனின் மார்க்கமாகிய இந்து மதத்தையே எனலாம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் துட்டகைமுனுவின் ரோகணை அரசின் வடபால் இருந்த 32 தமிழ்ச் சிற்றரசர்கள்பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுவதும் நோக்கற்பாலது. (M. V. XXV: 75) இவர்களிற் பலர் இந்துக்களாகவும் இருந்திருக்கலாம். இவ்வாறே கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் வட்டகாமினி அரசனைத் தோற்கடித்த 5 தமிழ் அரசர்கள் பற்றியும், அவர்களின் 14 வருட ஆட்சி பற்றியும் மகாவம்சம் குறிக்கிறது. (M. V. XXXIII: 61) இவர்களின் பெயரட்டவணை பாண்டிநாட்டிலிருந்து இவர்கள் இங்கு வந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய தகவல்களை ஆராயும்போது மகாவம்சத்தில் இவர்கள் இந்து மதத்திற்கு ஆற்றிய பணிகள்பற்றிக் குறிப்பில்லாவிட்டாலும்கூட, இக்காலகட்டத்தில் இவர்கள் ஆட்சி இந்து மத வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்திருந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பௌத்த மத அரசமரக்களை நாட்டு வைபவத்தில் அதிதிகளாகக் கலந்து கொண்ட கதிர்காமச் சத்திரியர் பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். கதிர்காமப் பகுதியில் ஆட்சி நடாத்திய இவர்களைக் கதிர்காமச் சத்திரியர் என மகாவம்சம் அழைக்கிறதே தவிர இவர்களின் உண்மையான பெயரைத் தரவில்லை. பரணவித்தானை, இவர்கள் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிசெய்த குழுவைப் போலன்றித் தனியாக வட-இந்தியாவிலிருந்து இங்குவந்து குடியேறி அரசமைத்த குழுவினர் எனக் கருதுகிறார். (Parnavitane, S. 1957) ஆனால் இப்பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் தகவல்கள் இவர்கள் பற்றிச் சற்று விரிவாக அமைந்துள்ளன. மகாவம்சத்தில் கதிர்காமம் பற்றிய குறிப்பு கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் அரசமரக்களை நாட்டு வைபவத்தில் மட்டும் வர, சூளவம்சத்தில் அநுராதபுர காலகட்டத்தில் ஒரே ஒரு இடத்தில்தான் அதுவும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு கட்டப்பட்ட விகாரை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு 'கதிர்காமம்' பற்றித் தகவல் குறைந்து காணப்படுவது ஓரளவு இப்பகுதியிலே வேருன்றிய முருகவழி

பாட்டினாலோ அல்லது திஸ்ஸமகாராம பின்னர் பெற்ற முக்கியத்தினாலோ என்னவோ தெரியவில்லை.

எவ்வாறாயினும் இச்சத்திரியர் ஆட்சிக்காலத்தில் கதிர்காமத்திற்குத் தெற்கே 10 மைல் தொலைவில் உள்ள மகாகமவில் தேவநம்பியதீஸனின் தம்பி மகாநாக ஆட்சியை ஆரம்பித்ததை மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. XXII: 2-8) இப்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் கதிர்காமச் சத்திரியர் அரசியல் முறையில் கூட்டாக அரசுசெய்த பத்துச் சகோதரர் ஆட்சிபற்றியும், இச்சகோதரர்களில் மூத்தவனின் மகன் தர்மராஜ என அழைக்கப்பட்டான் என்ற குறிப்பும், இக்கல்வெட்டுக்களில் குறியீடுகளாக மீன் இலட்சணையும் காணப்படுகிறது. அத்துடன் சிங்கள நூலாகிய தாதுவம்சம் இவர்கள் மகாநாகவின் மகனான கோதாபயனால் கொலை செய்யப்பட்டதைக் கூறிப் பிராயச்சித்தமாக இவன் 500 விகாரைகளைக் கட்டியதைக் குறிப்பிடுகிறது. (Law, B. C. 1925) இவ்வாறு பழியைத் தீர்க்க விகாரைகளைக் கட்டும் அளவுக்கு முக்கியம் பெற்ற இச்சத்திரியர் யார் என்ற கேள்வி எழுகிறது. பரணவித்தானு ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்டது போன்று இவர்களை வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆரியர் என்கிறார். ஆனால் இக்கல்வெட்டுக்களில் மட்டும், அதுவும் இவர்களது ஆட்சிக்காலத்தில் மட்டும் "மீன்" இலட்சணை காணப்படுவதும், பின்னர் இது இல்லாமல் போவதும் மீன் இலட்சணையுடைய பாண்டியரோ என இவர்களை எண்ணத் தூண்டுகிறது. நம்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் பாண்டிய நாட்டோடு ஆதிகாலத்திலிருந்து நெருங்கிய உறவு பேணப்பட்டுவந்தது. விஜயன் கட்டுக்கதையில் வரும் பாண்டிய இளவரசியும் அவளது பரிவாரமும் மட்டுமல்ல, அவர்களோடு வந்ததாகக் கூறப்படும் பதினெட்டுக் கலைஞர் குழுவினர் பற்றிய தகவலும்கூட மறைமுகமாகப் பாண்டிய-ஈழத் தொடர்பையே எடுத்துக் காட்டுகிறது என எண்ணத் தூண்டுகிறது. இது மட்டுமன்றி மகாவம்சம், சூளவம்சம் ஆகிய நூல்களில் பாண்டியர் 'பண்டு' என அழைக்கப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. பண்டு என்றால் பழையர் எனப் பொருள்படும். பாண்டி நாட்டிற்கூடப் 'பழையர்' எனப்பட்ட குழுவினர் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் உள. இப்பண்டுவில் தொடங்கும் விஜயன் பின்வந்த 'பண்டுவாசு தேவ', 'பண்டுக்காபய' ஆகிய பெயர்கள் இப்பாண்டிய தொடர்பின் எச்சங்களை வலியுறுத்துகின்றனவோ என எண்ண வைக்கிறது. புவியியல் ரீதியில் மிக அண்மித்துக் காணப்படும் பாண்டி நாடு ஆதி ஈழவரலாற்றில் நிச்சயமாகத் தன் செல்வாக்கை நிலைநாட்டியிருக்கும் எனக் கருதுவது தர்க்கரீதியான உண்மையாகும். இதையே ஈழத்திற் காணப்படும் பாண்டியர் யானை, மீன் இலட்சணை பொறித்த நாணயங்களும், பாண்டிநாட்டின் தொடர்பை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ள பழைய பிராமி வரிவடிவங்களும் எடுத்தியம்புகின்றன. தென்னகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பாண்டிய வம்சத்தினர் மகாபாரதப் புகழ் பாண்டவர் வழிவந்தவர்களே என்ற ஐதீகம் வலுவடைந்து காணப்படுகிறது. இது வெறும் ஐதீகமேயெனினும் இத்தொடர்பில் பாண்டியரும் மகிழ்ந்தனர் என்பதைச் சான்றுகள் நிரூபிக்கின்றன. இது மட்டுமன்றிப் பாண்டிநாட்டில் பாண்டவர் போன்று சகோதரரது கூட்டாட்சி முறை (பஞ்சவர் ஆட்சி) நிலவியதற்கும், இக்கூட்டாட்சி முறையில் பாண்டவர் தருமரைத் தலைவராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்ததுபோன்று பாண்டியரும் தம்முள் ஒருவரைத்

தலைவராகக்கொண்டு ஆட்சி நடாத்தியதற்கும் சங்ககாலந் தொட்டுச் சான்றுகள் உள. (குணசிங்கம், செ. 1970) இப்பின்னணியில் நோக்கும் போது கதிர்காமப் பகுதியில் மீன் இலட்சணைகளுடன் காணப்பட்டு, பத்துச் சகோதரர் ஆட்சியைக் குறிக்கும் இக்கல்வெட்டுக்கள் நம்நாட்டில் நிலவிய பாண்டியர் கூட்டாட்சியையே பிரதிபலிக்கின்றது என எண்ணுவது நியாயமானது. இக்கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படும் “தர்மராஜ” என்பதைக் கெற்றிஆராய்ச்சி ‘அறவழி ஒழுதும் மன்னர்’ என்ற பட்டப்பெயரைக் கதிர்காமச் சத்திரியர் சூடியிருந்தனர் (Hettiarachi, T. : 50-52) எனக் கூற, பரணவித்தானா யமனை வழிபட்டதால் இவ்வாறு இவர் அழைக்கப் பட்டார் (Paranavitane, S. 1957) என வாதிட்டாலும்கூட, பாண்டவர் தலைவனைப் போன்று இவர்களில் மூத்தவர் இப்பெயரைப் பெற்றிருந்தார் எனக் கொள்ளுவது பொருத்தமாகத் தென்படுகிறது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் ‘தர்மராஜ’ என அழைக்கப்படுபவர் பத்துச்சகோதரர்களில் மூத்தவரது மகன் என இக்கல்வெட்டுக்களில் அழைக்கப்படுவதை நோக்கும்போது இவரது தந்தைகூட இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகிறது. இவ்வம்சம் கோத்தபயனால் அழிக்கப்பட்டதாகத் தாதுவம்சம் குறிப்பிட்டாலும்கூட இங்குள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆதாரங்காட்டிப் பரணவித்தானா இவர்களுக்கும் மகாகமவில் ஆட்சிசெய்த துட்டகைமுனுவின் முன்னோருக்குமிடையிலே மணத்தொடர்பு நீடித்தது எனக் கருதுகிறார். (Paranavitane, S. 1957) எவ்வாறாயினும் சத்திரியவம்சம், பாண்டியவம்சமாக இருந்ததால் பாண்டி நாட்டைப்போன்று இங்கும் முருகக் கடவுளை ஆதரித்தார்கள் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது. கந்தபுராணம் சூரனை வெல்ல முருகன் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருச்செந்தூரில் பாசறை அமைத்துப் பின்னர் வேட்டுவப் பெண்ணை மணந்ததைக் கூற, நம்நாட்டு ஐதீகங்களும் கதிர்காமத்தில் சூரனை வெல்ல முருகன் பாசறை அமைத்ததையும் பின்னர் வள்ளியை மணந்ததையும் கூறுகின்றன. துட்டகைமுனுகூட எல்லாளனுடன் போரில் ஈடுபட முன்பு கதிர்காமக் கந்தனை வழிபட்டதாக ஐதீகம் உண்டு. இத்தகைய சான்றுகள் இப்பகுதியில் வேருன்றிய முருகவழிபாட்டை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தூர் அதிஷ்டவசமாக இவ்வழிபாட்டின் வரலாற்றைப் பாளிநூலோர் மறைத்து விட்டனர்.

பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் பெயர்கள் இக்காலத்தில் நிலவிய இந்து வழிபாட்டு முறைகளை எடுத்தியம்புகின்றன. (சிற்றம்பலம், சி. க. 1976) இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் வியாபாரிகள், கிராமசபை உறுப்பினர், இவ்வாழ்வோர், இளவரசர்கள், அரசர்கள், நிர்வாகிகள் ஆகியோர் ‘சிவ’ என்ற பெயரைச் சூடிஇருந்ததை நோக்கும்போது, சிவவழிபாடு சமூகத்தில் பல்வேறு மட்டத்திலும் பெற்றிருந்த செல்வாக்குப் புலனாகிறது. இவற்றில் வரும் சிவனால் பாதுகாக்கப்படுபவன் எனப் பொருள்தரும் ‘சிவகூட’, ‘சிவரக்கித’, ‘சிவபாலித’ ஆகியனவும், சிவனடியான் எனப் பொருள் படும் ‘சிவதாஸ’ என்பதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. ‘நாடிக’, ‘வசப’, ‘கலச’ முறையே சிவனின் நந்தி, கைலாச மலையைக் குறிக்கின்றன. நந்தியின் பாதம் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறியீடாகவும், நாணயங்களில் இலட்சணையாகவும் காணப்படுகிறது. சிவவணக்கத்தோடு தொடர்புடைய இருதலை, முத்

தலைச் சூலங்கள் ஆதி மட்பாண்டங்களிலும், பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் குறியீடாகக் காணப்படுகின்றன. கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்து மக்கள் சிவனையே (கெரக்கிள்ஸ்) வழிபட்டனர் எனக் கிரேக்கரான பிளினி தரும் குறிப்பும் (Maloney, C. T. 1968) மேலும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் இவ்வணக்கம் பற்றித் தரும் சான்றுகளை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

முருக வழிபாட்டின் தொன்மையைக் கதிர்காமமும், புத்தள மாவட்டத்திலுள்ள பெருங்கற்காலத் தாழிக்காடான பொம்பரிப்பில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வேலும் உறுதிசெய்கின்றன. (Sitrapalam, S. K. 1980) பெருங்கற்கால கலாச்சார மட்பாண்டங்களிலும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் 'வேல்' குறியீடாகக் காணப்படுகின்றது. பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் வரும் 'வேல', 'வேலச', 'குமர', 'விசாக' போன்ற குறிப்புக்கள் முருக வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையவை. கதிர்காமம், செல்வச்சந்நிதி, மண்டூர் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் "கந்தழி வழிபாடு" இவ்வணக்கத்தின் தொன்மையைப் பறைசாற்றுகின்றது. வைஷ்ணவ வழிபாட்டிற்குரிய தடயங்களும் இக்கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படுகின்றன. விஷ்ணு இவற்றில் 'விணு' என அழைக்கப்படுகிறார். அத்துடன் இவற்றில் வரும் 'ராம', 'கோபால', 'நாராயண', 'வாகுதேவ' ஆகியவை விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு அவதாரங்களை மக்கள் அறிந்திருந்ததைக் காட்டி நிற்கின்றன. இவ்வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையவையே பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறியீடுகளாக வரும் சக்கரம், சுவஸ்திகா ஆகியன வாகும். இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் 'பம', 'பமதாஸ' ஆகிய பதங்கள் பிரமன் மக்களால் வழிபடப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்துடன் வேதகாலக் கடவுளர்களாகிய அக்னி (அகிதத்த, அகிபூதி), இந்திரன் (இட, இடபூதி), மித்திரன் (மித்திர, மித்திரகூட), சோம (சோமதத்த, சோமதேவ), சூரியன் (சூரிசூட) போன்றவர்களும் இக்கால மக்களால் வழிபடப்பட்டனர். பௌத்த அழிபாடுகளில் காணப்படும் இவற்றின் சிலைகள் காலகதியில் திசைக் காவலர்களாகப் பௌத்த வழிபாட்டில் இவர்கள் இடம் பெற்றதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (Paranavitane, S. 1957) இத்தகைய சான்றுகள் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் காலத்தில் (கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 1ஆம் நூற்றாண்டுவரை) செழித்திருந்த இந்து வழிபாட்டு முறையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இருந்தும் இவற்றில் பிராமணர்பற்றி வரும் குறிப்புக்கள் மிகக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. பௌத்த சங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானத்தையே இக்கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பதால், பிராமண சமூகத்தினர் இத்தகைய தானத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்பதையே இது உணர்த்துகின்றது எனலாம். இவ்வாறே இக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படாத ஏனைய இந்துப் பெயர்களும், வழிபாடுகளும் கூட அக்காலத்தில் காணப்பட்டிருக்கலாம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் 'கண', 'கணச', 'கணகச', 'கணகுட்டச', 'கணதத' போன்ற குறிப்புக்கள் கணங்களின் தலைவனாகிய, கணநாதனாகிய விநாயகரையே சுட்டி நிற்கின்றன என எண்ணத் தூண்டுகின்றது. வடஇந்தியாவில் விநாயக வழிபாட்டிற்குரிய தடயங்கள் இதன் வடமேற்கெல்லையிலுள்ள ஆப்கானிஸ்தானில் உள. இவற்றின் காலம் கி. மு. 4ஆம் நூற்றாண்டாகும். தென்னிந்தியாவில் அமரா

வதிப் பௌத்த அழிபாடுகளில் விநாயகர் சிலை காணப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டாகும். ஈழத்திலும் கி. மு. 1ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கண்டக சைத்தியாவில் கணங்களின் சிற்பமொன்று காணப்படுகின்றது. இவற்றில் ஒன்று யானை முகத்துடன் விளங்க ஏனைய கணங்கள் இதன் இருமருங்கிலும் காணப்படுகின்றன. இதேபோன்ற வடிவங்களே அமராவதியில் காணப்படுவதால், மிகுந்தலையிற் காணப்படும் இவையும் சமகாலத்தனவாக இருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது. ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் 'பூத'மொன்றின் குறியீடு காணப்படுகின்றது. (Paranavitane, S. 1970.XXVI: 19) இத்தகைய உருவம் தமிழகத்திற் பெருங்கற்காலச் சின்னங்களிற் காணப்படுவதால் விநாயக வழிபாடு கூடப் பூதவழிபாட்டிலிருந்தே தோன்றியிருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகிறது. இத்தகைய கருத்தைச் சிலப்பதிகாரத்தில் 'பூத வழிபாடு' பற்றி வரும் குறிப்புக்கள் உறுதி செய்கின்றன. ஈழத்தில் நிலவிய 'யக்ஷ வழிபாட்டில்' ஓரம்சம் இஃதாகும். இதனால் பௌத்தம் வருமுன்பே தமிழகத்தைப்போல் இவ்வழிபாடு இங்கு நிலைத்திருந்ததென்பதும், பின்னர் பௌத்த வழிபாட்டில் இது இடம்பெற்றிருந்ததென்பதைப் பௌத்த அழிபாடுகளில் காணப்படும் யக்ஷ வழிபாட்டெச்சங்களும், மிகுந்தலையிற் காணப்படும் கணங்களின் சிற்பங்களும் எடுத்துகாட்டுகின்றன. இன்றும் பௌத்தர்கள் மத்தியில் கணபதி வழிபாடு செல்வாக்குற்றிருப்பது நோக்கற்பாலது. இவ்வாறே தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இவ்வழிபாடு சிறப்பெய்தியது.

ஈழத்திற்குப் பௌத்தம் வரமுன்பே நிலவிய வழிபாடுகளிற் "சக்தி வழிபாடும்" ஒன்றாகும். இவ்வழிபாட்டையே பாளிநூல்கள் "யக்ஷி வழிபாடு" என அழைக்கின்றன. (சிற்றம்பலம், சி. க. 1983 a) இந்தியாவிலுள்ள பாறூர், சாஞ்சி, புத்தகாயா, அமராவதி ஆகிய பௌத்த கலைக் கூடங்களில் சித்தரிக் கப்படும் யக்ஷி உருவங்கள் இவ்வழிபாட்டின் எச்சங்களே. இவ்வாறே ஈழத்து ஆதிப் பௌத்த கட்டிடக் கலையிலும் இவை இடம்பெறத் தவறவில்லை. இத்தகைய தாய்த் தெய்வ வழிபாடுபற்றிய பழைய மரபையே யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை 'திருத்தம்பலேஸ்வரி' கோயிலென்று கூறுகிறது. நாக, ஈஸ்வரி வழிபாட்டின் சங்கமிப்பே நயினை நாகேஸ்வரி வழிபாடாகும். (சிற்றம்பலம், சி. க. 1983 c) ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் 'காளி' தூர்க்கை பற்றிய குறிப்புக்கள் உள. இதனை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்வகை மூர்த்தங்களிலுள்ள சுடுமண்ணிலமைந்த பெண் உருவங்கள் உள. (Deraniyagala, P. E. P. 1960, 1961) இத்தகைய உருவங்கள் புத்தள மாவட்டத்திலுள்ள அரிப்பு, தல்கஸ்வேவ, தப்போவ, மரதன்மடுவ, சிகிரியாவுக்கு அருகில் உள்ள இலுக்வேவ, கிளிநொச்சியிலுள்ள உருத்திரபுரம், வவுனியாவிலுள்ள பன்சல்வேவ, மாத்தளைக்கு அருகிலுள்ள உட்டிக்குளம், அநுராதபுர மாவட்டத்திலுள்ள பண்டெல்லவேவ, பாண்டுவாசு நுவரவுக்குக்கிட்ட உள்ள பாண்டவேவ, பொலநறுவை, அம்பாறையிலுள்ள நவக்கிரி ஆறு ஆகிய பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஆண், பெண் உருவங்களோடு மிருகங்களின் உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் பெரும்பாலும் குளக்கரைகளிலேதான் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய ஆண், பெண் உருவங்களும் பொதுவாக முழு உருவநிலையில்

காணப்படவில்லை. அரைப்பகுதி மட்டுமே காணப்படுகின்றன. சில இடங்களில்தான் முழு உருவங்களின் உடைந்த பாகங்கள் காணப்படுகின்றன. பெண் உருவங்களில் சிலவற்றின் கண், மார்பு ஆகியவை சிறு மண் உருண்டைகளை அழுத்திச் செய்யப்பட்டவையாகக் காட்சி தருகின்றன. சில உருவங்கள் முழு மண்கட்டியாகப் பிடித்துச் செய்யப்பட, சிலவற்றில் உட்பகுதியில் கோறைகள் காணப்படுகின்றன. இங்கே காணப்பட்ட பெண் உருவங்களை ஆராய்ந்த தெரணியாகலை அவர்கள் சிந்துவெளி போன்று நம் நாட்டிலும் மிகப்பழைய காலந்தொட்டுத் தாய் வணக்கம் நிலைத்திருந்தது எனக் கூறுகிறார். இதனால் இவற்றைக் கொற்றவை, துர்க்கை, காளி மூர்த்தத்திலுள்ள அன்னையின் வடிவங்கள் எனலாம். பெருங்கற்காலக் கலாச்சார வழிவந்த நம்நாட்டு நாகரிகத்திலும் தமிழகத்தைப்போல் கொற்றவை வழிபடப்பட்டாள் எனக் கொள்வது பொருந்தும். தமிழகத்தில் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றத்தை ஆராய்ந்தோர் சிலப்பதிகாரத்தில் வழக்குரை காதையில் கொற்றவை, காளி என்னும் தெய்வங்களோடு கண்ணகியின் தோற்றம் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி சிலப்பதிகார காலத்திலிருந்தே கொற்றவை, காளி ஆகிய தெய்வங்களின் அம்சங்கள் கண்ணகியோடு சேர்க்கப்பட இக்காலத்திலிருந்தே கொற்றவை கண்ணகியாக வழிபடப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர். (சற்குணம், எம். 1976:113-118) இவ்வாறே நம்நாட்டிலும் தனியாக இருந்த கொற்றவை 'அன்னைவழிபாடு' பின்வந்த கண்ணகி வழிபாட்டுடன் சங்கமித்தது எனலாம். இன்றும் கிழக்கிலங்கையிலும், சிங்களமக்கள் மத்தியிலும் செல்வாக்குடன் காணப்படும் கண்ணகி, பத்தினி வழிபாடுகள் இதை உறுதிசெய்கின்றன. வடபகுதியிற்கூட ஒரு காலகட்டத்தில் கண்ணகிக் கோயில்கள் அம்பாள் கோயில்களாக மாறியதற்கும் சான்றுண்டு.

ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாடு பரவுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவன் முதலாவது கஜபாகு மன்னன் (கி. பி. 174-196) என்பதை இராஜவலியா, இராஜரத்தினாகர, கஜபாகந்தாவ ஆகிய சிங்கள நூல்கள் கூறும். (சற்குணம், எம். 1976: 114) தமிழகத்தில் கண்ணகிவிழாவிற் கலந்துகொள்ளச் சென்ற கஜபாகு மன்னன் வடபாலமைந்த யம்புகோள பட்டினம் வழியாக வந்து கந்தரோடையிலமைந்த அங்கனாக்கடவையில் பத்தினிக்குக் கோயில் அமைத்தான் எனக்கொள்ளுவர் முதலியார் இராஜநாயகம் அவர்கள். (Rasanayagam, S. 1926: 74) மட்டக்களப்புக் கண்ணகி கோயில்கள் பற்றிப் பாடும் "உருக்குச்சிந்து" வின் முதன் நான்கு பாடல்களில் இக்கோயில் போற்றப்படுவது இதன் பழைமைக்குச் சிறந்த உரைகல்லாகும். ஈழத்தில் கிடைத்துள்ள கண்ணகி (பத்தினி) சிலை ஒன்றும் இதன் தொன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிசெய்த மகாசேனன் (கி. பி. 275-301) காலத்தில் மகாவம்சத்திற் காணப்படும் சான்றொன்று இந்து மத வரலாற்றில் ஒருமுக்கிய தடயமாக அமைகின்றது. இவன் கோகர்ண (திரிகோணமலை), ஏரகாவில (ஏறூர்), பிராமணன் கலந்தனின் ஊர் ஆகிய இடங்களிலிருந்த பிராமணியத் தெய்வங்களின் கோயில்களை அழித்து அவ்விடங்களில் மூன்று விகாரைகளைக் கட்டியதாக மகாவம்சம் (M.V.37:4) கூறுகிறது. இவ்விடங்கள் யாவும் கிழக்கு மாகாணத்

திலேயே இருந்தன. இதையே சற்று விரிவாக மகாவம்சத்தின் உரைநூலாகிய மகாவம்சதீக எடுத்தரைக்கிறது. (Malalasekara, G. P. 1935) அஃதாவது, 'இம்முன்று இடங்களிலும் முன்பு (இந்துக்) கடவுளர்க்கான வசிப்பிடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவை புத்த சாசனத்துக்குத் தடையாக இருந்தன. அத்துடன் தவறான நம்பிக்கையுடையோரின் இருப்பிடங்களாகவும் இருந்தன. கிழக்குக் கடற்கரையில் கோகர்ணவிகாரை கட்டப்பட்டது. மற்றைய இரண்டு விகாரைகளும் ரோகணத்தில் கட்டப்பட்டன. இவ்வாறு மத நம்பிக்கையற்றவர்களின் சிவலிங்கம் போன்ற வழிபாட்டுச் சின்னங்களை அழித்து இலங்கைத் தீவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் புத்த மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்தான்'. இக்கூற்றை நோக்கும்போது வலிமை, மதவெறி கொண்ட மன்னர் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிசெய்த சில வேளைகளில் இந்து மதத்திற்கேற்பட்ட இன்னல் புலனாகின்றது. இருந்தும் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் மிகக்குறைவே. இந்நூலில் கூறியபடி பௌத்த மதத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இந்து ஆலயங்கள் இருக்குமளவுக்கு அவை செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததால்தான் அவை அழிக்கப்பட்டன. இத்தகைய ஆலயங்கள் நாட்டின் வடபகுதியிலும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவைபற்றிய குறிப்புகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. வேறு சான்றுகள் மூலம் இக்காலத்தில் திருக்கேதீஸ்வரமும் பெற்றிருந்த சிறப்பை அறிய முடிகிறது. அப்படியாயின் இவ்வாலயத்தை மகாசேனன் ஏன் அழிக்கவில்லை என்பது புதிராகவே இருக்கிறது. கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அநுராதபுரத்தில் கீர்த்திசிறீமேகன் (கி. பி. 303-331) மன்னனாக விளங்கிபோது மாதோட்டத்தில் "அழகிய தேவாலயம்" ஒன்று இருந்ததாகத் தடாவம்சம் என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது. (Law, B. C. 1925: 42)

இச்சந்தர்ப்பத்தில் கீர்த்திசிறீமேகன் காலச் சம்பவம் ஒன்று பற்றிக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. இது திரிகோணமலையில் உள்ள கோகர்ணக் கடற்கரையில் நடைபெற்றதாகச் சூளவம்சம் (C.V.XXXI: 80) குறிப்பிடுகிறது. மகாநாக என்ற இளவரசன் அரசுகட்டிலேறுவதற்குப் பின்னணியாக இச்சம்பவம் அமைந்தது. இம்மன்னன் இக்கடற்கரையில் கடலை நோக்கிக் கொண்டு கிரியை ஒன்றில் பங்குபற்றியதாகவும், அப்போது காட்சி தந்த பாம்பைத் தொட்டதன்மூலம் அரசபதவி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றான் எனவும் கூறப்படுகிறது. பாம்பு இந்து மதத்தில் தெய்வத்தின் அம்சமாகக் காணப்படுவதும், மந்திரவாதி மந்திரம் உச்சரிக்கப் பாம்பு காட்சி கொடுத்ததாகவும் இதில்வரும் தகவலை நோக்கும்போது இங்கு நடைபெற்றது ஒரு இந்துக் கிரியையே என எண்ணத் தூண்டுகின்றது. இவ்வனுமானத்தை கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் இதே இடத்தில் நடைபெற்றதாகச் சூளவம்சத்தில் வரும் தவகல் உறுதிப்படுத்துகிறது. (C. V. LVII: 4-13) மானவம்மன் என்ற இளவரசன் உருத்திராக்ஷமலை ஒன்றைக் கையிலேந்தி மந்திரம் ஒன்றை உச்சரித்ததாகவும், அப்போது ஸ்கந்தகுமாரன் மயிலேறி வந்து வரமளித்ததாகவும் இச்சம்பவத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சம்பவங்கள் கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மகாசேனனால் கோணேஸ்வரம் அழிக்கப்பட்டாலும் பின்வந்த மன்னரால் அது புனரமைக்கப்பட அது பழைய செல்வாக்கைத் திரும்பப் பெற்றதை உறுதி செய்கின்றன. அத்துடன் மையாது இத்தலத்தின் சிறப்பால் பௌத்த மன்னர்கள்கூட தமது அபிலாஷைகளைப் பூர்த்திசெய்ய இங்குவந்து இந்துக் கிரியைகளில் ஈடுபட்ட

டமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி.4/5ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இறுதிவடிவம் பெற்ற வாயுபுராணம் இத்தலத்தைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் மகாசேனனின் பின்னரும் இது பழையபடி தனது முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது மேலும் உறுதியாகின்றது. (குணசிங்கம், செ. 1973: 55)

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவண்ணம் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தமிழக வரலாற்றில் குறிப்பாக அதன் இந்து மத வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இக்காலந்தொட்டுத் தமிழகத்திற்கும், ஈழத்திற்கு மிடையே நிலவிய இறுக்கமான அரசியல், வணிகத் தொடர்புகள் இந்து கலாச்சார அலையின் தாக்கத்தையும் நம் நாட்டிற் படியவைத்தது. இதனால் 7ஆம் 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல்லவ செல்வாக்கும் 9ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய செல்வாக்கும் அநுராதபுரத்தில் காணப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சி இந்து மத வளர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. பௌத்த மன்னர்கள் அரசர்களாக விளங்கினாலும் இந்து மதத்தையும் அவர்கள் போஷித்தமை இக்காலகட்டத்தில் காணப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. உதாரணமாக கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிசெய்த இரண்டாம் மகிந்தன் “அங்கும் இங்குமாக அழிந்திருந்த தேவாலயங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்து (அவற்றுக்கு) விலையுயர்ந்த விக்கிரகங்களைச் செய்வித்துப் பிராமணர்களுக்கு மன்னர்கள் உண்பதுபோன்று இனிய உணவுங் கொடுத்துப் பொற்கிண்ணங்களிலே அவர்களுக்குச் சர்க்கரையுடன் பாலும் கொடுத்தான்” எனச் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. (C. V. XXXXVIII: 143—144) இரண்டாவது காசியப்பன் “சாதாரண மக்கள், பிக்குகள், பிராமணர்கள் ஆகியோர் அவரவர்க்குத் தகுந்த வாழ்க்கையை நடாத்த ஊக்குவித்து, உயிர்க்கொலை புரியக் கூடாது என்னும் கட்டளையை அமுல் செய்தான்” எனவும் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகிறது (C. V. XXXXVIII: 23) இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் 8 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்து மதம் மன்னர் மத்தியிற் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய நிலையை 9ஆம் நூற்றாண்டிலும் காணலாம். இக்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டாவது சேனன் பிராமணருக்கு வழங்கிய தானம் பற்றி ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்டமை ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது.

இக்காலத்தைய தமிழக-ஈழ உறவை நம்நாட்டிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்லவ கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள், கலைச்சின்னங்கள் உறுதி செய்கின்றன. இக்காலத்தில் பல்லவ கலைமரபொன்று ஈழத்தில் நிலைத்திருந்தது. (Nicholas, C. W. and Paranavitane, S. 1961: 143-144) இதனால் ஈழத்தில் முன்னெப்போதுமில்லாதவாறு இந்துக்கலை பற்றிய தகவல்கள் பல இக்காலந்தொட்டுத்தான் கிடைக்கின்றன. தமிழ்நாட்டைப்போல் இங்கும் அழிவற்ற கருங்கல்லை உபயோகித்துக் கட்டிடங்களை அமைக்கும் மரபு தலைஎடுத்தது. இக்காலத் திராவிடக் கட்டிடக்கலைக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாக “நாலந்தா கெடிகே”, தொந்திராவிலுள்ள “உப்புல்லவன் ஆலயம்” விளங்குகின்றன. நாலந்தா கெடிகேயில் விநாயகர்சிலை ஒன்றும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றின் காலம் கி. பி. 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டுகள் எனலாம். இவற்றுள் நாலந்தாகெடிகே இந்து-மகாயான பௌத்த வழிபாடுகள் நடைபெற்ற கோயிலாக அமைய மற்றது உப்புல்லவனின் (மாயோன்) வழிபாட்டுத் தலமாக அமைந்தது. பல்லவ மரபைப் பின்பற்றித் திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ்வரம் ஆகிய தலங்களிலும்

கோயில்கள் எழுச்சி பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் இவை பற்றிய சான்றில்லை. கோணேஸ்வரத்தில் மாத்திரம் கிடைத்துள்ள பல்லவ பாணியிலமைந்திருந்த தூண் ஒன்று இத்தகைய கருத்தை உறுதிசெய்கின்றது. இதுபோல் நாட்டின் ஏனைய பாகங்களிலும் இக்கலைமரபில் கட்டிடங்கள் எழுச்சி பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவைபற்றியும் விரிவான தகவல் இல்லை. பல்லவ பாணியிலமைந்திருந்த இந்து-பௌத்த சிற்பங்கள் நாட்டின் பலபகுதிகளிலும் காணப்படுவது ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது. மேலே எடுத்துக் காட்டிய பின்னணியிற்றான் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஞானசம்பந்தரும், கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரரும் திருக்கேதீஸ்வரம் திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய தலங்கள்மீது பாடிய பதிகங்கள் நோக்கத்தக்கவை. பாலாவியின் சிறப்பாற்போலும் மாதோட்ட நகரை மகாதீர்த்தம் எனப்பாளிநூல்கள் விளிக்கின்றன. தன்னிடம் வருபவர்களின் பாவத்தைப் போக்கி அவர்களைத் தூய்மை செய்ததாற்போலும் இது மகாதீர்த்தம் (பெரிய தீர்த்தம்) என அழைக்கப்பட்டது. கங்கையில் நீராடிக் காசி நாதனை வழிபடுதல் போன்று அக்காலத்தில் பாலாவியில் நீராடிக் கேதீஸ்வரத்தானை வழிபட்டதை அடியார்கள் ஒரு பேரூகக் கருதினர் போலும். இதனையே “மாதோட்டத்துள் மன்னு பாலாவியின் கரையில் கேதீச்சரம்” எனச் சம்பந்தரும், மாதோட்ட நன்னகரில், “...பாலாவியின் கரைமேல், செய்ய சடைமுடியான் திருக்கேதீச்சரத்தானே” எனச் சுந்தரரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அத்துடன் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய சிறப்புக்கள் கொண்ட இடமே இவ்விடமாகும். இம்மாதோட்ட நன்னகர் வெளி நாட்டு வர்த்தகத்திற்கும் பெயர் பெற்றிருந்தது. இதனையே சம்பந்தர், “வங்கம் மலிகின்ற மாதோட்ட நன்னகர்” என்றார். இத்தலத்தின் இயற்கைச் சிறப்பை நேராகவே கண்டு களித்ததாகச் சம்பந்தர், சுந்தரர் பாடல்கள் அமைகின்றன. “வாழையம் பொழில் மந்திகள் களிப்புற மருவிய மாதோட்ட...” ‘மாவும் பூகமும் கதலியும் நெருங்கு மாதோட்ட நன்னகர்’ போன்ற அடிகள் சம்பந்தர் பெற்ற அனுபவத்தையும், “மாவின்கனி தூங்கும்பொழில் மாதோட்ட நன்னகரில் பாலாவியின் கரைமேல்”, “வங்கம் பொழில் சூழ்ந்த திருக்கேதீச்சரத்தானே” எனச் சுந்தரர் தேவாரத்தின் அடிகளும் இத்தலத்தை இவர்கள் தரிசித்துப் பாடியமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதே கருத்தைத் திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிச் சம்பந்தர் பாடிய பாக்களும் உணர்த்துகின்றன. இவற்றுள், “குடிதனை நெருங்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும் கோணமாமலையமர்ந்தாரே”, “கரை கெழு சந்தும் காரகிற் பிளவுமளப்பருங் கனமணி வரன்றிக் குரை கடலோத நித்திலங் கொழிக்குங் கோணமாமலை யமர்ந்தாரே”, “கோயிலுஞ் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலை யமர்ந்தாரே”, “குருந்தோடு முல்லை கொடிவிடும் பொழில் சூழ் கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” ஆகியவை இப்பதியின் யாதார்த்தபூர்வ வர்ணனையாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு இவற்றின் இயற்கைச் சூழல் தெட்டத்தெளிவாக இவர்கள் பாடல்களில் தொனிப்பதை மனதிற்கொண்டு நீலகண்ட சாஸ்த்திரி அவர்களும் இத்தலங்களை இவர்கள் நேரே தரிசித்தே இப்பாடல்களைப் பாடினர் என்கிறார். (Nilakanta Sastri, K. N. 1965) ஈழத்தில் பௌத்தம் மேலோங்கி நின்றதால் இங்கு வந்து இந்து மத மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்த எண்ணியதாலும், தமிழகத்தில் இவர்கள் பாடல் பெற்ற தலங்கள் யாவும் இவர்களால் தரிசிக்கப்பட்டுக் காணப்பட்டதாலும், இவர்களின் ஈழத்து வருகை ஒரு தேவையே எனச் சாஸ்த்திரி

குறிப்பிடுகிறார், ஆனால் 12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார், இவர்கள் ராமேஸ்வரத்திலிருந்தே நம்நாட்டுத் தலங்கள்மீது பதிகம் பாடினர் எனக் கூறுகிறார். சேக்கிழார் சிலநூற்றாண்டுகட்குப் பின்னர் வாழ்ந்த தால் உண்மைச் சம்பவத்தை அறியாதிருந்ததற்குள்ள வாய்ப்பும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சேக்கிழார் காலத்தில் இந்துக்கள் கடலில் பிரயாணம் செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று நிலவிய கருத்துமே சேக்கிழாரை நாயன்மார்கள் ஈழத்துக்கு வராது ராமேஸ்வரத்திலிருந்தவாறே பதிகம் பாடினார்கள் என்ற கருத்தை முன்வைக்க வைத்தது எனச் சாஸ்திரி அவர்கள் வாதிடுவது பொருத்தமாக அமைகின்றது. அப்பர் சுவாமிகளும் தமது திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகத்தில் திருக்கேதீஸ்வரம் பற்றிக் குறிப்பிடுவது ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது. எனவே நாயன்மார்கள் வருகையும் ஈழத்தில் இந்து மத வளர்ச்சிக்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தைக் கொடுத்தது எனலாம்.

பல்லவ இந்துச் செல்வாக்கு அநுராதபுர அரண்மனையில் வேருன்றியதை உறுதிப்படுத்துவதாக அநுராதபுரத்திற்குக் கிட்ட உள்ள “இசுறுமுனியாவில்” அமைந்துள்ள சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. பௌத்தம் இங்கு வரமுன்பு இவ்விடம் ஈஸ்வர வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய இடமாக இருந்து, பின்னர் பௌத்த வழிபாட்டில் அமிழ்ந்தினாலும்கூட, கி. பி. 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மறுபடியும் இந்துச் செல்வாக்கு இங்கு கால்கொண்டதைப் பல்லவ பாணியிலமைந்த இச்சிற்பங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இங்கே காணப்படும் விகாரை கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது. இங்கு காணப்படும் சிலைகளில் - திஸவீவ குளக்கட்டில் செதுக்கப்பட்டுள்ள யானைகள், சிவவணக்கத்தோடு தொடர்புடைய சிலைகள், ஐயனார் வழிபாட்டை எடுத்துக்காட்டும் குதிரையும் மனிதனும் செதுக்கப்பட்டசிலை ஆகியவையே எமது கவனத்தை ஈர்ப்பவையாகும். இவ்யானைகளின் அமைப்பு மாமல்லபுரத்தில் பல்லவரால் வடித்தெடுக்கப்பட்ட யானைகளை எம்மனக்கண் முன்பே நிறுத்துகின்றது. இவற்றைவிட ஏனைய சிலைகள் இந்து மதத்தோடு தொடர்புடையவை. இவைபற்றிக் கலை நோக்கில் விரிவாகப் பிறிதோரிடத்தில் ஆராய முடியுமென்றாலும்கூட இவ்வழிபாட்டின் எச்சசொச்சங்களாக மட்டும் இங்கு இவை காணப்படுவதும். இவை இந்து மத வழிபாட்டுடன் மட்டும்தான் தொடர்புடையவை என்பதில் முரண்பாடான கருத்துக்கள் காணப்படுவதாலும் இவற்றின் தன்மை பற்றி மட்டுமே இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. இவற்றில் முதலில் வருவது ஒரு ஆணும் பெண்ணும் அன்னியோன்யமாக அமர்ந்திருக்கும் காட்சி. இக்காட்சியில் ஆணின் இடதுபக்க மடியில் பெண் அமர்ந்திருப்பது சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவைதான் இன்று புகழ்பெற்று விளங்கும் இசுறுமுனியாக் காதலர்கள் சிலையாகும். (Wijesekera, N. 1962) பரணவித்தானை அவர்கள் இச்சிலையில் காணப்படுபவர்கள் துட்டகைமுனு மன்னனது மகனான சாலியாவும், மருமகளான அசோகமாலாவுமென இதை விளக்கியுள்ளார். (Paranavitane, S. 1971) ஆனால் சிலை அமைப்பை உற்றுநோக்கும் போது இது மனிதவடிவங்களே அல்ல என்பது புலனாகின்றது. கலையமைப்பில் வீசும் தெய்வீக ஒளி, இவை இருக்கும் பாவனை, தலையலங்காரம், ஆண் தரித்திருக்கும் தடிக்க பூணூல், இவற்றின் பின்புறத்திற் காணப்படும் திருவாசி ஆகியவை தெய்வீக அம்சங்கள் பொருந்தியனவாகக் காணப்

படுகின்றன. இப்பின்னணியில் இது சிவனதும், பார்வதியினதும் என நவரத்தினம் கூறுவது சால்புடைத்தாக அமைகின்றது. (Navaratnam C. S. 1964: 13) ஆண்சிலையின் பின்புறத் தோளில் தொங்கும் அம்புப்பையை மையமாக வைத்து அர்ச்சனனுக்குப் பாசுபதம் கொடுக்கும் மூர்த்தத்தையே இது காட்டுகிறது என இவர் குறிப்பிடுவது ஏற்புடைத்தான கருத்தாக அமைகின்றது. இதே இடத்தில் காணப்படும் இன்னொரு சிலையையும் பரணவித்தான அசோகமாலாவினதும், சாலியாவினதும் என இனங் கண்டுள்ளார். (Paranavitane, S. 1971) இக்காட்சியில் ஒரு காலுக்குமேல் இன்னொரு காலைப் போட்டு இருக்கும் ஆண், தனது இடக்கையை அருகிலமர்ந்திருக்கும் பெண்ணின் மடியிலே போட்டு ஏதோ கூறுவது தெரிகிறது. இப்பெண்ணுக்கருகில் இன்னொரு பெண்ணின் உருவம் காணப்படுகிறது. ஆணுக்கருகில் கைகட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருக்கும் ஆண்உருவம், பிறிதொரு ஆண் உருவம், சாமரை மகளொருவள் காணப்படுகின்றனர். இவை இருக்கும் பாவனை, பூணூல் உட்படவுள்ள அணிகலன்கள், தெய்வீக அம்சத்தையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனால் இதை வியாக்கியான மூர்த்தத்திலுள்ள சிவனாகக் கொள்ள இடமுண்டு. நம்நாட்டுச் சிற்பிகள் பல்லவ கலையில் தேர்ச்சி பெற்றபின் வடித்த சிற்பங்களில் அப்படியே பல்லவநாட்டு ஐதீகங்களும், மரபுகளும் பேணப்பட்டிருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. இருந்தும் இதுபற்றி இன்னும் ஆராய இடமுண்டு. இவ்வாறு கால வெள்ளோட்டத்தில் தப்பிய இவற்றைவிட இன்னும்பல அக்காலத்தில் இங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். இவை பல அழிந்தும், அழிக்கப்பட்டும் இருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் எண்ணிக்கையில் குறைந்து காணப்பட்டாலும் இவை இங்கு அன்று மேன்மை பெற்றிருந்த சிவவழிபாட்டின் அழியாத எச்சங்களாகும்.

இசுறுமுனியாவில் காணப்படும் இன்னொரு சிலை சிவவணக்கத்தோடு தொடர்புடைய ஐயனார் வழிபாடு இங்கு நிலைத்திருந்ததை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. (Van Lohuizen - de - Leeuw, J. E. 1979) இக்காட்சியில் ஒரு காலைச் சமாந்தரமாகத் தரையில் வைத்து மற்றக் காலை முழங்கால்வரை உயர்த்திப்பின் அதை மடித்து இருக்கும் மனித உருவமும், அவ்வுருவத்தின் வலது கைக்கு மேலுள்ள குதிரை உருவமும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண் இருக்கும் நிலை மகாராஜ லீலாசனமாகும். இச்சிலைக்குக் கடந்த காலத்தில் பல விளக்கங்கள் கூறப்பட்டன. அவையாவன கபிலர், பௌத்த அவலோகீதேஸ்வரர், வேதகாலக் கடவுளாகிய பர்ஜன்யனும், குதிரை வடிவிலுள்ள அக்கினியும், அலெக்சாண்டரும் அவரது குதிரையும், போர் வீரன். ஆனால் இது ஐயனாரதே என லொகொய்சன் அம்மையார் வாதிடுவது பொருத்தமான கருத்தாக அமைகின்றது. இதே பாவனையில் தென்னிந்தியாவில் உள்ள ஐயனார் சிலைகளை உதாரணங்காட்டி இவர் வாதிடுவது பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. திஸ்வீவக் குளக்கட்டில் அமைந்துள்ள இச்சிலை பொதுவாகக் குளக்கரையில் யானை, குதிரை வாகனங்களுடன் ஊர்காக்கும் பணியில் ஈடுபடும் ஐயனாரை நினைவூட்டுகின்றது. இதோடு தொடர்புடைய சிலைதான் சேதவனராம விகாரையில் புடைப்புச் சிற்பமாகக் காட்சிதரும் ஐயனார் சிலையாகும். (Parker, S. 1909: 148) நிற்கும் நிலையில் காட்சிதரும் இச்சிலை அருகே குதிரை, யானை காணப்படுகின்றன.

பாக்கர் இச்சிலையை கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொண்டாலும் சிலையில் காணப்படும் தலை அலங்காரம் இசுறுமுனியாவிலுள்ள ஐயனூர் தலையலங்காரத்தோடு ஒத்துக் காணப்படுவதால் இது 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு.

விவசாய சமுதாய அமைப்பில் வளர்ச்சி பெற்ற நம்நாட்டில் ஐயனூர் வழிபாடு மிகப் பழையது. சிங்கள நாட்டார் வழிபாட்டில் வடதிசைக் காவல் தெய்வமாகவும் ஐயனூர் இடம்பெறுவதோடு “கலேயக்க” என இத்தெய்வத்தை அழைத்து அவர்கள் வழிபாடு செய்கின்றனர். கி. மு. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் குறிப்பிடப்படும் “வியாததேவ” ஐயனூராக இருக்கலாம் எனப் பாக்கர் ஊகிப்பது பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது. (Parker, S. 1909: 135) வேட்டைக்காரர் அல்லது வேட்டுவர் தெய்வமென்பதே ‘வியாத தேவ’ என்பதன் பொருள். ஐயனூர் கோயில்கள் ஊருக்குப் புறம்பான இடத்திலிருந்ததால் வேட்டைக்குச் செல்லும்போது இதை வழிபட்டுச் சென்றதால் வேட்டைத் தெய்வமென இது பெயர் பெற்றிருக்கலாம். நிகண்டில் ஐயனூர் ‘புறத்தவன்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறான். இன்றும் கிராமங்களின் எல்லைகளிலும், ஏரிக்கரைகளிலுமே இதற்குக் கோயில்கள் உள. ஏரிக்கரைகளிலமைந்த இத்தெய்வத்திற்கு மண்ணிலமைந்த பெரிய யானை, குதிரை ஆகியனவற்றை நேர்த்திக்கடனாகக் கையளித்து அவற்றை இத்தெய்வத்தின் முன்னிலையில் உடைக்கும் வழக்காரும் இருந்தது. புத்தள மாவட்டத்திலுள்ள தப்போவா, மருதன்மடுவ ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஏரிக்கரைகளில் உடைந்த நிலையில் காணப்படும் மேற்கூறிய உருவங்கள் இத்தகைய வழிபாடு இங்கு நிலைபெற்றிருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகின்றன. (Deraniyagala, P. E. P. 1960, 1961) இவற்றின் காலம் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தை அண்டிய காலப் பகுதியாகும். இவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்ற ஐயனூர் காலகதியில் “கரிகர புத்திரனாகி” சிவ, விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் சங்கமிக்கத் தவறவில்லை.

இந்து மத வழிபாட்டில் தென்கீழ்த் திசையில் கதிர்காமம் இருந்தது போன்று தென்மேற்கிலங்கையில் உள்ள தொந்திராமுனையும் இந்து மத வழிபாட்டிற் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை இங்கு காணப்பட்ட ‘சந்திரசேகரிச்சரம்’ பற்றிப் பேச, ரொலமியும் இவ்விடத்தைச் (Dagone) “சந்திரனுக்குப் புனிதமான இடம்” எனக் கூறிச் சொன்னார். கி. பி. 14 ஆம், 15 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இலக்கிய கல்வெட்டுச் சான்றுகளை நோக்கும்போது சிவ, மாயோன், விஷ்ணு, விநாயகர் வழிபாட்டு ஸ்தலங்களும், பௌத்த வழிபாடும் நிலைபெற்றிருந்த ஓரிடமாக இது விளங்கியது புலனாகின்றது. இதனாற்போலும் இது தேவிநுவர, தேவபுர அஸ்தாவது கடவுள்நகர் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. (Paranavitane, S. 1953) கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்பே இங்கு நிலைபெற்ற சிவ, மாயோன் (உப்புல்வன்) வழிபாட்டுக்கான சான்றுகள் கிடைப்பதும், கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் உப்புல்வன் வழிபாடு பற்றிய தடயங்களும், பின்னர் 14 ஆம், 15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஏனைய சிவ, விஷ்ணு, விநாயக வழிபாட்டிற் குரிய ஆதாரங்களும் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்பிருந்தே இவ்விடம் இந்து வழிபாட்டுக்கும் பின்னர் பௌத்த மத ஆக்கிரமிப்பால் இந்து-பௌத்த வழிபாட்டிற்கும் பெயர் பெற்ற இடமாக விளங்கியது தெளிவாகின்

றது. இப்பகுதித் துறைமுக வளர்ச்சியும் மக்கள் வாழ்வோடு வழிபாட்டையும் வளர்ச்சிபெற வைத்தது. மகாவம்சம் கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயன் இங்கு வந்திறங்கியபோது அவனைக் காக்கும் பணியை இந்திரன் (சக்க), உப்புல்வனுக்கு வழங்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறது. (M. V. VII:2-5) விஜயன் கதை கட்டுக்கதையானாலும்கூட, பொதுவாக விஜயன் மேற்குக் கரையிலே வந்திறங்கினான் என்ற மரபுண்டு. இதனால் மேற்குக் கரையிலே கோயில் கொண்டிருந்த உப்புல்வனுக்கு இவனையும், இவன் கூட்டத்தினரையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு கையளிக்கப்பட்டதுபோலும். இச்சம்பவத்தின் பின்னர் இவ்வுப்புல்வனுக்கு கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் சந்தனக்கட்டையிலான ஒரு சிலையை உப்புலசேன மன்னன் அமைத்ததாகப் பரகும்பரசிநீத என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது. (Paranavitane, S. 1953) இக் கூற்றைச் சூளவம்சமும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. கற்றழியில் கட்டப்பட்ட கி. பி. 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கோயிலொன்று இவ்வுப்புல்வனுக்கு அமைக்கப்பட்ட கோயிலாக இருக்கிறது. பரணவித்தானை உப்புலசேனனால் இது அமைக்கப்பட்டதைக் கூறி, இதன் கலை மரபு குப்த பாணியைச் சேர்ந்தது எனக் கூறினாலும், இக்கட்டிட அமைப்பை உற்று நோக்கும்போது நம்நாட்டிற் காணப்படும் மிகப் பழமைவாய்ந்த பல்லவ பாணியில் அமைந்த திராவிடக் கட்டிடக்கலை மரபுவழி அமைக்கப்பட்ட கோயிலாகவே இது விளங்குகிறது. பின்னர் கி. பி. 14 ஆம், 15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுச்சி பெற்ற சந்தேசை இலக்கியங்களில் இவ்விடத்தில் காணப்பட்ட உப்புல்வன், விஷ்ணு வழிபாடு பற்றிய குறிப்புக்கள் வருகின்றன. ஆனால் இன்று நாட்டார் வழிபாட்டிலும் உப்புல்வன் விஷ்ணுவுடன் ஒன்றாக மதிக்கப்படும் தன்மையை நோக்கும்போது தனித்துவ வழிபாடாக வளர்ச்சி பெற்ற உப்புல்வன் வழிபாடு காலக்கிரமத்தில் விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் சங்கமித்தது புலனாகின்றது. இதனாற்போலும் உப்புல்வனுக்கு அமைக்கப்பட்ட மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கற்றழி கைவிடப்பட்டு 15 ஆம் நூற்றாண்டில் விஷ்ணு கோயிலொன்று தொந்திரா கடற்கரையில் அமைக்கப்பட்டது. இதனால் இன்றும் உப்புல்வனின் கற்றழி பாழடைந்த நிலையிலே இருக்கிறது.

எனவே மேற்குத் திசையில் உப்புல்வனாக, பின்னர் உப்புல்வன் விஷ்ணுவாக, விளங்கிய இக்கடவுளின் வரலாறு என்ன என்று கேள்வி எழுகிறது. இந்து மத வரலாற்றை அறிந்தோர், மாயோன் விஷ்ணு சங்கமிப்பை அறிந்தோர் இத்தகைய நிகழ்ச்சி மேற்கிலங்கையிலும் நடைபெற்றதென்பர். இத்தகைய கருத்தையே தமிழக - ஈழ சமய ஒற்றுமையும் வலியுறுத்துகின்றது. (சிற்றம்பலம், சி. க. 1983. b) உப்புல்வன் என்ற பதத்திற்குக் கெய்கர் அளித்த விளக்கமும் இதனை உறுதி செய்கின்றது. வடமொழி உற்பல-வார்ணவிலிருந்தே இது பிறந்தது எனக் கூறி இச்சொல்லிருந்துதான் சிங்களச் சொல்லாகிய உப்புல்வன், பாளிச்சொல்லாகிய உப்பலவன்ன ஆகியவை பிறந்தன என்பது இவரது கருத்தாகும். (M. VII: 5) உற்பல நீலநிறத்தைக் குறித்து நீலோற்பலம் என நிற்க, வர்ண என்பது நிறத்தைக் குறித்தது. இதனால் உப்புல்வன் என்றால் நீலோற்பல நிறத்தோன் என்பது பொருளாகும். உப்புல்வன் தற்காலத்தில் விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் எனவும் இதன் அடிக்குறிப்பாகவும் கெய்கர் எழுதியுள்ளார். இற்றைவரை பெரும்பாலோர் இத்தகைய விளக்கம் சரி எனவே நம்புகின்றனர். ஆனால்

இதற்கு இருவர் வேறுவித விளக்கங்களைக் கூறியுள்ளனர். இவர்களில் பெரேரா என்பவர் உற்பல தாமரையைக் குறித்துநிற்க, வன் - உடையவன் எனப் பொருள்படுவதால் தாமரையைக் கையிலுடைய அவலோகீதேஸ் வரரெனப்பட்ட மகாயானக் கடவுளே இவ்வுப்புல்வன் எனக் குறிப்பிடுகிறார். (Perera, A. D. T. E. 1971) பரணவித்தானுவோ எனில் இவ்வுப்புல்வன் மகாயானத் தெய்வமாகிய அவலோகீதீஸ்வரர் எனக் கூறியவர், பின்னர் இதுபற்றி ஒரு விரிவான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் வெளியிட்டு அதில் இவ்வுப்புல்வன் வருணனை எனவும் வாதிட்டுள்ளார். (Paranavitane, S. 1953) முதலில் உப்புல்வன் என்ற சொல் பிறப்புப்பற்றி அவர் கூறியதை ஆராய்வோம். கெய்கர் கொடுத்த விளக்கம் ஏற்கக்கூடியதொன்றாக இருந்தாலும்கூடத் தான் இன்னுமொரு விளக்கத்தைத் தருவதாகவே தமது கருத்தை வெளியிடுகிறார். அஃதாவது இந்தியாவிற்குத் தோன்றிய பாளி இலக்கியங்களில் (ஈழத்துப் பாளி நூல்களில் விளிக்கப்படும்) உப்பலவன்ன என்ற சொல் காணப்படாமையால் இது வடமொழிச்சொல் வழியாக அல்லாது சிங்களச்சொல் வழியே பிறந்ததெனக் கூறி மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இது உப்பலவன (Upala-vana) ஆக இருந்து பின்னர் உப்புல்வன் (Upulvan) ஆக மாறியது என்கிறார். அவர் கருத்துப்படி உபல (Upala), உற்பல (Utpala) ஆகியவை இரண்டும் தொடர்பற்றன என்பதாகும். அத்துடன் வன்(Van)என்பதும் உபல போன்று தனி ஒரு சொல் என்பதாகும். அதாவது கெய்கர் போன்றோர் அன்மொழித் தொகையாக இதை நோக்க, இவர் அப்படியல்ல எனக் கூறி இவை இரண்டுந் தனிச் சொற்களே எனக் காட்ட பரவி சந்தேசத்தில் உப்புல், தனிச் சொல்லாக வருவதை மேற்கோள் காட்டுவதோடு நிறத்தை மையமாக வைத்து இக்கடவுள் அழைக்கப்பட்டதால் நீலோற்பலன் என்பதற்குப் பதிலாக நீலோற்பல நிறத்தோன் எனப் பொருள்படுவது பொருத்தமற்றது எனவும் வாதிடுகிறார். எனவே இவரது கருத்து உபல், வன் ஆகியவை வெவ்வேறு சொற்களே என்பதே. இந்த உபல, வடமொழிச் சொல்லாகிய உடபால (Udapala)விலிருந்தே பின்வருமாறு பிறந்தது என்கிறார். அஃதாவது Udapala—> Udapala—> Udpala / Uppala—>Upala என்பதே. இதில் உள்ள குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் யாதெனில் உடகாபதி (Udakapati) என்பதுதான் இலக்கியத்தில் வருகிறதென்றும், உடபால இக்கால இலக்கியத்தில் காணப்படாத சொல்லாக இருந்தாலும்கூட பதியும், பாலவும் ஒன்றாகக் காணப்படுவதால் பதிக்குப் பதிலாக பால(pala)வை திக்பால, திக்பதி-(திசைக்கு அதிபதி) போன்று சேர்க்கலாம் என்று இவர் குறிப்பிடுவதே. அடுத்து வன் என்பது வருணன் என்ற சொல்லின் குறுக்கமெனக் காட்டி Varuna, Vanna, Vana, Van என மாறியதென்கிறார். இதனால் வேதகாலக் கடவுளாகிய வருணன் நீரின் அதிபதியாக விளங்கியதால் இங்கே வரும் உபல, வன ஆகியவை நீருக்கு அதிபதியாகிய வருணன் எனப் பொருள்படும் என்கிறார். இவ்வாறு ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக யுகங்களைச் சேர்த்து வலிந்து வியாக்கியானம் அளித்துள்ளார். வன் என்பது நிறத்தைக் குறிக்கும் வருண என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்து பிறக்காது வருணனின் குறுக்கமே என வாதிடும் இவர் பிறிதோரிடத்தில் உப்புல்வனின் மனைவியாகிய சந்தாவன் (Sandavan) என்பவளது சொற்பிறப்புப்பற்றி ஆராய்ந்திருப்பது விந்தையாகவே உள்ளது. சந்தாவன் என்ற சொல்லே இருகூறாகப் பிரித்து சந்திர, வருண என்ற வடமொழிச் சொற்

களிலிருந்து பிறந்ததே சந்தாவன் (சந்திரன் + நிறத்தவன்), சந்திரனது நிறத்தோள் என இவர் வாதிடுவதை நோக்கும்போது உப்புல்வன் என்பதற்கு நீலோற்பல நிறத்தவன் என்ற விளக்கம் சரியானது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதோடு, 'தண்ணீரின் அதிபதியாகிய வருணன்' என இதற்கு விளக்கங் கொடுத்தது பல்வகை யுகங்கள்வழி பிறந்த சொற்பிறப்பாராய்ச்சி என்பதைக் காட்டி இவர் கருத்து ஏற்கக்கூடிய கருத்தல்ல என்பதைக் காட்டுகின்றது. பரணவித்தானை, பெரேரா ஆகியோர் வட இந்தியக் குடியேற்றத்தில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததோடு, இந்துக் கடவுளரின் சிறப்பியல்புகளையோ அன்றிக் காலக்கிரமத்தில் இக் கடவுளருக்கிடையே ஏற்பட்ட சங்கமங்கள் பற்றியோ அன்றி ஈழ, தென்னக பண்டைய சமய ஒற்றுமை பற்றியோ விளங்காமலிருந்ததால் தான் மேற்படி தடுமாற்றமான கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். உண்மையிலே உப்புல்வன் என்பதற்கு நீலோற்பல நிறத்தவன் என்ற கருத்தே பொருத்தமானது என்பதற்குப் பல காரணங்கள் உள. முதலாவதாக சங்க காலத் தமிழகமும், ஈழத்து வரலாற்றுக்கால நாகரிகமும் பெருங்கற்காலக் கலாச்சார வழிவந்ததால் இவ்விரு இடங்களிலேயும் ஒத்த சமய நம்பிக்கைகள் காணப்படுவது இயல்பு. சங்ககால முதற்கடவுளாக மாயோன் (நீல நிறத்தவன்) விளிக்கப்படுகிறான். இவ்வாறே இன்றும் சிங்கள நாட்டார்வழிபாட்டில் முன்னிலையிலிருக்கும் உப்புல்வனும் நீலோற்பல நிறத்தோனே. இரண்டாவதாக தமிழகத்தில் மாயோன் விஷ்ணுவாக மாறியதுபோல் இங்கும் உப்புல்வன் விஷ்ணுவாக மாற்றம் கொள்ளுகிறான். இவை இரண்டும் ஆரம்பத்தில் தனித்தனியே விளங்கிய வழிபாட்டு முறைகள். ஆனால் காலக்கிரமத்தில் முன்னையது பின்னையதோடு சங்கமித்தது. இதையே உப்புல்வன் பற்றித் தகவல்கள் தரும் சந்தேச இலக்கியங்களும் உணர்த்துகின்றன, கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இவை தனித்தனியாக வழிபடப்பட்டதையும், இக்காலத்துக்குப் பின்னர் உப்புல்வனை விஷ்ணுவாக மக்கள் கொண்டதையும் கூறுகின்றனர். இதனால் உப்புல்வன் ஆலயம் பாழடைய, விஷ்ணு ஆலயம் செல்வாக்குப் பெற்றது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உப்புல்வனை வருணன் எனக் கூறுவது விதண்டாவாதமாக அமைகின்றது. பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வருணன், இந்திரன், அக்கினி ஆகியோருடன் விளிக்கப்படுவதைக் கண்டோம். இக் கடவுளரில் வருணன் மட்டும் உப்புல்வனாக முதற் கடவுளாக எழுச்சி பெற்றார் என்பதை நிரூபிக்க வேறு ஆதாரங்கள் இல்லை. ஈழத்துப் பௌத்த அழிபாடுகளிற் காணப்படும் வருணன், இந்திரன், யமன், பிரமன் ஆகியோரது சிலைகள் ஈழத்தில் ஆரியர் குடியேற்றம் நடந்ததாக நம்பப்படும் காலத்தில் இந்தியாவில் செல்வாக்கிழந்த திசைக் காவலர்களாக மாறியது போன்று இங்கும் பௌத்த மதத்தில் திசைக்காவலர்களாக இவர்கள் சங்கமித்ததையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன, இவர்கள் எல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாக வழிபடப்பட்டனரே ஒழிய வருணன் மட்டும் முதற் கடவுளாக வழிபடப்படவில்லை. கடல் மார்க்கமாக வந்த ஆரியர், மேற்றிசைத் தெய்வமாகிய வருணனுக்கு (உப்புல்வனுக்கு) மேற்குத்திசையில் (தொந்திராவில்) கோயில் அமைத்து வழிபட்டனர் எனக் கூறுவதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் உருகப்படுத்தவில்லை. மாறாக ஈழத்தில் ஆரியர் குடியேற்றம் நடைபெறவில்லை என்றும், ஈழத்து நாகரிகத்துக்கு வித்திட்டவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து

வந்தவர்களே என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. (Sitrapalam, S. K. 1980) வேதகாலக் கடவுளர்களாகிய வருணன், இந்திரன் போன்றோர் பிற்பட்ட வேதகாலத்தில் அதுவும் ஆரியர் குடியேற்றம் நடந்ததாக நம்பப்படும் காலத்தில் செல்வாக்கிழந்து காணப்பட்டாலும் இவ்வழிபாட்டு அம்சங்கள் ஆரிய நம்பிக்கைகளாக தென்னகம், ஈழம் ஆகிய பிரதேசங்களில் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட சில நூற்றாண்டுகளில் இங்கு பரவின எனக் கொள்ளுவதே தர்க்கரீதியானது. நிலை இவ்வாறிருக்க, பரணவித்தானா வருணன் பற்றி மகாபாரதம், ராமாயணம் ஆகியவற்றில் காணப்படும் குறிப்புக்கள் ஈழத்து ஆரியமக்களின் சமகாலச் சமய நம்பிக்கைகளைச் சித்திரிக்கின்றன என அனுமானித்து, உப்புல்வன்பற்றி சந்தேச இலக்கியங்களில் வரும் வர்ணனைகளை இதிகாசங்களில் வருணன்பற்றி வரும் வர்ணனையோடு ஒப்பிட்டு உப்புல்வன் வருணனே என வாதிடுவது சமய வளர்ச்சியில், ஈழவரலாற்றுப் பின்னணியில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத வாதமாகவே காணப்படுகிறது.

இறுதியாகப் பரணவித்தானா சந்தேச இலக்கியங்களில் வரும் 'துணுதேவ' என்ற சொற்றொடரை எடுத்துக்காட்டி, இது கோதண்ட இராமனையே குறிக்குமென்றும், வருணன் வழிபாடு 15 ஆம் நூற்றாண்டில் இராமவழிபாடாக மாறிப் பின்னர் இவ்வழிபாடு விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் சங்கமித்தது எனவும் கூறிமுடிக்கிறார். சுருங்கக் கூறின் வருணன், இராமனாகி, விஷ்ணு வாகியதே பரணவித்தானா கூறும் விளக்கம். இத்தகைய விளக்கத்தைச் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி, ஈழ-தமிழக சமய நம்பிக்கைகளிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமை, நம்நாட்டு வரலாற்றுப் போக்கு ஏற்கவில்லை. அத்துடன் பரணவித்தானாவின் ஆய்வு பல்வகை யூகங்களின் அடிப்படையிலே அமைந்திருந்ததும், இத்தகைய யூகங்கள் தர்க்கரீதியற்றுக் காணப்படுவதும் புலனாகின்றது. சுருங்கக் கூறின் மேற்கிலிருந்த மாயவன் (உப்புல்வன்) வழிபாடு காலகதியில் விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் சங்கமித்தது எனலாம். எவ்வாறாயின் ஒரு காலகட்டத்தில் உப்புல்வன் வழிபாடு செல்வாக்கிழக்க இதன் அம்சங்கள் விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் சங்கமிக்க வழிவகுத்தது. சமய வரலாற்றில் செல்வாக்கிழக்கும் தெய்வ அம்சங்கள் செல்வாக்குள்ள தெய்வ அம்சங்களுடன் சங்கமிப்பது இயல்பே. தமிழக மாயோனுக்கு (உப்புல்வன்) நடைபெற்ற கதியே ஈழத்து உப்புல்வனுக்கும் நடந்தது. இருந்தும் விஷ்ணு வழிபாடு தலையெடுத்தும்கூட விஷ்ணு இன்றும் உப்புல்வனாகச் சிங்கள மக்கள் மத்தியிற் செல்வாக்குப் பெற்று முதன்மை பெற்ற கடவுளாகச் சிங்கள நாட்டார்வழிபாட்டில் விளிக்கப்படுவதும் இதன் பழைமைக்கும் தொடர்ச்சிக்கும் அசைக்க முடியாத சான்றாகும்.

கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற பாலராமாயண, அநர்கராகவ ஆகிய வடமொழி நாடகங்களில் சிவனொளிபாதமலையில் அமைந்திருந்த தர்மத்தின் கடவுளது ஆலயம்பற்றியும் அகஸ்தியர் ஆலயம்பற்றியும் பேசப்படுகிறது. (Paranavitane, S. 1957) பரணவித்தானாவோவெனில் இத்தர்மத்தின் கடவுள் யமனே எனக் கொள்கிறார். இதற்கு ஆதாரமாகக் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஜாதகக் கதையின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பில் சுமண எனக் கடவுள் விளிக்கப்படுவதையும், இதன் பாளி மூலத்தில் இச்சுமண யமனாக விளிக்கப்படுவதையும் கொள்கிறார். ஆனால் இச்சுமணனே

தான் யமன் என்று வேறு ஜாதகக் கதைகளிலோ அன்றி ஏனைய சிங்கள இலக்கியங்களிலோ குறிப்புக் காணப்படவில்லை. இதனால் சமணனை யமனாகத் தவறுதலாகச் சிங்கள ஜாதகக்கதை ஆசிரியர் கொண்டிருக்கலாம். இத்தகைய சூழ்நிலையில் பல்வேறு பாடபேதங்கள் கொண்ட இப்பிற்பட்ட ஜாதகக் கதையின் மொழி பெயர்ப்பைப் பின்னணியாக வைத்து புத்தர் இந்நாட்டிற்கு விஜயத்தை மேற்கொண்டபோது சிவனொளிபாதமலையிலுள்ள சமண தெய்வம்பற்றி மகாவம்சத்தின் குறிப்போடு இணைக்கிறார். ஆனால் இத்தகைய குறிப்பு ஏனைய பௌத்த மத வரலாற்றைக் கூறும் தீபவம்சம், சமந்தபசாதிக ஆகியனவற்றில் காணப்படவில்லை. அத்துடன் புத்தர் இந்நாட்டுக்கு மேற்கொண்ட விஜயத்திற்கும் வரலாற்றுச் சான்று இல்லை. எனவே இது ஒரு யுகமாகவே அமைகிறது. இவ்வாறே 'சமண' என்பது பற்றிய சொல்லாராய்ச்சி கூட தர்க்க ரீதியாக அமையவில்லை. உப்புல்வன் போன்று சமணவும் சிங்கள மக்களால் வடநாட்டிலிருந்து இங்கு வந்தபோது தேசீயக் கடவுளர் எனக் கூறுவதும், தொல்லியற் பின்னணியில் உப்புல்வன், இவர் கூறுவதுபோன்று வருணனை இன்றி மாயவனை விளங்கியதற்குச் சான்றுகள் இருப்பதாலும் இச்சமண யமனே என்று கூறுவதும் பொருத்தமற்றதாக அமைகின்றது. பொதுவாக இந்துக் கடவுளர் யாவரும் தர்மத்தை நிலைநாட்டும் கடவுளரே. இதனால் இத்தர்மக் கடவுளை யமனாக மட்டும் கொள்வது பொருந்தாது. அத்துடன் இம்மலையிற் காணப்படும் அகஸ்தியர் ஆலயத்தை இக்கடவுளை யமனே என நிரூபிக்க இவர் ஆதாரமாகக் கொள்வதும் கேள்விக் குறியாக இருக்கிறது. இவர் கூறுவதுபோல அகஸ்தியரை யமனின் குலகுருவாகக் கொண்டாலும்கூட அகஸ்தியருக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கும் உள்ள தொடர்பையும், சிவனுக்கும் அகஸ்தியருக்குமுள்ள தொடர்பையும், விளக்கப் போதிய சான்றுகள் இருப்பதாலும் சமணனை யமனாக நிரூபிக்க இவர் காட்டும் அகஸ்தியரது சான்றும் வலுவழிக்கிறது. சிவனே மலைக்கடவுளாக பண்டுதொட்டு விளிக்கப்படுவதும் பரணவித்தானு கூறும் மகாகால என்ற அடைமொழி யமனைவிடச் சிவனுக்குக் கூடப் பொருந்துவதாலும், இக்காலத் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் மலைத் தெய்வமாக, சிவன் விளங்கியதற்கும், சிவபாத வழிபாட்டிற்கும் சான்று கிடைப்பதும் மகாகாலனை சிவனுக்கு இந்நாடுகளில் சிலை காணப்படுவதும், அகஸ்தியர் வழிபாடு இந்நாடுகளில் இவற்றோடு செல்வாக்குப் பெற்றுக் காணப்படுவதும், இறுதியாகச் சமன் தெய்வத்தின் கையில் வைத்திருக்கும் அம்பு வில்லு, உருத்திர மூர்த்தத்திலுள்ள சிவனுக்கே கூடப் பொருந்துவதாலும் இத்தலத்திலுள்ள பௌத்த பாதவழிபாட்டின் தோற்றம்பற்றி நாம் திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும்கூடச் சிவவணக்கமும் அதனோடு கூடிய அகஸ்தியர் வணக்கமும் குறைந்தது கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் இம்மலையோடு இணைந்து நின்றன என்று யூகிக்க இடமுண்டு.

அநுராதபுரத்திலும், கதிர்காமத்திலும் கிடைத்துள்ள கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இரு சிங்களக் கல்வெட்டுக்கள்மூலம் இக்காலத்தில் மாதோட்டம் ஒரு புனிதப் பிரதேசமாக விளங்கியது தெளிவாகின்றது. சேதவனராமதூபிக்கு வழங்கப்பட்ட தானத்தைக் கூறவந்த அநுராதபுரக் கல்வெட்டு இதை மீறியவர்கள் மஹாவுது (மஹாதீர்த்தம்) என்னுமிடத்தில் ஆட்டினைக் கொன்ற பாவங்களை அடைவர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. (E. Z. Vol. III. 132-133) கதிர்காமக் கல்வெட்டும் குறிப்பிட்ட விதிகளை மீறு

வோர் மஹாதொடியிலே (மாதோட்டத்தில்) பசுக்களைக் கொன்றோரின் பாவங்களை எய்துவர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. (E. Z. III: 222-235) இத்தகைய குறிப்புக்கள் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே வரும் “கங்கையிடைக் குமரியிடைக் காராம் பசுவைக் கொன்ற பாவத்தைப் பெறக் கடவதாகவும்” என வரும் வாசகத்தை நினைவூட்டி கங்கை, குமரி போன்று ஈழத்திலும் திருக்கேதீஸ்வரம் புனிதப் பிரதேசமாக விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. (இந்திரபாலா, கா. 1979) திருக்கேதீஸ்வரம் போன்று மேற்குக்கரையிலே அமைந்திருந்த முன்னீச்சுரமும், உப்புல்வன் கோயிலும், தெற்குக்கரையிலே அமைந்திருந்த கதிர்காமக்கந்தன் கோயிலும் இக்காலத்தில் முக்கிய வழிபாட்டுத்தலங்களாக விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். தூர்அதிஷ்டவசமாகப் பௌத்த மத வரலாற்றைக் கூறும் பாளி நூல்கள் இவற்றைப்பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிட விரும்பவில்லை.

கிழக்கு மாகாணத்திலும் முருக வழிபாட்டின் தொன்மையை விளக்க அங்கும் கதிர்காமத்தோடு கந்தனை இணைக்கும் ஐதீகங்கள் போன்ற ஐதீகங்கள் காணப்படுகின்றன. இதுபற்றி வி. சீ. கந்தையா (1964 : 406) அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“சுப்பிரமணியனுடைய ஆணைப்படி சூரனைக் கொன்று வெற்றியுடன் மீண்ட வேலானது உக்கிரத்தோடு வரும் வழியில் எதிர்ப்பட்ட வாகூர் மலையை இரு கூறுகப் பிளந்தெறிந்து கடலில் மூழ்கியபின் மூன்று கதிர்களைச் சிந்திச் சென்றதென்றும் வேலுருக் கொண்ட அக்கதிர்கள் மூன்றும் முறையே உகந்தமலை உச்சியிலும், திருக்கோயிலில் உள்ள ஒரு வெள்ளை நாவல் மரத்தின்மீதும், மண்டூரிலுள்ள ஒரு தில்லை மரத்தின்மீதும் தங்கியிருந்தன என்றும் அவ்விடங்களிலே வாழ்ந்த மக்கள் (யாவரும் வேடரே என்பது கதை) வியப்புடன் நோக்கிக் கொத்துப் பந்தர்களால் ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டனர் என்பது கதை.”

மேற்கூறிய கதை வெறுங்கதை மட்டுமல்ல, இன்றும் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள முருகத்தலங்களில் கதிர்காமத்தைப் போன்று “கந்தழி வழிபாடு” நடைபெறுவதும், வேடர்கள் இவற்றின் தோற்றத்தோடு இணைக்கப்படுவதும் இக்கதையின் பின்னணியை நோக்கும்போது முருகவழிபாடு நம் நாட்டின் தென்கீழ்ப்பகுதி வழியாக இங்கு பரவி இருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது. கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் மகாசேனனால் அழிக்கப்பட்ட இந்துத்தலங்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்தும் அவை அழிக்கப்படும் அளவுக்குச் செல்வாக்குடைய சிவாலயங்களாக விளங்கியமையும் இப்பிராந்தியத்தில் குறைந்தது இக்காலத்திலாவது சிவ, முருக வழிபாட்டுத்தலங்கள் எழுச்சி பெற்று விட்டன எனலாம். கொக்கட்டிச்சோலைத் தான்தோன்றீச்சுரம், மாமாங்கேஸ்வரத்தின் தோற்றம் இக்காலத்தில் அமைந்திருக்க, பிற்பட்ட காலத்தில் இவற்றின் கட்டிடங்கள் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். குருக்கள்மடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்லவர்கால விஷ்ணு சிலை (Wijesekera, N. 1962) இக்காலத்தில் இப்பகுதியில் சிறப்புற்ற விஷ்ணு வழிபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவற்றுடன் கண்ணகி வழிபாடு பற்றிக் கிடைக்கும் தகவல்களும், இன்னும் தமிழ்ப்பகுதிகளில்

இங்குமட்டுமே இது வேருன்றிக் காணப்படுவதும் 'அன்னை வழிபாட்டின்' சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வன்னிநாடும் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்பே நாகரிக வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது. வடமேற்கில் காணப்படும் திருக்கேதீஸ்வரம் மட்டுமன்றி வன்னிப் பகுதியில் காணப்படும் உருத்திரபுரம், ஒட்டிசுட்டான், வவுனிக் குளம் ஆகிய பகுதிகளிற் காணப்படும் சிவஸ்தலங்களின் தோற்றம் இக் காலத்திலே ஏற்பட்டுவிட்டது என ஊகிக்க இடமுண்டு. சிவவழிபாட்டு ஐயனார், விநாயகர், கண்ணகி வழிபாடும் இங்கு பரவியிருக்கலாம். துர்அதிஷ்டவசமாகப் போதிய சான்றுகள் இல்லாமையால் இவைபற்றி விரிவாக அறியமுடியாமலிருக்கிறது. அண்மைக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வு (சிற்பம், சி. க. 1982) யாழ். மாவட்டத்திலும் கந்தரோடையை மையமாக வைத்துக் குறைந்தது கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டில் நாகரிகம் தழைத்து விட்டது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதுமட்டுமன்றி இப்பகுதியில் மாந்தைத்துறைமுகம் போன்று ஜம்புகோள பட்டினமும் முக்கிய பட்டினமாக விளங்கியது. இதனால் இதை அண்மித்து வழிபாட்டுத்தலங்கள் காணப்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு. ஜம்புகோள பட்டினம் அவ்விடத்திலிருந்ததுபற்றி அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும் பொதுவாகக் காங்கேசன்துறை தொட்டுத் திருவடிநிலை வரையிலான பிராந்தியத்தில் இத்துறைமுகம் விளங்கியிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. இன்றும் கீரிமலை, காங்கேசன்துறை, மாவிட்டபுரம் ஆகிய பகுதிகளைக் கோயிற்கடவை என அழைப்பது எம் மனக்கண்முன்னே தென்னிலங்கையில் காணப்பட்ட "தேவிநுவரவை" (கோயில் நகரை) நிறுத்துகிறது. இதனாற் திருத்தம்பலேஸ்வரர், திருத்தம்பலேஸ்வரி, கதிரைமலை ஆண்டார் என யாழ்ப்பாணவைபவ மாலையில் குறிக்கப்படும் கோயில்களை முறையே நகுலேஸ்வரம்⁴, மாலைக் கந்தன் ஆலயத்தின் முன்னோடிகள் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. மாருதப்புரவல்லியின் கதை ஒரு கட்டுக்கதையாகக் கொண்டாலும்கூட, நகுலேஸ்வரத்தினதும், மாலைக் கந்தசுவாமி கோயிலினதும் பழைமையைக் காட்ட எழுந்த கதையே இது என்பது தெளிவு. கதிர்காம வழிபாட்டு முறையில் இன்றும் காணப்படும் செல்வச்சந்நிதி ஆலயமும் மிகப் பழைமை வாய்ந்தது. இவ்வாறே நாகேஸ்வரி வழிபாட்டின் சங்கமிப்பை உணர்த்தும் நயினை நாகபூஷணி அம்மனும், நாகர்கோயிலும் இத்தகைய பழம்பதியே. இவ்வாறே மாயோன் (நீலமேனியன்) வழிபாட்டுத்தலங்களாக விளங்கிய புன்னலை, வல்லிபுரமும் காலகதியில் விஷ்ணு வழிபாட்டுக்குச் சிறப்புடைத்தலங்களாக எழுச்சிபெற்றன. துர்அதிஷ்டவசமாகப் போதிய சான்றுகள் இல்லாததால் இவ்வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியை விபரமாக நாம் அறிய முடியாமலிருக்கிறது.

இறுதியாக, அநுராதபுரத்தில் காணப்படும் தமிழ் அழிபாடுகள் (Tamil ruins) பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவசியம். இவைபற்றி அக்காலத் தொல்லியல் ஆணையாளராக விளங்கிய ஏச். சி. பி. பெல்லின் 1892, 1893, 1898 ஆம் ஆண்டறிக்கைகளிற் குறிப்புண்டு. இவற்றில் எல்லாமாகப் பன்னிரண்டு கட்டிடங்களின் அடித்தளங்கள் காணப்படுகின்றன. (Bell, H. C. P. (1892, 1893, 1898) செங்கட்டியாலான அடித்தளங்களைக் கொண்ட இவை பெரும்பாலும் இக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த பல்லவ கலை

மரபை அனுசரித்துக் கட்டப்பட்ட கோயில்களாகக் காணப்படுகின்றன. சிறியனவாகிய இவை முறையே அர்த்தமண்டபம், அந்தராளம், கர்ப்பக் கிருகம் ஆகிய பகுதிகளைக்கொண்டு காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு பிராமணருக்கான இருப்பிடங்களும் காணப்படுகின்றன. அநுராதபுரத்தின் வடபகுதியைவிட, ஏனைய இடங்களிலும் இந்து வழிபாட்டுத்தலங்களின் தடயங்கள் கிட்டியுள்ளன. வசபக்குளத்தின் வடபகுதியில் சிவலிங்கங்களும் அக்குளத்தின் அருகாமையில் கல் அடித்தளமுடைய பிள்ளையார் கோயிலும் உள. நடு நகரப் பகுதியில் நந்தியும், லிங்கத்தின் ஒரு பாகமும், விஜயராமத்தில் சிவன், விஷ்ணு, சக்தி ஆகியோரது புடைப்புச் சிற்பங்களும், தூபராம தூபிக்கு அருகே ஒரு சிறு கோயிலும் உள. இவ்வழிபாடுகளில் தலை உடைக்கப்பட்ட காளி சிலை ஒன்றும் இருப்பதால் காளி கோயிலும் இப்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் எனலாம். சிவலிங்கங்கள் மாத்திரமன்றி இந்துச்சிலைகள் பலவும் உடைக்கப்பட்ட நிலையிலே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றோடு நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் பௌத்த அழிபாடுகள் மத்தியில் காணப்படும் இந்திரன், வருணன், யமன், பிரமன் ஆகியோரது எட்டாம், ஒன்பதாம் ஆண்டைச் சேர்ந்த உலோகத்திலான சிற்பங்கள் பௌத்த மத வழிபாட்டுடன் திசைக் காவலர்களாக இவை சங்கமித்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (Paranavitane, S. 1957)

அநுராதபுர அழிபாடுகள்தான் இன்றும் ஒருகால் பௌத்த மதம் அரசமதமாக விளங்கிய நாட்டின் தலைநகரிலும் இந்து மத நிறுவனங்கள் சிறப்புடன் விளங்கியதை எடுத்துரைத்து நிற்கின்றன. ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இத்தகைய அழிபாடுகளை இன்று நாம் காணமுடியவில்லை. இவ்வாறு தான் ஈழத்தின் பழைய கோயில்களின் அழிபாடுகள் மட்டுமன்றித் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்பட்ட பகுதியாகவும் அநுராதபுரம் விளங்குகின்றது. இங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட இரு தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் கி. பி. 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. இவை இரண்டும் இரண்டாண்டு இடைவெளிக்குள் பொறிக்கப்பட்டன. (இந்திரபாலா, கா. 1968) இவை அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த “குமாரகணப் பேரூரார்” என அழைக்கப்படும் நிர்வாகக் குழுவினரதே. இவை ஒரு குறிப்பிட்ட சமய தலத்திலே திருவமுதும் நந்தா விளக்கும் வைப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒழுங்குகளைக் குறிக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுக்கள் இந்து அழிபாடுகளிடையே காணப்படுவதும், திருவமுது வைக்கும் வழக்கம் இந்துக் கோயில்களிலே மட்டும் காணப்படுவதும், இக்கல்வெட்டுக்கள் சமகாலத்தில் தென்னிந்தியாவில் இந்துக் கோயில் நிர்வாகத்தில் முக்கிய பங்கெடுத்த குமாரகணத்தினரதாகக் காணப்படுவதும் இச்சமய தலத்தை இந்துக் கோயிலே என எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக்கல்வெட்டுக்களிலிருந்து நாம் அறிவது யாதெனில் திருவமுது, நந்தாவிளக்கு ஒழுங்குகளைச் செய்யக் குமாரகணத்தார் சேக்கிழான்செட்டிசங்கன் என்பவனிடமிருந்து 30 பொற்காசும், சேக்கிழான்சென்னை என்பவனிடமிருந்து 30 பொற்காசும் பெற்றிருந்தமையே. இத்தகைய சான்று இக்காலத்தில் தென்னிந்திய கோயில் நிர்வாக முறையே ஈழத்திலும் காணப்பட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதோடு இச்சமயப் பணியில் முன்னணியில் நின்ற வணிகர் (செட்டிகள்) கொடுத்த ஆதரவையும் வெளிக்காட்டுகின்றது. இக்காலத்திற் காணப்பட்ட வணிகச் சிறப்பாலும், வணிகப்பெருமக்கள் கொடுத்த ஆதரவினாலுமே இந்துத்தலங்கள் சிறப்படைந்தன.

ஈழத்துச் சமயவரலாற்றில் நாணயங்கள் பெறும் முக்கியத்துவம் இன்னும் சரியாக மதிப்பிடப்படவில்லை எனலாம். இந்நாணயங்கள் பற்றி ஆராய்ந்தோரும் அவற்றில் வரும் இலட்சினைகளைப் பெருமளவு பௌத்த கண்ணோட்டத்திலேயே பார்த்துச் சென்றனர். துர்அதிஷ்டவசமாக பௌத்த மதமே அரசாங்கமதமெனப் பறைசாற்றும் நம்நாட்டுப் பாளி நூல்களில் பௌத்தத்திற்கு மன்னர்கள் கொடுத்த பேராதரவுபற்றிப் பலவாறு பேசப்பட்டாலும்கூட நாணயங்களில் பௌத்தபிரானுடைய உருவம் காணப்படாமல் இருப்பது ஒரு புதிராகவேதான் இருக்கிறது. பௌத்த சிலைகள் மட்டும் பல இடங்களில் காணப்பட நாணயங்களில் இவ்வாறு காணப்படாதது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக இருக்கிறது. ஆனால் இந்தியாவிலோ எனில் கிறிஸ்தவ சகாப்த காலத்திலேயே குஷானிய மன்னர் காலத்தில் இந்துக் கடவுளர்போல் கௌதம புத்தரும் நாணயங்களில் சித்திரிக்கப்படுவதும் ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது.

இந்தியா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே நாணயங்கள் புழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டன. இவை காலத்தால் முந்தியதால் “புராண” என அழைக்கப்படுகின்றன. வடமொழியில் கர்சபண என அழைக்கப்பட்டுச் சிங்களமொழியில் கஹபண என இவை அழைக்கப்படுகின்றன. சில அறிஞர்கள் இந்தியாவில் இவற்றின் தோற்றத்தை கி. மு. 1000 ஆண்டுகளாகவும் இருக்கலாம் எனக் கொண்டாலும் பொதுவாக கி. மு. 500 ஆம் ஆண்டளவிலாவது இவை தோன்றியிருக்கலாமெனக் கொள்ள இடமுண்டு. ஈழத்து நாணயங்களை ஆராய்ந்த கொட்டிங்ரன் என்ற அறிஞரும் இவை இதே காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஈழத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன என்ற கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். (Codrington, H. W. 1926) பெரும்பாலும் வெள்ளி அல்லது செப்புத் தகட்டில் வெட்டப்பட்டு சதுரம் அல்லது நீள்சதுரத் தோற்றம் கொண்டனவாய்க் குத்தப்பட்ட இலட்சினை உடையனவாய் இவை காணப்படுகின்றன. இந்திய நாணயங்களில் முன்னூற்றுக்குமதிகமான இலட்சினைகள் உண்டென்றும் இவை பெரும்பாலும் இந்து மத நம்பிக்கையையே பிரதிபலிக்கின்றன என்ற கருத்தை அறிஞர் முன்வைத்துள்ளனர். பெரும்பாலும் இவை வணிகக்குழுக்களால் ஆரம்பத்தில் வெளியிடப்பட்டன. காலக்கிரமத்தில் மன்னர்களது அனுமதியுடன் இவற்றை வெளியிட்டனர். இவ்வணிகக் குழுக்களின் மதத்தையே இவை பிரதிபலிக்கின்றன எனலாம். இந்நாணயங்களில் முன்புறத்திலும் சிலசமயங்களில் பின்புறத்திலும் இலட்சினைகள் உண்டு.

நம்நாட்டு நாணயங்களில் இலட்சினைகளாகப் பின்வருவன காணப்படுகின்றன. எருது, யானை, குதிரை, சூரியன், பிறை, புறா, சக்கரம், சுவஸ்திகா, மீன், மரம், நாய், சிங்கம், மயில், மூன்று வளைவுகளுடன் காணப்படும் கட்டிடம். பொதுவாக இவற்றை இயற்கை வழிபாட்டை எடுத்தியம்பும் சின்னங்களாக இருக்கலாமெனக் கூறினாலும்கூட இவற்றில் வரும் சின்னங்கள் பிற்கால இந்து மதத்தில் முக்கியம் பெறுவது மறுப்பதற்கில்லை. எருது சிவனின் வாகனம்; நாய்கூட இந்நாணயங்களில் சித்திரிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் தீங்கு விளைவிக்கும் சக்திகளைக் கலைக்கும் தன்மை அதற்கு இருப்பதாலேயே என விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்

தில் காத்தற் கடவுளாகிய பைரவரின் வாகனமாக இது அமைகின்றது. வில் கூட ருத்திரனுடையதே. சூரியன், சந்திரன் பின்னர் சிவனுடன் இணைக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. சிங்கம் துர்க்கையுடன் தொடர்புடையதாய் அவளின் வாகனமாக விளங்குகின்றது. மரவழிபாடு ஆதியானது. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பொதியில், மன்றம், அம்பலம் போன்ற குறிப்புக்கள் ஆதிகாலக் கோயில்கள் மரத்தின் கீழே அமைந்திருந்ததை உணர்த்துகின்றன. மக்கள் இங்கு வழிபாட்டுக்காகக் கூடுவர். பிற்கால தலவிருட்சங்கள் இம்மரபையே பிரதிபலிக்கின்றன. மரங்களும் புனித்த தன்மை பெற்றன. முருகனுக்குக் கடப்பமும், திருமாலுக்குக் காயாம்பும், சிவனுக்குக் கொன்றையும், வில்வமும் உரித்தாயின. நம்நாட்டு நாணயங்களில் வரும் சக்கரம், மீன் ஆகியவை திருமலை நினைவூட்டுகின்றன. பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் இவை குறியீடுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறுதான் சுவஸ்திகாச் சின்னமும் காணப்படுகின்றது. இதுவும் ஆரம்பத்தில் இந்து மதச் சின்னமே. மூன்று வளைவுகளுடன் காணப்படும் சின்னத்துக்குப் பலவாறு விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சிலர் இதை மலை என்று கூற, இன்னும் சிலர் இது பௌத்த தாதுகோபுரமே எனவும் வாதிடுகின்றனர். ஆனால் பாக்கரோ எனில் வடஇந்தியாவில் கி. மு. 2ஆம் 3 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த கோசாம்பியில் கிடைத்த நாணயங்களில் வரும் இதுபோன்ற சின்னத்தை அறிஞர்கள் கோயில் என விளக்க மளித்ததைக் கூறி இதனால் நம்நாட்டிலும் இது கோயிலையே குறித்தது எனக் கூறுவது பொருத்தமானதாகத் தென்படுகிறது என்கிறார். (Parker, H. 1909: 507) இவர் கூறும் கோசாம்பி நாணயத்தில் இக்கோயிலின் சின்னத்தில் எருது காணப்படுவது இது சிவன்கோயிலே என எண்ண வைக்கிறது. ஈழத்து நாணயங்களிலும் சில இடங்களில் இச்சின்னத்தின் மேல் பிறை, மயில் ஆகிய இலட்சினைகள் காணப்படுகின்றன. இதனால் இவற்றை முறையே சிவ, முருக வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய சின்னங்கள் என்றும் இக்கோயில்கள் சிவ, முருகக் கோயில்களாக அமைந்துள்ளன எனவும் கொள்ள இடமுண்டு.

மேற்கூறிய நாணய வகையைத் தொடர்ந்து நம்நாட்டில் அச்சில் வார்க்கப்பட்ட இலட்சினைகள் கொண்ட நாணயங்கள் (Die - Struck coins) காணப்படுகின்றன. இவை கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திலேயே தோன்றிவிட்டன. பெரும்பாலும் செம்பிலமைந்த இந்நாணயங்கள் நீள்சதுரம் அல்லது வட்டவடிவம் கொண்டு காட்சியளிக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் முன்புறத்திலும் பின்னர் இருபக்கங்களிலும் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றிலும் யானை, சுவஸ்திகா (தண்டின்மேல் சுவஸ்திகா) வேதிகையுடன் மரம், எருது, நந்திபாதம் போன்ற சின்னங்கள் உண்டு. இங்கு எமது கவனத்தை ஈர்ப்பதாக அமைவது யாதெனில் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பாக்கர் என்ற அறிஞரால் முல்லைத்தீவு, அநுராதபுரம், திஸமகாராம ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இவ்வகையான நாணயங்களும், அவற்றுக்கு அவர் கொடுத்துச் சென்ற விளக்கமுமே எனலாம். முல்லைத்தீவில் கிடைத்துள்ள நாணயங்களின் முன்புறத்தில் வரும் உருவத்தை இவர் கடவுளே எனக் கொள்கிறார். காரணம் இந்நாணயங்களின் மறுபுறத்தில் எருது போன்ற சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வெருது கூடப் படுத்திருப்பது போன்று சித்திரித்துக் காணப்படுவதை நோக்கும்

போது இவை சிவனையும், அவனது வாகனத்தையுமே சித்திரிக்கின்றன எனக் கொள்ளலாம். இதனை உறுதிசெய்வது போன்று நிற்கும்நிலையிலுள்ள இவ்வுருவம் சில நாணயங்களில் முன்பக்கத்தில் இருதலை, முத்தலைச் சூலத்தைக் கையிலேந்தி நிற்பது போன்றும் காணப்பட மறுபுறத்தில் சுவஸ்திகா, எருது, இலையுடன் காணப்படும் சும்பம் காணப்படுகின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இலையுடன் காணப்படும் சும்பம்பற்றிக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. பாக்கர் இது பூர்ணத்துவத்தின் சின்னமே என விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார். தெய்வமும் சும்பவடிவில் கொள்ளப்படுவதாலும் இதை ஒரு தெய்வீகத்துவத்தின் சின்னமெனவும் கொள்ளலாம். இந்து மதத்தில் சும்பம் வகிக்கும் முக்கியம்பற்றி இங்கு விரித்துப் பேசும் அவசியம் இல்லை. ஆரம்பத்தில் இலை, குறிப்பாக வேப்பிலை வைத்தே மண்முட்டிகளில் சும்பங்கள் வைக்கப்பட்டன. காலக்கிரமத்தில்தான் மாவிலை இதில் இடம்பெற்றது. ஆண் தெய்வம் மட்டுமல்ல, இந்நாணயங்களில் பெண் தெய்வமும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. சில நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் பெண்ணின் உருவமும் பின்பக்கத்தில் சுவஸ்திகா, படுத்திருக்கும் எருது, இலையுடன் காணப்படும் சும்பமும் காணப்படுகின்றன. இவை சிவனின் மனைவியாகிய பார்வதியைக் குறிப்பனவாக இருக்கலாம். பாக்கர் இத்தகைய நாணயங்கள் அநுராதபுரத்திலும் உண்டு எனவும் கூறியுள்ளார்.

அநுராதபுர நாணயங்களில் நிற்கும், இருக்கும் நிலையிலுள்ள ஆண், பெண் தெய்வங்கள் காணப்படுகின்றன. (Parker, H. 1909: 482 - 487) இவற்றுள் இருதலை, முத்தலைச் சூலங்களுடன் காட்சிதரும் தெய்வம் சிவனே எனலாம். பெண் தெய்வமும் சூலமேந்திக் காணப்படுகிறது. இது துர்க்கை வடிவமே. (இதனைக் கொற்றவை அல்லது துர்க்கை மூர்த்தம் எனலாம்) இவ்வாறுதான் தலைவிரி கோலமாக வேறொரு நாணயத்தில் பெண்தெய்வம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப் பாக்கர் 'முத்தகேசரி' மூர்த்தத்திலுள்ள துர்க்கை எனக் கூறுகிறார். இருக்கும் நிலையிலும் ஆண், பெண் தெய்வ உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. வழக்கமாக இவை வலதுகாலைக் கீழே தொங்கவிட்டு இடதுகாலை ஆசனத்தில் மடித்த வண்ணம் காட்சி தருகின்றன. கைகள்கூட அபய, வரத மூர்த்த நிலையைக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. அநுராதபுரத்தில் கிடைத்த வட்டவடிவமான செப்பு நாணயங்களில் முன்புறத்தில் நிற்கும் நிலையிலுள்ள தெய்வமும், அதன் பக்கத்தில் மானின் உருவமும், பிற்புறத்தில் 'ஓம்' என்ற வடிவமும் உண்டு என்றும் பாக்கர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (Parker, H. 1909: 487 - 488)

இவற்றை அடுத்துக் காலவரன் முறையில் நோக்கும்போது லட்சுமி உருவம் படைத்த நாணயங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இவை "லட்சுமி பிளாக்" என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும். இந்நாணயங்களின் முற்பக்கத்தில் தாமரை ஆசனத்தில் லட்சுமி நிற்க, அவளின் இரு கரங்களிலும் தாமரை மலர்கள் காணப்படுகின்றன. இவளின் இருமருங்கிலும் காணப்படும் யானைகள் இவளுக்கு நீர் அபிஷேகம் செய்கின்றன. இந்நாணயங்களின் பின்புறத்தில் வேதிகையுடைய ஸ்தம்பத்தில் சுவஸ்திகா காணப்படுகின்றது. இது கஜலட்சுமியின் வடிவமே. இது ஸ்ரீசூக்தத்தில் வரும் லட்சுமிபற்றி வரும் வர்ணனையைப் பெருமளவு ஒத்துக் காணப்படு

கின்றது. (சிவசாமி, வி. 1974) லட்சுமி திருமாலின் சக்தியாக விளங்குவது தெரிந்ததே. இக்காலத்தில் ஈழத்தில் திருமால் வழிபாடு சிறப்புப் பெற்றிருந்ததைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் எடுத்தியம்புகின்றன. ஈழத்தில் கிடைத்துள்ள சிங்கம் பொறித்த காசுகள் பல்லவ செல்வாக்கை உறுதி செய்கின்றன. பிடரி மயிருள்ள சிங்கம் பொறித்த காசுகள் கந்த ரோடையில் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகச் சிங்கம் முற்பக்கத்தில் காணப்படப் பிற்பக்கத்தில் சிலஇடங்களில் மூன்று புள்ளிகளுடனான வட்டமும், சில இடங்களில் மரம், சுவஸ்திகா ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. சிங்கம் துர்க்கை அம்மனுடைய வாகனம் மட்டுமன்றிப் பல்லவரது சின்னமும் கூட. சிங்கம் பொறித்த நாணயங்கள் திருக்கேதீஸ்வரத்திலும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் முற்பக்கத்தில் சிங்கமும், பிற்பக்கத்தில் பூரண கும்பமும், இரு மருங்கிலும் குத்துவிளக்கும் காணப்படுகின்றன. சில நாணயங்களில் ஏரியுடனான ஒருது முற்பக்கத்தில் நிற்க, மறுபுறத்தில் சக்கரம் உளது. ஒருது பல்லவரது இலட்சினை என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் இச்சின்னம் அவர்களது சமயக் கோட்பாட்டை வெளிக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

பிந்திய அநுராதபுரகாலத்திலும் (கி.பி. 6 — கி.பி. 10 வரை) கஹபணு நாணயங்கள் காணப்படுகின்றன. பொன், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய உலோகங்களில் இவை உள. இவை வட்டவடிவமானவை. இவற்றின் முற்பக்கத்தில் வேட்டி, மேலாடை, முடி தரித்து நிற்கும் மனித உருவம் காணப்படுகின்றது. இவ்வுருவம் தனது இடதுகரத்தினை மடித்துச் சங்கு அல்லது தாமரை மலரை ஏந்தி நிற்கிறது. இதன் வலதுகரம் தொங்கியும் காணப்படுகின்றது. இதன் அருகில் சிலசமயம் ஒருபுறத்திலும் சிலசமயம் இருபுறத்திலும் விளக்குகள் காணப்படுகின்றன. இந்நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் இவ்வுருவம் ஆசனத்தில் இருக்கும் பாவனையில் முன்பக்கம் போன்றே காணப்படுகின்றது. இதேபக்கத்தில் ஸ்ரீலங்கேஸ்வர (ஈழத்தின் தலைவன்) என்ற வாசகம் நாகரி எழுத்தில் காணப்படுகின்றது. சிலநாணயங்களில் இவ்வுருவம் தாமரைமலர், பிறை, சக்கரம், பூ ஆகியவற்றைக் கையிலேந்திக் காணப்படுகின்றது; சிலர் இவ்வுருவம் ஈழத்தின் தலைவனாகிய (பெயர் குறிப்பிடாத) மன்னனைக் குறித்து நின்றது என வாதிட்டாலும்கூட இதிற் காணப்படும் சங்கு, சக்கரம், தாமரை போன்ற சின்னங்கள் இவ்வுருவம் திருமாலுடையதே என எண்ணவைக்கின்றன. திருமால் காத்தற்கடவுள். இதனால் அக்காலத்தில் இக்கடவுளின் சின்னத்தைச் சிங்கள மன்னர் தமது நாணயங்களிற் பொறித்தனர் போலும். இதனாற்றான் மன்னர்கள் பெயர்கள் நாணயங்களிற் காணப்படுவதற்குப் பதிலாக இவ்வாசகம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திருமால்தான், சிங்கள நாட்டார்வழிபாட்டில் அன்று தொடக்கம் இன்று வரையும் முதன்மை பெற்ற முன்னணிக்கடவுளாக விளங்குவது ஈண்டு நினைவுகூரற் பாலது. இவனையே சிங்கள இலக்கியங்கள் உப்புல்வன் (நீலோற்பலன்) என அழைக்கின்றன. இக்கருத்தை உறுதி செய்வது போன்று இந்நாணயங்களின் அரைவாசி கால்வாசி ரகங்களில் காணப்படும் லட்சுமி உருவம் அமைகின்றது. சிலவற்றின் முற்பக்கத்தில் லட்சுமி நிற்கும் நிலையிலே தாமரை ஆசனத்திற் காணப்பட, மறுபக்கத்தில் லட்சுமி என்ற வாசகம் நாகரியிலுள்ளது. லட்சுமி திருமாலின் மனைவி அல்லவா? வேறு சிலவற்றில் அர்த்த சந்திரன், தாமரைப்பூ முதலியனவும்,

நந்தக அல்லது உரக அல்லது தரக அல்லது இரக அல்லது அரக என்ற வாசகம் நாகரி எழுத்திலும் காணப்படுகின்றது. (சிவசாமி, வி. 1974) வடமொழி இந்நாணயங்களிற் காணப்படுவதால் இது வடநாட்டுச் செல்வாக்கைக் குறிக்கின்றன எனக் கொள்ளுதல் தவறு. இக்காலத்தில் தென்நாட்டவர்கூட வடமொழியை உபயோகித்தனர். தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் சென்ற தென்நாட்டு வர்த்தகர் கல்வெட்டுக்கள் பலவும் வடமொழியிலே உள்ளன. இதனால் இலங்கையிலும் இவ்வாறே இவை அமைந்ததில் வியப்பில்லை. எனவே ஈழ இந்து மத வரலாற்றில் நாணயங்களின் பங்களிப்புக் கணிசமானது. இவைபற்றி இன்னும் விரிவாக ஆராய இடமுண்டு. எனவே பாளி நூல்கள் எவ்வளவுதான் பௌத்த தர்மம் தழைக்கும் நாடு எனக்கூறி இந்து மதம்பற்றி மௌனம், சாதித்தாலும் கூட இந்நாணயங்கள் அக்காலத்தில் இந்து வழிபாட்டுமுறைகள் பெற்றிருந்த முக்கிய இடத்தினை எடுத்தியம்புகின்றன எனலாம்.

இறுதியாக நோக்கும்போது, இந்நாட்டின் ஆதிமதம் இந்து மதமாக விளங்க, பௌத்தம் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேதான் இங்கு புகுந்தது என்பது வரலாறு. இந்து மதத்தினைச் சீர்திருத்த எழுந்த பௌத்தம் கடவுட் கோட்பாட்டை மறுத்து நின்றாலும்கூட, அது பரவிய நாடுகளில் அங்குள்ள மத நம்பிக்கைகளை அழிப்பதற்குப் பதிலாகத் தன்வயப்படுத்தியது. இவ்வித தன்வயப்படுத்துதலில் இந்து மதத்தலங்களில் பௌத்த வழிபாட்டுத்தலங்கள் இடம்பெற்றதோடு, வழிபாட்டிலும் இந்துக் கடவுளர் பௌத்த மதச் சாயல் பூசப்பட்டுப் பௌத்த கடவுளர்களாக அம்மதத்தில் இடம்பெற்றனர். இத்தகைய சங்கமிப்பு ஈழத்தில் பலவாறு நடைபெற்றது. சிங்கள நாட்டார்வழிபாட்டில் இன்றும் இடம்பெறும் இத்தெய்வங்கள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும். சிவனொளிபாதம் போன்ற இந்துத்தலங்கள்கூட பௌத்த மதக் கோட்பாட்டில் இணைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு ஏற்பட்ட சங்கமத்தில் இந்துக் கடவுளர் தனித்தன்மைகள் பலவும் மறைய அவற்றின் சுயரூபம்கூட மறைந்தது. சுமண அல்லது சமன் தெய்வம் இதற்குத் தக்க உதாரணமாகும். இக்கால கட்டத்தில் விளங்கிய தமிழகத் தொடர்புகள், புவியியல் ரீதியில் அண்மித்த, தீவாக விளங்கிய ஈழத்தில் பெருங்கற்காலக் கலாச்சார வழிவந்த பழைய மரபுகளும், அதே நேரத்தில் தென்னக இந்து மதச் செல்வாக்கும் சங்கமித்து வளர வழிவகுத்தன.

அடிக் குறிப்புகள்

1. மரபுவழிக் கதைகள் இராமாயணத்தோடு தொடர்புபடுத்துகின்றன. வடமொழி ஸ்கந்த புராணத்தின் பகுதியாகிய தக்ஷிணகைலாச மகாத்மியம், ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாச புராணம், திரிகோணாசல புராணம் போன்ற நூல்களில் இவைபற்றிய விரிவுண்டு.
2. ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாச மகாத்மியத்திலே ஸ்ரீ கேதீஸ்வர ஷேத்திரவைபவம் என்ற பிரிவிலே திருக்கேதீஸ்வரச் சிறப்புப் பெளராணிக மரபில் கூறப் பட்டுள்ளது. மயன், மாதுவட்டா, கேது, அகத்தியர், இராமன் ஆகியோர் வழிபாடு செய்த பெருமை இத்தலத்திற்குண்டு என இவை பேசுகின்றன.
3. முன்னேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை முன்னேநாதசுவாமி எனவும், இறைவியை வடிவாம்பிகை எனவும் அழைப்பர். இத்தலத்தின் தலவிருட்சமாக அரசமரமும், தீர்த்தமாகத் தெதுறு ஓயாவும் (மாயவன் ஆறு) விளங்குகின்றன. இராவணனைக் கொன்றதால் ஏற்பட்ட பிரமகத்தி தோஷம் முன்னேஸ்வரத்தில் நீங்கினமையால் இராமபிரான் இவ்விடத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டதாக ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாச மகாத்மியம் கூற, வியாசர் இங்கே வழிபட்டதாக முன்னேஸ்வர மான்மியம் கூறுகிறது.
4. கீரிமலையில் தீர்த்தமாடியதால் ஜமதக்கினி முனிவர் கீரிமுகம் மாறப் பெற்றார் என்பது கதை. இதனால் இது இப்பெயரைப் பெற்றது. நகுல என்றால் கீரி எனப் பொருள்படும். இது நகுலகிரி எனவும் அழைக்கப்பட்டது.
5. இவ்வுருவங்களில் கணபதி, முருகன் ஆகியோரது உருவங்களும் உண்டு எனப் பல்லாண்டு நாணய இயலில் பயிற்சிபெற்ற அறிஞர் கா. நா. வே. சேயோன் அவர்கள் இக்கட்டுரை ஆசிரியருக்குக் கூறி உள்ளார். அவருக்கு நமது நன்றிகள்.

உசாவியவை

இந்திரபாலா, கா. 1968. 'அநுராதபுரத்திலுள்ள குமாரகணத்துப் பேரூரார் கல்வெட்டுக்கள்' சிந்தனை இதழ் I, மலர் II, பேராதனை. பக். 19-23; 1978. "ஆதிஇலங்கையில் இந்து மதம்" ஜயரத்தினம் உருவச்சிலை திறப்பு விழாச் சிறப்புமலர். தெல்லிப்பழை. பக். 15-25.

கந்தையா, வி. சீ. 1964. 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்', சுன்னாகம்.

குணசிங்கம், செ. 1970. "பாண்டியர் வரலாற்றில் பஞ்சவர் ஆட்சிமுறை" சிந்தனை மலர் III, இதழ் I, ஜனவரி, பேராதனை. பக். 58-71; 1973 கோணேஸ்வரம், பேராதனை.

சற்குணம், எம். 1976. "ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" திருக்கேதீஸ்வரம் திருக்குடத் திருமஞ்சன மலர், கொழும்பு. பக். 113-118.

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

சிவசாமி, வி. 1974. “யாழ்ப்பாணக்காசுகள்” நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்குச் சமர்ப்பித்த கட்டுரை, யாழ்ப்பாணம்.

சிற்றம்பலம், சி. க. 1976. “இலங்கையின் ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டும் இந்து மதம்” சிந்தனை தொகுதி I, இதழ் II, திருநெல்வேலி. 1982. “யாழ். மாவட்டத்தின் அண்மைக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வும் ஆதிக்குடிகளும்” செந்தழல். திருநெல்வேலி.

1983 (a). “பண்டைய ஈழத்து யக்ஷ நாக வழிபாடுகள்” சிந்தனை (புதிய தொடர்) தொகுதி I, இதழ் II, ஆடி. திருநெல்வேலி.

1983 (b). “பௌத்தத்திற்கு முந்திய ஈழத்து இந்து மதம்” சிந்தனை (புதிய தொடர்) தொகுதி I, இதழ் III, கார்த்திகை, திருநெல்வேலி.

1983 (c). “நாகேஸ்வரி வழிபாடு” நயினாதிவு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் திருக்குடமுழுக்குப் பெருவிழாமலர் பாகம் I, யாழ்ப்பாணம்.

Beal, S. 1885. Buddhist records of the Western world. (Boston)

Bell, H. C. P. 1892. Archaeological Survey of Ceylon. Annual Report (Colombo); 1893, Archaeological Survey of Ceylon. Annual Report (Colombo); 1898. Archaeological Survey of Ceylon. Annual Report (Colombo).

Codrington, H. W. 1924. “Ceylon coins and currency” (Colombo).

C. V. Culavamsa 1953. Ed. & Trans. Geiger, W. (Colombo).

Deraniyagala, P. E. P. 1960. “The Maradanmaduva Tabbova culture of Ceylon” Spolia. Zeylanica, Vol. 29, Part I p.p. 92-94.

1961. “Some new records of the Tabbova - Maradanmaduva culture of Ceylon” Spolia Zeylanica Vol. 29, part III, p.p. 249-271.

Ellawala, H. 1969. Social History of Early Ceylon. (Colombo).

E. Z. Epigraphia Zeylanica Vol. III p.p. 132-133 and p.p. 222-225.

Hettiarachy, T. 1972. History of kingship in Ceylon. (Colombo).

Law, B. C. 1925. (ed) Dhathavamsa. (Lahore).

M. V. Mahavamsa. 1950 (ed) Geiger, W. (Colombo).

Malalasekera, G. P. 1935. (ed) Mahavamsa - Tika. PTS II. (Lond.).

Maloney, C. T. 1968. The effect o early coastal traffic on the development of civilization in South India. Unpublished Ph. D. Thesis University of Pennsylvania, Pennsylvania.

Navaratnam, C. S. 1964. A Short history of Hinduism in Ceylon, Jaffna.

Nicholas, C. W. & Paranavitane, S. 1961. A concise history of Ceylon (Colombo).

Nilakanta Sastri, K. A. 1965. "Saivism in Ancient Ceylon" in Jayawickrama, N. A. (ed) Paranavitane Felicitation Volume, Colombo. P.P. 305—312.

Paranavitane, S. 1945. "Brahmi Inscriptions in Sinhalese Verse" JRAS (CB) XXXVI. No. 98. p.p. 61.

1953. The Shrine of Upulvan at Devundra (Colombo)

1957. The God of Adams Peak (Ascona)

1970. Inscriptions of Ceylon (Colombo)

1971. Art of the Sinhalese (Colombo)

Parker, H. 1909. Ancient Ceylon (Lond.)

Perera, A. D. T. E. 1971. Upulvan, the Patron God of the Sinhelese in Vidyodaya Journal of Arts, Sci, Lett, Vol 4. Nos. 182 p.p. 88-104.

Pieris, P. E. 1917 "Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna" JRAS (cB) Vol. XXVI. No. 70. P.P. 11-30.

Rahula, W. 1956. History of Buddhism in Ceylon (Colombo)

Rasanayagam, S. 1926. Ancient Jaffna (Madras)

Sitrampalam, S. K. 1980 The Megalithic Culture of Ceylon, Unpublished Ph. D. Thesis, University of Poona, Poona.

Strong, S. A. 1891. (ed) Mahabodhivamsa (Lond.)

Van Lohuizen - de Leeuw, J. E. 1979. "The Rockcut Sculptures at Isurumuni in Ancient Ceylon Vol. 3. p.p. 321-341

Wijesekera, N. 1962. Early Sinhalese Sculpture (Colombo)

**சிந்தனை நிரந்தர வைப்பு நிதிக்கு
கொடை உதவியோர் பட்டியல்**

மஹாராஜஸ்ரீ சண்முகநாதக் குருக்கள் மாவை ஆதீனகர்த்தா	5,000 - 00
திரு. ரி. குமாரசாமி ஜவுளி நிறுவனம் 42, 44, பஸார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.	5,000 - 00
பொ. கந்தசாமி மஞ்சவனப்பதி, கொக்குவில்.	5,000 - 00
பேராசிரியர் இ. கனகசுந்தரம், மருத்துவபீடம் யாழ். பல்கலைக்கழகம்.	5,000 - 00
சீமாட்டி நிறுவனம் மின்சார நிலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்.	2,500 - 00
கணேசன் ஸ்ரோர்ஸ்	1,001 - 00
விமாகி நிறுவனம் 27/3, மின்சார நிலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்.	1,001 - 00
க. கதிரவேற்பிள்ளை நீதிபதி, கிளிநொச்சி.	1,000 - 00
முருகன் உபயம்	500 - 00
செ. அஞ்சலாதேவி மூலம் பரந்தன், கிளிநொச்சி, சாவகச்சேரி அன்பர்கள் அளித்த நன்கொடை	2,581 - 00
சி. சின்னத்துரை இணுவில்	5,000 - 00
எஸ். சிவகுமாரன் ஸ்ரீராம் ரெக்ஸ்ரயில்ஸ்	5,000 - 00
நா. வ. கந்தையா அன் சன்ஸ்	1,001 - 00
ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன் தேவஸ்தானம் நயினாதீவு	10,000 - 00

49,584 - 00

CINTANAI

Vol. II (New Series)

MARCH 1984

No. I

CONTENTS

New designs in the development of curriculum for the secondary schools.

— **Saba - Jeyarajah**

Papanasam Sivan — A maestro.

— **V. Sivasamy**

The Sri Lankan Tamil poetic tradition.

— **Karthigesu Sivathamby**

The agricultural development of Vanni — region of Sri Lanka.

— **Ra - Sivachandran**

Some observations on the Tamil language exercises of students in Grade - V

— **Mrs. P. Kandasamy**

The effects of re-rocking lime stone in the Jaffna Peninsula.

— **R. Mathanakaran & T. Gunasekaram**

Sri Lanka and Hinduism — Anuradhapura period.

— **S. K. Sitrampalam**

CINTANAI

Vol. II (New Series)   MARCH 1984

CONTENTS

<p>New designs in the development of curriculum for the secondary schools.</p> <p>— K. S. Sivasubramanian</p> <p>The Sri Lanka Tamil poetic tradition.</p> <p>— K. S. Sivasubramanian</p> <p>The agricultural development of Vanni — region of Sri Lanka.</p> <p>— R. S. Sivasubramanian</p> <p>Some observations on the Tamil language, especially of students in</p> <p>Grade - V.</p> <p>— Mrs. P. Kandasamy</p> <p>The effects of re-rocking lime stone in the Jaffna Peninsula.</p> <p>— R. Mahanathan & T. Gunasekaran</p> <p>Sri Lanka and Hindustan — "Karnabharana" period.</p> <p>— S. K. Sivasubramanian</p>	<p>1-10</p> <p>11-15</p> <p>16-20</p> <p>21-25</p> <p>26-30</p> <p>31-35</p> <p>36-40</p> <p>41-45</p> <p>46-50</p> <p>51-55</p> <p>56-60</p> <p>61-65</p> <p>66-70</p> <p>71-75</p> <p>76-80</p> <p>81-85</p> <p>86-90</p> <p>91-95</p> <p>96-100</p>
---	--

00-485-00

ஆசிரியர்:

சி. க. சிற்றம்பலம், M. A., Ph. D.

நிர்வாக ஆசிரியர்:

சி. முருகவேள், B.A., Dip.in Lib. Sc.

ஆசிரியர் குழு:

வ. ஆறுமுகம், M. Phil., Dip. in Ed.

வே. இராமகிருஷ்ணன்,
M. Phil., Dip. in Ed., Ph. D.

செ. பாலச்சந்திரன், M.Sc.

பார்வதி கந்தசாமி, B. Phil., Ph. D.

சுந்தனே

தொகுதி II. (புதியதொடர்) பங்குதனி, 1984

இதழ் I.

உள்ளுரை

இடைநிலைப் பாடசாலேக் கஸ்னி அனுபவ
ஒழுங்கமைப்பின் நளீன வடிவங்கள்

1

— சபா. ஜெயராசா

இசைமேதை பாபநாசம் சிவன்

7

— னி. சிவசாமி

நாழ்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம்

28

— கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

இலங்கையின் வன்னிப் பிரதேச
விவசாய அபிவிருத்தி

54

— இரா. சிவசந்திரன்

ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்
தமிழ்மொழிப் பயிற்சிகளில்
சில அவதானிப்புகள்

73

— பார்வதி கந்தசாமி

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில்
சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளே
அகற்றுவதனால் ஏற்படக்கூடிய
விளைவுகள்

100

— இ. மதனாகரன்

த. குணசேகரம்

நாழமுடி இந்து மதமுடி — அநுராதபுர காலம்
— சி. க. சிற்றம்பலம்

208

விஸே ரூபா 25-00